De la autoarea romanului de succes,
bestseller *New York Times*, ***Love & Gelato***

LOVE & LUCK

O CĂLĂTORIE NOROCOASĂ PRIN IRLANDA

JENNA EVANS WELCH

EPICA

Cuprins

Dragă Inimă Frântă,
Prolog
Calea sălbatică a Atlanticului
Faleza Moher
Burren
Peninsula Dingle
Parcul Național Killarney
Piatra Blarney
Cobh
Inelul secret al zânelor
Love & Luck
Epilog
Mulțumiri

Să călătorești prin Irlanda este o experiență unică. Fiindcă ai de-a face cu un tărâm fermecat, așteaptă-te să ți se întâmple tot felul de lucruri neprevăzute și minunate.

Addie vizitează Irlanda, supranumită Insula de Smarald, cu ocazia extravagantei nunți a mătușii sale. Astfel, speră să-și ia gândul de la o decizie neinspirată, în urma căreia s-a ales cu inima frântă. Dar Ian, fratele ei preferat, nu vrea să o lase să-și uite greșeala, iar pisălogeala lui duce la certuri între ei doi, altădată nedespărțiți.

Când fata descoperă un ghid de călătorie neobișnuit, *Irlanda pentru cei cu inima frântă*, uită pentru o vreme de zbuciumul ei și de criticile lui Ian.

Apoi totul ia o întorsătură neașteptată. Fata se trezește că face turul Insulei de Smarald în cea mai mică mașină din lume, împreună cu Ian și cu amicul lui, simpaticul Rowan. Pe măsură ce străbat dealuri înverzite și întâlnesc castele parcă desprinse din povești, Addie speră că ghidul ei de călătorie o va ajuta să depășească suferința și să-și recapete încrederea în sine.

EPICA

JENNA EVANS WELCH

LOVE & LUCK
O călătorie norocoasă prin Irlanda

Traducere din limba engleză de DANA POPESCU
Titlul original: *Love & Luck,* 2018

EPICA, 2019

Versiune ebook: v1.0, aprilie 2020

Pentru Nora Jane, posesoarea unor picioare incredibil de curajoase și a unui zâmbet cu gropițe care îmi luminează viața de peste un an. Cartea asta îți este dedicată, draga mea.

Dragă Inimă Frântă,

Oare ce vezi cu ochii minții atunci când te imaginezi călătorind prin Irlanda? Cântece de pahar strigate în gura mare, într-o cârciumioară gălăgioasă, cu lumină difuză? Castele bântuite? Te închipui oare alergând în picioarele goale pe un câmp de trifoi cu patru foi? Sau poate îți vine în cap cântecul ăla vechi al lui Johnny Cash: *verde, verde, patruzeci de nuanțe de verde.*

Indiferent ce ți-ai imaginat, draga mea prietenă nefericită, pot să-ți spun cu toată convingerea că *te înșeli.* Nu zic că n-o să te trezești cântând *All for Me Grog*[1] prin vreun bistrou din Dublin sau că n-o să-ți petreci câteva după-amiezi pășind pe terenurile inundate ale castelelor. Spun doar că această excursie îți va întrece cu mult toate așteptările. Nu mă crezi? Așteaptă până când vei ajunge pe Faleza Moher, cu părul spulberat de vânt și cu inima bubuindu-ți în piept. Și după aceea mai vorbim.

Știu că te simți fragilă acum, porumbița mea, așa că o să-ți povestesc totul îndată. Ești pe punctul de a te îndrăgosti lulea de o țară care nu numai că o să-ți vindece sufletul rănit, dar o să te și provoace în toate chipurile posibile. E momentul să-ți deschizi geanta de voiaj, mintea și, mai ales, acest ghid de călătorie, întrucât nu sunt doar o expertă nesuferită în tot ceea ce înseamnă Irlanda, ci și o expertă la fel de nesuferită în materie de inimi rănite. Consideră-mă, așadar, un ghid doi în unu. Știm cu toții că există peste o sută de ghiduri de călătorie despre Irlanda, și totuși tu l-ai ales tocmai pe acesta.

Ai nimerit în locul potrivit, scumpete. Insula de Smarald[2] nu e singurul loc din lume unde îți poți obloji inimioara, însă cu siguranță este cel mai bun.

Crede-mă.

P.S.: Nu demult, într-o amiază, pe când mă aflam în Comitatul Clare din Irlanda, am numărat nu mai puțin de patruzeci și șapte de nuanțe de verde.

„Introducerea” volumului *Irlanda pentru cei cu inima frântă – un ghid de călătorie neconvențional prin Insula de Smarald,* ediția a treia.

Prolog

„CEA MAI ORIBILĂ VARĂ DIN LUME!”

Asta gândeam când m-am prăbușit. Nu mi-am spus: „Vai de mine, cad!”. Nici „Tocmai l-am împins pe frate-meu de pe Faleza Moher”. Nici măcar „O să mă omoare mătușă-mea fiindcă i-am distrus ziua cea mare”. Am gândit doar atât: „Cea mai oribilă vară din lume!”.

Ați putea spune, pe drept cuvânt, că nu îmi stabilisem bine prioritățile. Iar eu nu eram într-o formă bună după ce am ajuns la poalele dealului.

După ce m-am oprit din rostogolit, în cele din urmă, și eu, și rochia de firmă în care eram îmbrăcată trecuserăm prin cel puțin zece băltoace cu noroi. Acum zăceam într-o substanță care categoric era produsă de vite. Balega de vacă nu era însă cel mai neplăcut aspect. La un moment dat, în cădere, mă lovisem de ceva dur și plămânii mei încercau cu disperare să-și aducă aminte ce aveau de făcut. *Inspirați*, îi imploram eu. *Pur și simplu inspirați.*

Într-un târziu, am luat o gură de aer. Am închis ochii și m-am străduit să inspir și să expir, numărând până la cinci, ca atunci când rămâneam fără aer – lucru care mi se întâmpla mult mai des decât oamenilor obișnuiți.

Am ceea ce antrenorul meu de fotbal numește „factorul de agresiune”. Adică, ori de câte ori avem meciuri cu echipe ale căror jucătoare par să fie niște barbari cu codițe, știu sigur că am să rămân în teren pe toată durata meciului. Sunt expertă în a rămâne fără aer. Dar de obicei, atunci când mi se întâmplă, port jambiere și șort de fotbalist, nu ruj și pantofi de firmă, cu toc înalt.

Unde e Ian? M-am rostogolit pe o parte, căutându-mi fratele din priviri. La fel ca mine, zăcea prăbușit pe spate și era pe jumătate dezbrăcat de sacoul bleumarin, cu capul către vale, spre locul în care parcaseră toate autocarele imense care transportau turiști. Spre deosebire de mine, el nu mișca.

Deloc.

Nu! Am țâșnit în picioare, cu privirea încețoșată de panică. Tocurile îmi străpungeau tivul rochiei și mă chinuiam să mă descâlcesc, derulând în minte scene din filmulețele despre acordarea primului ajutor, pe care ne puneau să le vizionăm la cursul de igienă și sănătate. Oare trebuia să încep cu respirația gură la gură sau cu altceva? Cu compresiuni toracice? De ce naiba nu fusesem mai atentă la cursul de sănătate?

Când eram pe punctul să mă năpustesc asupra lui, fratele meu a deschis ochii.

— Ian? am șoptit.

— Mamă! a îngăimat el, mijind ochii și ridicând câte un braț, pe rând.

M-am lăsat să cad la pământ, străbătută de un val de ușurare, cu ochii împânziți de lacrimi. Adevărat, îmi împinsesem fratele de pe faleză, dar nu-l omorâsem. Mă simțeam ușurată.

— Avansați, vă rog! Priviți în direcția asta.

Am înghețat. Vocea avea accent britanic și răsuna mult prea aproape de noi.

— *Hag's Head* e puțin mai în față. Hopa! Priviți! Văd niște nuntași pe deal. Ia uitați ce mireasă frumoasă! Și… Vai de mine! Cred că tocmai și-a pierdut una dintre domnișoarele de onoare. O domnișoară de onoare micuță, cu rochie de culoarea lavandei. Bună, domnișoară de onoare! Ești bine? Se pare că ai tras o căzătură pe cinste.

M-am întors rapid, pregătită să mă dezlănțui asupra persoanei care mă numise „domnișoară de onoare micuță, cu rochie de culoarea lavandei", însă ceea ce am văzut m-a făcut să-mi doresc să fi fost mult, mult mai mică. Nu numai că aterizasem împreună cu Ian mai aproape de potecă decât crezusem, dar, în plus, dădusem nas în nas cu o duduie ghid turistic, îmbrăcată într-un poncho roșu ca cireșele și purtând o pălărie largă, care conducea un grup de turiști absolut fermecați de spectacol. Niciunul nu privea însă peisajul măreț și nici nu admira mireasa cea frumoasă – care, din întâmplare,

era chiar mătușa mea, Mel. Se uitau *la mine.* Toți treizeci.

Ai fi zis că până atunci nu mai văzuseră o bătaie în plină nuntă.

Adună-te.

M-am ridicat și mi-am aranjat rochia.

— O simplă tumbă, nimic mai mult, am rostit eu cu voioșie.

Aoleu! „Tumbă" nu era un cuvânt din vocabularul meu uzual. Și al cui era glasul ăla vesel, robotic, care-mi țâșnise de pe buze?

Doamna ghid și-a ațintit vârful umbrelei spre mine și a întrebat:

— Chiar ai căzut de pe dealul ăla înalt?

— Se pare că da, i-am răspuns, la fel de voioasă.

De fapt, aș fi vrut să spun: *Nu, doar trag un pui de somn într-o rochie plină de balegă.*

L-am privit pe Ian. O făcea pe mortul. Convenabil, ce să zic!

— Ești sigură că te simți bine? s-a interesat femeia.

De data asta, i-am vorbit pe un ton care-i sugera să o șteargă de aici cât mai repede:

— Sunt sigură.

A funcționat. Tipa s-a încruntat o clipă la mine, după care și-a ridicat umbrela, țâțâind dezaprobator spre grupul de turiști. Aceștia au pornit fără tragere de inimă, asemenea unui miriapod uriaș, călăuzit de un creier unic. Cel puțin au plecat.

— Ai fi putut măcar să mă ajuți să scap de ghid! i-am strigat eu lui Ian, care în tot acest timp rămăsese nemișcat.

Nu mi-a răspuns. Tipic. În ultimele zile, abia dacă se mai uita la mine, cu excepția ocaziilor când mă bătea la cap să le spun alor mei ce se petrecuse, de fapt, în vară. Nu-l puteam învinui. Nici *eu* nu mă mai puteam uita la mine. Din cauza mea începuse toată încurcătura.

O picătură de ploaie a aterizat pe mine. Apoi alta. *Pe bune? Acum?* Am privit cerul cu reproș, mi-am adăpostit fața în scobitura cotului și am început să-mi

evaluez opțiunile. Mă puteam ascunde într-unul dintre magazinele de suvenire, săpate în fațada falezei, ca niște case de hobiți, sau puteam alege cealaltă opțiune, singura rămasă: să mă întorc la petrecere, acolo unde mama aștepta cu o falcă în cer și cu una-n pământ. Sub nicio formă nu aveam de gând să mă așez dinaintea plutonului de execuție, dacă nu era absolut necesar.

Ascultam valurile izbindu-se violent de faleză și frânturile de glasuri aduse de vânt, asemănătoare confettilor pe care le azvârliserăm toți acum câteva minute.

Ați văzut?

Ce s-a întâmplat?

Oare sunt bine?

— Eu nu sunt bine deloc! am țipat, dar vântul mi-a înghițit vorbele.

Nu mă simțeam bine de o săptămână și trei zile, de când Cubby Jones – băiatul cu care mă întâlnisem pe ascuns toată vara, de care fusesem îndrăgostită toată viața mea de adolescentă – se hotărâse să-mi frângă inima și s-o prefacă într-o pulbere fină, pe care apoi o presărase peste toată echipa de fotbal. Echipa de fotbal *a lui Ian.* Nici nu era de mirare că fratele meu nu mă mai suporta.

Așa că, nu, nu mă simțeam deloc bine. Și nu aveam să-mi revin o bună bucată de timp.

Poate chiar niciodată.

Calea sălbatică a Atlanticului

Tot eu sunt, floricica mea. Îți dau un sfat extraordinar de important în etapa de pregătire a excursiei tale. Citește cu atenție, fiindcă urmează una dintre puținele reguli stricte din acest volum. Asculți? *Ca turist aflat pentru prima oară în Irlanda, să nu cumva să-ți începi aventura în capitală, în Dublin.*

Știu că vorbele mele sunt aspre. Știu sigur că pe site-urile alea cărora le dai târcoale de o săptămână, ca o pasăre de pradă, ai găsit oferte supertentante în Dublin, dar ascultă-mă. Trebuie să-mi urmezi sfatul din numeroase motive, dintre care cel mai important este următorul:

Dublin e *al dracului* de seducător!

Știu ce ai să faci acum, scumpete. Ai să te cerți cu mine, zicând că dracul nu-i deloc seducător, iar eu o să-ți spun că are o personalitate încântătoare. În plus, în iad, la dracul, poți întâlni oameni interesanți; cât despre cazanele alea cu foc – sunt perfecte ca să te relaxezi în ele.

Dar să nu deviem de la subiect.

În concluzie, Dublin este ca un aspirator, iar tu, un biet cercel desperecheat – cel pe care l-ai pierdut de Revelion. Dacă te apropii prea mult de orașul ăla, o să te soarbă și n-o să ai nicio speranță să ieși teafără și nevătămată de acolo. Ți se pare că sunt excesiv de teatrală? Foarte bine. Am folosit cam multe metafore? Excelent! Așa este și orașul Dublin: un loc teatral, care merită toate metaforele, chiar și în exces. Este plin de muzee interesante, de statui cu porecle caraghios de nepotrivite și de baruri din care răzbate cea mai bună muzică de pe pământ. Oriunde te vei îndrepta, vei găsi lucruri pe care vei dori să le faci, să le vezi și să le guști.

Și exact aici apare problema.

Mulți călători bineintenționați au poposit în Dublin cu scopul declarat de a-și petrece aici o zi-două, înainte să-și îndrepte pașii spre restul Irlandei. Mulți călători s-au trezit, după o săptămână, că fac a

nouăsprezecea vizită în Temple Bar[3], alegându-se doar cu două globuri de sticlă, având spiriduși miniaturali în interior, și cu o pungă plină de tricouri mult prea scumpe.

E o poveste veche de când lumea,

Recomandarea mea fermă (sau, poate, porunca?) este să-ți începi vizita dinspre vest, dinspre Calea Sălbatică a Atlanticului. Mai exact, de la Burren și Faleza Moher. Ajungem imediat și la ele.

TEMĂ PENTRU INIMI FRÂNTE: Surpriză! Pe măsură ce petrecem timp pe insula noastră extraordinară, îți voi trasa câteva sarcini menite să te ajute să intri în relație directă cu Irlanda și să-ți aline povara imensă cu care pornești la drum. Tema numărul 1: continuă să citești. Vorbesc serios. Citește mai departe.

Fragment din volumul *Irlanda pentru cei cu inima frântă – un ghid de călătorie neconvențional prin Insula de Smarald,* ediția a treia.

— V-AȚI BĂTUT ÎN TIMPUL CEREMONIEI!

Ori de câte ori mama era supărată, vocea ei cobora cu trei octave. Mama avea obiceiul de a scoate în evidență lucruri pe care toată lumea le cunoștea deja.

Mi-am dezlipit ochii de la miile de nuanțe de verde care se derulau prin dreptul meu, dincolo de geamul mașinii, și am tras adânc aer în piept, încercând să rămân calmă. Rochia mea stătea strânsă în jurul meu, ca un tutu murdar, și aveam ochii umflați cât cepele. Nicio șansă să pot interveni. Însă ochiul lui Ian arăta mult mai rău.

— Mamă, ceremonia se terminase deja și…

— Suntem pe partea greșită a șoselei! a urlat Archie.

Mama a lăsat să-i scape o înjurătură, a tras de volan spre stânga, tocmai la timp pentru a evita un tractor, iar eu mi-am înfipt unghiile în prima persoană de lângă mine, care s-a nimerit să fie fratele meu cel mai mare, Walter.

— Addie, încetează! a strigat el la mine. Parcă ne-am înțeles că n-o să-ți mai înfigi ghearele în mine.

— Era cât pe ce să ne ciocnim de o combină. N-am vrut, m-am răstit eu și l-am împins câțiva centimetri mai la stânga.

Îmi petrecusem ultimele șaptezeci și două de ore înghesuită între cei mai solizi frați ai mei, într-o puzderie de mijloace de transport, iar claustrofobia mea atinsese un nivel critic. Dacă mai urca un pic, începeam să împart pumni. Din nou.

— Mamă, nu-i asculta. Te descurci de minune. Mai erau câțiva centimetri până la tractorul ăla imens, a comentat un alt frate al meu, Archie, întinzându-se spre tetiera mamei și mângâind-o pe umăr.

Pe urmă a mijit ochii albaștri la mine și i-am citit pe buze: „Nu o mai stresa!”.

Eu și Walt ne-am dat ochii peste cap. Tipul de la compania de închirieri auto din aeroport insistase că mamei nu avea să-i ia mai mult de o oră-două, maximum, ca să se obișnuiască să șofeze pe cealaltă

parte a șoselei, dar uite că trecuseră mai bine de 48 de ore și, ori de câte ori mă urcam în mașină, aveam aceeași senzație pe care mi-o dădeau călușeii șubrezi din parcurile de distracții: *pierzanie iminentă*. Îl consideram pe tipul de la firma de închirieri direct responsabil pentru daunele emoționale și fizice cu care, neîndoielnic, aveam să mă întorc acasă.

Doar Ian a rămas netulburat, pe locul din față. Avea mereu rău de mașină. A coborât geamul, lăsând să intre aerul răcoros, care mirosea a vaci. Frate-meu bâțâia în continuare din genunchi.

Două lucruri trebuie să știți despre Ian. Primul: nu stă niciodată nemișcat. Niciodată. E cel mai scund dintre frații mei, cu doar câțiva centimetri mai înalt decât mine, dar nimeni nu observă asta, pentru că umple spațiul cu energia pe care o transmite. Al doilea: la furie, are un comportament aparte. Pe o scară a furiei de la unu la opt urlă, așa cum facem toți. De la nouă în sus, nu scoate niciun cuvânt. Ca acum.

M-am aplecat spre el, vrând să văd cum mai arăta ochiul învinețit. Sub ureche avea o pată de noroi și în păr avea numai iarbă. Iar ochiul – umflat de-a binelea. Cum de se umflase așa de tare?

Ian și-a atins cu grijă pielea de sub ochi, ca și cum s-ar fi gândit la același lucru.

— Ne-am bătut? Hai, mamă, pe bune! Doar ne-am certat puțin. Nu cred că ne-a văzut cineva, a comentat el calm, aproape plictisit.

Se străduia din răsputeri să o convingă.

— „Ceartă” presupune să nu existe nicio manifestare violentă. Dar eu am văzut niște pumni. Deci a fost vorba de o bătaie, ne-a sărit Walter „în ajutor”. În plus, uitați-vă și voi la ochiul lui.

— Ba *nu* vă uitați la ochiul meu, a mârâit Ian, lăsând deoparte aerul senin de până atunci.

L-am privit cu toții, inclusiv mama, așa că mașina a început imediat să se îndrepte spre cealaltă bandă a șoselei.

— Mamă! a țipat Archie.

— Știu, știu, a izbucnit ea, trecând iarăși pe banda stângă.

Chiar l-am rănit pe Ian. Simțeam cum inima mi-o lua razna, dar în cele din urmă am domolit-o. Nu aveam loc pentru vinovăție, când dădeam pe dinafară de remușcare, rușine și dispreț față de propria persoană. În plus, Ian *meritase* să capete un ochi învinețit. Îl tot aducea în discuție pe Cubby – sau, mai bine zis, mă necăjea în legătură cu el. Era ca și cum ar fi avut o minge de foc la capătul unei prăjini cu care mă împungea când avea el chef.

Dintr-odată, în minte mi-a răsunat vocea lui Ian – aceeași placă pe care o auzeam de zece zile. *Trebuie să-i spui mamei înainte să afle de la altcineva.*

Am simțit cum un val de neliniște îmi cuprindea picioarele, așa că m-am aplecat peste Archie și am deschis un geam, lăsând să pătrundă și mai mult aer rece. *Nu te mai gândi la Cubby. Nu te mai gândi la școală. Pur și simplu nu mai gândi.* Mă aflam la șase mii de kilometri depărtare și doar zece zile mă despărțeau de clasa a unsprezecea. Nu aveam de gând să-mi petrec restul vacanței de vară gândindu-mă la dezastrul care mă aștepta la întoarcere.

M-am uitat pe geam, încercând să mă concentrez asupra priveliștii. Peisajul era punctat pe alocuri de pâlcuri de case și de pensiuni pitorești, cu ziduri albe ce contrastau frumos cu ușile colorate. Rufele se legănau pe sârme, în burnița irlandeză, în vreme ce grajdurile pentru vaci și oi erau atât de apropiate de case, încât mai că ajungeau în curțile din spate.

Încă nu-mi venea să cred că eram aici. Când te gândești la o destinație potrivită pentru o nuntă, nu te gândești deloc la ploaie și nici la falezele abrupte și măturate de vânturi de pe coasta de vest a Irlandei. Dar exact asta a ales mătușă-mea. Faleza Moher – Moher se pronunță *more*[4]. Adică mai mult vânt, mai multă ploaie, mai mult drum de urcat încălțată cu o pereche de pantofi bej, cu toc. Și totuși – în pofida faptului că frații mei făcuseră pe șerpașii pentru toate noile rubedenii prin alianță ale mătușii și în ciuda faptului că ne-am cufundat cu toții în noroi până la

glezne când a început ceremonia – înțelegeam foarte bine de ce a ales mătușa mea locul acela.

În primul rând, arăta excelent în filmări. Echipa mobilă de filmare a mătușii Mel, compusă din câțiva indivizi de vreo douăzeci de ani, cu bărbi foarte îngrijite, ne-a obligat să desfășurăm ceremonia de două ori, filmând-o din diverse ipostaze. Deși vântul îi umfla rochia în stil Art Deco într-un fel care ar fi făcut-o să semene izbitor cu manechinul gonflabil de la compania de închirieri de mașini, izbutiseră să o facă să arate suplă și calmă. Iar după ce ne-am așezat fiecare la locul desemnat, nu a mai fost vorba decât despre privelișteș despre grandoarea impresionantă a locurilor. Porțiunile imense de verde se sfârșeau subit la faleza abruptă, care plonja în ocean, acolo unde valurile se aruncau vesele asupra ei.

Faleza străveche și romantică nu era deloc impresionată de faptul că îmi petrecusem vara distrugându-mi singură existența. *Inima ți-a fost călcată în picioare în public?* mă întreba ea. *Mare scofală! Uite cum sparg următorul val într-un milion de diamante.*

Pentru o vreme, peisajul mă făcuse să uit de orice alte gânduri: camerele de filmat, Cubby, fratele meu furios. Era prima pauză pe care o luam după zece zile. Și apoi Ian se aplecase spre mine și îmi șoptise:

— Când îi spui mamei?

Și, brusc, spaima mea explodase.

Walter a coborât geamul din dreptul lui, așa încât un curent s-a iscat pe bancheta din spate. A oftat de plăcere.

— Toată lumea a văzut bătaia. Toți au țipat când v-ați rostogolit de pe faleză. Pun pariu că măcar un cameraman v-a surprins pe peliculă. Și pe urmă a apărut grupul de turiști. Au intrat cu voi în vorbă, nu?

Ian s-a oprit din bâțâit și și-a încleștat furios pumnii. S-a răsucit spre Walter:

— Walt, taci din gură!

— Gata! Terminați cu toții! a strigat mama, după care s-a albit. O, nu! Nu se poate.

— Ce-i? Ce s-a întâmplat? a întrebat Archie, lungindu-și gâtul și ridicându-și umerii până în dreptul urechilor. Sens giratoriu, a rostit el, cu tonul pe care un om de știință de la NASA l-ar folosi ca să anunțe *apropierea unui meteorit în flăcări*, *care va distruge Pământul.*

M-am agățat de brațele celor doi frați care mă flancau. Walter și-a înșfăcat centura de siguranță, iar Archie a intrat din nou în rolul de antrenor care dă instrucțiuni:

— Șoferul va rămâne pe partea interioară a sensului giratoriu. Dă prioritate la intrarea în sensul giratoriu, nu când a ajuns înăuntru. Trebuie să fie atent și, orice ar face, *să nu atingă, pedala de frână.* O să reușești.

Ne-am avântat în sensul giratoriu de parcă am fi intrat într-un vârtej plin de rechini. În vreme ce noi, cei de pe bancheta din spate, ne țineam răsuflarea, mama a dat drumul unui șir de înjurături zgomotoase, iar Ian se foia în continuare. În cele din urmă, când am ieșit din sensul giratoriu, de pe bancheta din spate a răsunat un oftat colectiv de ușurare, urmat de o ultimă înjurătură a șoferiței.

— Bravo, mamă! Excelent! Dacă trecem de toate sensurile giratorii în felul ăsta, suntem tari, a comentat Archie, desprinzându-mi ghearele înfipte în brațul lui.

Walt s-a aplecat, scuturându-se și el de mine, și a zis:

— Mamă, te rog să nu mai înjuri. Nu te pricepi deloc la înjurat, ești *praf.*

— N-ai cum să fii praf la înjurat, i-a răspuns mama, cu glas tremurat.

— Uite că tocmai ai demontat teoria asta, a continuat Walt. Și înjuratul e o știință. Anumite cuvinte se potrivesc. Nu poți să le arunci pe toate așa, la grămadă.

— Mai am puțin și vă arunc pe *voi* afară, grămadă, s-a răstit mama.

— Uite, vezi, așa e bine, a continuat Walt. Limitează-te la jocurile astea deștepte de cuvinte.

Așa, măcar se înțelege ce vrei să spui.

— Walt se referă la context. Și la a respecta modul de îmbinare a cuvintelor, a intervenit Ian în discuție, cu voce calmă.

Mi-am înfipt degetele în rochia murdară. Eram nedumerită: oare Ian era calm-furios sau calm-calm?

Archie s-a uitat urât la noi și a comentat:

— N-are decât să folosească orice combinații de cuvinte vrea ea. Nu contează, câtă vreme ajungem la hotel în siguranță. Mamă, amintește-ți ce ai învățat la orele de relaxare și de meditație. *Imaginează-te în locul din care izvorăște puterea ta.*

— Mda, a mormăit Ian. Minunat, ce să-ți spun! Acum o invoci pe Catarina.

— N-o mai aduce în discuție, am adăugat eu.

Mama s-a încruntat amenințător. Cu treisprezece luni în urmă, renunțase la hainele de agent imobiliar în schimbul pantalonilor de yoga, al tricourilor largi și al unui maldăr de înregistrări de *self-help,* precum „Fii propria afacere” și „Simte-ți afacerea”. Autoarea lor era Catarina Hayford, o tipă considerată un guru al afacerilor cu imobiliare. Nici măcar nu puteam să facem mișto de mama pe tema asta, fiindcă într-un singur an reușise să vândă mai mult cu 90% decât agenții mai experimentați, obținând astfel un loc de onoare pe panourile publicitare ale agenției la care lucra. Asta însemna că îi vedeam zâmbetul peste tot în Seattle. Și, având în vedere noul ei program extrem de solicitant, uneori doar acolo o vedeam.

— Să-mi aducă aminte cineva de ce am plătit să vă iau cu mine în Irlanda! a răbufnit mama.

Walt a ripostat:

— Nu tu ai plătit, ci mătușa Mel. Și, pe deasupra, dacă Addie și Ian nu s-ar fi dat în spectacol, ar fi fost o nuntă incredibil de plictisitoare, cu tot cu peisajul ăla grozav, a continuat el, înghiontindu-mă. Partea mea preferată a fost când surioara noastră s-a hotărât să-i dea brânci lui Ian de pe faleză. A fost o mișcare bine gândită. Ca-n scena aia din *File de poveste,* când Buttercup îl împinge pe Wesley, iar el se rostogolește pe deal în jos, țipând: „Cum doreeești!”.

— Am două lucruri de zis, i-a atras Ian atenția, iar șuvițele lui lungi i-au atins umărul când s-a întors spre noi, evitând să mă privească. Unu: excelentă asociere de idei, mai ales dacă te gândești că la Faleza Moher s-a filmat scena escaladării falezei. Și doi: tu măcar ai *văzut* ce s-a întâmplat?

Walter i-a răspuns:

— De ce nu mi-a spus nimeni că acolo s-a filmat? Ai dreptate. Chiar am fost acolo, la Faleza Nebunilor[5]. Am fi putut să reproducem scena aia!

— *Taci* din gură! i-am poruncit eu, cât de amenințător am putut.

Când Walter se punea pe turuit, ai fi zis că e o locomotivă diesel umană: zgomotoasă și greu de oprit.

— Și dacă nu tac, ce-o să-mi faci? O să-mi dai brânci de pe o faleză?

— A fost mai degrabă o figură de arte marțiale, a intervenit Archie. Sau un croșeu de dreapta. Are o tehnică destul de bună. M-ai impresionat, Addie, să știi.

Ian s-a răsucit imediat spre noi și de data asta m-a țintuit cu ochiul învinețit.

— Nu mi-a dat brânci, a protestat Ian. Am *alunecat.*

— Mda, cum să nu! a pufnit Walter. Văd că încerci să-ți oblojești stima de sine.

Mi-am înfipt coatele în picioarele lui Walter și ale lui Archie, dar m-au prins amândoi de brațe și m-au imobilizat. Am reușit să mă eliberez și am ripostat:

— Ne -am rostogolit pe cealaltă parte a dealului. Nu a fost nimeni în pericol.

Walter a clătinat din cap.

— Mare noroc! Tușica Mel nu ne-ar fi iertat niciodată dacă i-ai fi distrus nunta comițând o *crimă*, a adăugat el, pronunțând „crimă” exact ca naratorul din show-ul lui de televiziune preferat.

— Dar îți dai seama ce *rating* ar fi avut episodul cu nunta lui Mel, dacă Ian ar fi murit? a glumit Archie. HGTV[6] te-ar fi venerat pentru totdeauna. Probabil s-ar fi oferit să-ți producă propriul *reality*-

show, intitulat „Distrugătorii de nunți întâlnesc un asasin plătit”. Sau o asasină, în cazul nostru.

— Toată lumea, liniște!

Mama mai avea puțin și-și lua mâinile de pe volan, ca să-și frece tâmpla.

— Știți ce? Trag pe dreapta.

— Mamă, ce faci? am țipat eu când mama a oprit pe marginea șoselei și un șir de mașini ne-au claxonat din spate.

Dacă mai stăteam un singur minut înghesuită în mașina aia, urma să cedez nervos.

— S-a făcut coadă de mașini în spatele nostru, i-am atras eu atenția mamei. Și pe șoseaua asta aproape că nu există bandă de urgență.

— Da, Addie, știu, a continuat ea și a parcat smucit, așa încât toți am căzut grămadă în față. Dar e o urgență.

— Bătaia de pe faleză a avut loc numai din cauza lui Ian.

Vorbele astea mi-au țâșnit din gură scâncite și complet spontan, iar toți cei trei frați ai mei s-au întors și m-au privit îngroziți. Tocmai încălcasem Regula numărul Unu din Codul Fraților Bennett: *Nu-ți arunca niciodată fratele în gura leului!* Doar că afacerea Cubby deja atinsese un nivel fără precedent. Poate că regulile vechi nu se mai aplicau acum.

Fața lui Ian s-a schimonosit de furie.

— Tu ești aia care…

— DESTUL! a răsunat vocea mamei în mașină ca un gong. Nu-mi pasă cine a început. Nu-mi pasă nici dacă Addie le-a înmuiat în miere și pe urmă te-a aruncat într-un bârlog de urs. Sunteți mari de-acum, aproape adulți. M-am săturat până peste cap de certurile voastre! V-ați rostogolit de pe un deal. În toiul unei nunți.

Bârlog de urs? Miere? Maică-mea avea o imaginație impresionantă. Walter a izbucnit în râs, dar mama s-a întors spre el și Walt a tăcut imediat. După care mama l-a luat în colimator pe Ian.

— Mai ai un singur an până pleci la facultate și, dacă-ți imaginezi cumva că o să tolerez un astfel de

comportament, te înșeli. Iar tu, Addie, ai șaisprezece ani și autocontrolul unui pușți de zece!

— Hei… am deschis eu gura, vrând să mă apăr.

Dar Archie mi-a înfipt un cot în coaste și m-am îndoit de durere.

A fost un gest salvator. Dacă doream să supraviețuiesc situației, atunci aveam nevoie să aplic arta subtilă de a-mi ține gura. În plus, mama avea dreptate. Așa cum dovedise mica mea criză de nervi, aveam probleme cu impulsivitatea, care, de altfel, mă băga într-o mulțime de buclucuri.

— Voi doi sunteți așa de apropiați unul de celălalt, a continuat mama. În unii ani, mă întrebam dacă știți că mai există și alți oameni în jurul vostru. Ce s-a întâmplat cu voi în vara asta?

Brusc, în mașină s-a așternut liniștea. O liniște înfiorătoare. Nu se auzea nimic în afara ștergătoarelor de parbriz, care exact atunci și-au făcut simțită prezența. *Vara asta, vara asta, vara asta*, silabiseau ele, stropind parbrizul cu apă. Genunchiul lui Ian își încetinise mișcarea și am simțit privirea grea a fratelui meu ațintită asupra mea. *Spune-i mamei.*

Am ridicat ochii spre el și i-am răspuns cu un mesaj telepatic, la fel de apăsat: *Nu. Îi. Spun. Mamei. Nimic.*

— Bine… N-aveți decât să nu-mi spuneți, a zis mama și a izbit volanul cu palmele, făcându-ne să tresărim. Dacă tatăl vostru ar fi fost aici, în clipa asta ați fi în primul avion spre Seattle.

Și eu, și Ian am sărit în sus.

— Mamă, nu! *Trebuie* să merg în Italia. Trebuie s-o văd pe Lina! am strigat eu.

Vocea calmă a lui Ian a răsunat în mașină:

— Mamă, mai gândește-te, te rog!

Mama a ridicat o mână, ca și cum ne-ar fi respins, printr-un rever de tenis, sentimentele exprimate.

— N-am spus că n-o să te duci la Lina.

— Doamne, Addie, potolește-te! mi-a șoptit Walter. Mai aveai puțin și intrai cu capul în parbriz.

M-am prăbușit la locul meu și am simțit cum panica îmi părăsea corpul. Singurul lucru bun legat de nunta mătușii Mel – în afară de locul acela splendid – era faptul că mă adusese în Europa, pe continentul care-mi furase cea mai bună prietenă, la începutul verii.

Mătușă-mea organizase un tur al Irlandei imediat după nuntă și ar fi trebuit să mergem cu toții, numai că eu reușisem să-i conving pe ai mei să sar peste tur și să merg în Italia, să o vizitez pe Lina câteva zile. Nu o mai văzusem de când se mutase în Florența, în urmă cu nouăzeci și două de zile, ca să locuiască împreună cu tatăl ei, Howard. Fiecare zi departe de ea mi se păruse o veșnicie. Nu concepeam să nu o văd, mai ales acum, când eram aproape sigură că rămăsese singura mea prietenă.

Ian s-a așezat iar pe scaun, ușurat, și și-a prins părul la spate într-o coadă care semăna cu un tirbușon. Puteam să jur că-și lăsase părul să crească numai ca să aibă și mai multe opțiuni de foială.

— Nu mă înțelegeți greșit, a continuat mama. Ar trebui să vă trimit acasă pe amândoi, dar am cheltuit o grămadă de bani cu biletele de avion spre Florența și, în plus, dacă nu stau puțin departe de voi doi și de certurile voastre, simt că foarte curând o să cedez nervos.

Un nou acces de furie a pus stăpânire pe mine instantaneu.

— Ar putea să-mi spună cineva și mie *de ce* vine Ian cu mine în Italia?

— Addie! s-a răstit mama.

Ian m-a privit cu ochii căscați, transmițându-mi: *Taci ÎN CLIPA ASTA!*

I-am răspuns cu o privire la fel de ostilă. Cu toate că ar fi trebuit să TAC ÎN CLIPA ASTA, întrebarea mea rămânea valabilă. De ce voia Ian să vină cu mine într-o excursie, când, aparent, nu mă suporta deloc?

— Uite cum stă treaba, a intervenit mama, întrerupându-ne duelul privirilor. Mâine-dimineață,

Archie, Walter și cu mine vom pleca să facem turul Irlandei, iar voi doi o să mergeți la Florența.

Vorbea rar, iar cuvintele i se aliniau ca un șir de piese de domino. Am așteptat, cu răsuflarea întretăiată, să răstoarne prima piesă.

Dar nu a făcut-o.

După aproape zece secunde de tăcere, mi-am ridicat privirea și glasul meu era plin de speranță:

— Asta-i tot? Putem pleca?

— Vrei să spui că-i trimiți în Italia? a întrebat Walter, la fel de neîncrezător ca mine. Nu ai de gând să-i pedepsești?

— Walter! am țipat eu și Ian, la unison.

Mama s-a mai răsucit o dată spre noi doi, uitându-se mai întâi la mine, apoi la Ian și rotindu-și spinarea aproape imperceptibil. Măcar punea în aplicare ce învățase la cursurile alea de yoga.

— O să mergeți în Italia împreună. Așa, veți fi nevoiți să stați unul lângă altul și să vă petreceri timpul împreună într-un mod plăcut, a rostit ea, insistând tăios asupra cuvântului „plăcut”. Dar mai e ceva.

Normal că mai era ceva.

— Ce? am întrebat-o nerăbdătoare, trăgând de o agrafă care se încăpățâna să evadeze din cocul meu pleoștit.

Dacă n-aș fi știut că gestul ăsta l-ar scoate din minți, aș fi prins-o în părul lui Ian.

— Să auzim, a bombănit Ian îndeajuns de tare încât să aud și eu.

Mama a făcut o pauză, pentru efect, uitându-se când la mine, când la Ian, și a întrebat:

— Mă ascultați amândoi cu atenție?

— Te ascultăm, am asigurat-o eu, iar Ian a încuviințat și el, bâțâind din genunchi.

Oare era în stare să stea nemișcat?

— Asta e șansa voastră să-mi dovediți că știți să vă purtați civilizat. Dacă aud ceva de la tatăl Linei – orice: că vă bateți, că vă certați, că vă uitați urât unul la altul –, o să vă retrag pe amândoi din echipele de sport.

O clipă, nimeni nu a mai avut aer, după care mașina a explodat.

— *Cum?* a exclamat Archie.

— Alo, alo! a intervenit Walter, clătinând din cap. Mamă, vorbești serios?

— Ne retragi din echipe? am întrebat eu, grăbită. Și cea de fotbal european, și cea de fotbal american?

Mama a încuviințat și pe buze i-a înflorit un zâmbet satisfăcut, care i s-a întins pe chip precum untul moale. Era mândră de ideea ei.

— Da. Și din cea de fotbal european, și din cea de fotbal american. Nici măcar nu e nevoie să greșiți amândoi. Dacă unul dintre voi doi o dă în bară, veți fi pedepsiți amândoi. N-o să vă dau o a doua șansă. La prima abatere, s-a terminat.

Credeam că nu eram capabilă să fac încă un atac de panică, dar am simțit cum frica asta nouă s-a cuibărit alături de celelalte, mai vechi, strângându-mi pieptul ca într-o gheară. M-am aplecat și mi-am sprijinit mâinile de tetiere.

— Mamă, știi că anul ăsta trebuie neapărat să joc fotbal.

Aveam un glas ascuțit, nici pe departe rezonabil, așa cum as fi vrut să fie.

— Dacă nu joc, selecționerii facultăților n-or să mă vadă pe teren. Și pe urmă n-o să mai fiu acceptată niciodată într-o echipă universitară de fotbal. Anul ăsta e important. E *viitorul* meu în joc.

— Atunci, ai face bine să n-o dai în bară!

Privirea lui Ian a întâlnit-o pe a mea și am intuit ce îi trecea prin cap. *Deja ai dat-o în bară, Addie.*

L-am săgetat din priviri.

— Dar…

— Addie și Ian, stă în puterea voastră să faceți ce trebuie. N-o să mă răzgândesc.

De parcă mai era nevoie să adauge ultima propoziție. Părinții noștri nu se răzgândeau niciodată. Era una dintre axiomele vieții: cea mai scurtă distanță dintre două puncte e o dreaptă, *smoothie*-ul are un gust mai bun când e pe jumate topit, iar ai mei nu se

răzgândeau niciodată când era vorba să ne pedepsească.

Dar îmi făcea tocmai una ca asta? Fotbalul urma să mă ajute să intru la o facultate bună, fiindcă, oricât de mult mă străduiam, nu aveam note îndeajuns de mari. Iar asta însemna că trebuia să mă folosesc de sport ca să intru la o facultate de inginerie acceptabilă. Trebuia să încerc.

În plus, era vorba de *fotbal.* Am închis ochii și mi-am imaginat mirosul gazonului, ritmul complicat al coechipierilor mei, felul în care pe teren timpul părea să dispară, iar restul vieții rămânea în plan secundar. Era locul unde mă simțeam bine. Singurul în care mă potriveam cu adevărat. De când Lina se mutase și de când Ian mă ura, aveam și mai multă nevoie de locul ăsta.

Nu conta acea Addie din viitor, aveam nevoie de fotbal pentru Addie cea din prezent. Dacă voiam să supraviețuiesc vieții post-Cubby, atunci trebuia să fiu pe terenul de fotbal.

Mama și-a înclinat capul spre Ian, care semăna cu o marionetă părăsită de păpușar.

— Ian, mă asculți?

— Te ascult, i-a răspuns frate-meu, cu un glas ciudat de resemnat.

Postura și vocea spuneau „Nu-mi pasă!”, dar știam că nu era adevărat. Pentru el, sportul însemna chiar mult mai mult decât însemna pentru mine. Era mult mai priceput la sporturi decât mine.

— Înțelegi că, dacă tu *sau* Addie faceți un pas greșit, ați zburat din echipele de fotbal? Fără a doua șansă, fără discuții inutile. Pur și simplu vă retrag din echipe.

— Am priceput, a zis el nonșalant.

Și-a strecurat din nou degetele prin păr, strângându-l într-un nod.

Archie a ridicat un deget în aer.

— Mamă, nu vreau să-ți critic judecata, dar de data asta mi se pare că ești *puțin* cam dură. Dacă unul dintre ei o dă în bară, amândoi sunt retrași din…

— Am auzit destule comentarii din galerie! s-a răstit mama.

— Ia stai un pic, am reacționat eu, pentru că abia în clipa asta procesam complet cuvintele ei. Vrei să spui că, dacă Ian o dă în bară, *eu o* să fiu pedepsită?

— Da. Iar dacă tu o dai în bară, și Ian o să fie pedepsit. Ia-o ca pe un sport de echipă. Dacă unul din voi dă greș, pierdeți amândoi.

— Dar, mamă, nu pot să controlez deloc ce face Ian. Nu-i drept! m-am văicărit eu.

— Viața e nedreaptă, mi-a întors-o mama, cu veselie în glas.

Părinților mei le plăceau maximele așa cum altora le plac brânzeturile sau vinurile fine.

Și cum de era Ian așa de *relaxat*? De la primul lui meci de fotbal american, când reușise de unul singur să întoarcă situația în favoarea echipei sale, și apoi la toate celelalte, în care și-a dus echipa în top, sportul însemna totul pentru Ian, era viața lui. Nu numai că era coordonatorul de joc al echipei, dar, pe deasupra, și-l disputau două universități, care-i propuseseră burse de școlarizare. Una dintre ele, chiar înainte de cantonament. Nu era de mirare că se prefăcea că nici nu-i pasă. Probabil că în adâncul sufletului se prăbușea.

Știi ce a făcut Cubby, nu? A fost… Pe neașteptate, mi-am reamintit cuvintele lui Ian și m-am văzut nevoită să le blochez, înainte să câștige teren. Nu trebuia să ajung, de la starea aia în care simțeam că-mi pierd cumpătul, la cea în care mi-l pierdeam de tot. Nu când Italia mă aștepta.

— Perfect! Deci suntem cu toții de acord, a vorbit mama, în tăcerea care se așternuse.

S-a întors spre parbriz, și-a pus mâinile pe volan, apoi a continuat:

— Uite care-i planul pentru diseară. Când ajungem la hotel, vreau să vă faceți cu toții bagajele. Walter și Archie, autocarul pleacă mâine-dimineață, foarte devreme, și trebuie să fiți gata. Addie și Ian, voi doi o să vă spălați, o să vă schimbați și pe urmă am să vă

duc în camera mătușii voastre, pe care o s-o rugați să vă ierte pentru ce-ați făcut.

— Mamă, am gemut eu, dar și-a ridicat imediat mâna, reducându-mă la tăcere.

— Am spus cumva să o rugați? Am vrut să zic să cerșiți iertare. După care vom merge împreună la petrecerea de nuntă, unde sunt convinsă că veți reuși cu toții să vă comportați ca niște ființe civilizate sau măcar ca niște maimuțe semidresate. Și pe urmă, după ce o să terminăm cu dansul, cu tortul și cu orice altceva o mai vrea soră-mea să facem, vom merge direct la culcare. Addie și Ian, propun să găsiți împreună o modalitate non-violentă de a vă împăca. Altfel, o să petreceți niște zile nasoale în Italia. Am auzit că cimitirul în care locuiește Lina e cam mic.

— Ba nu. E uriaș, mi-a scăpat fără voie.

— Addie! a intervenit Ian și era clar că rezervele lui de răbdare erau pe terminate. Nu mai vorbi.

— Dar nu înțeleg de ce nu…

— Addie! au urlat la mine cu toții.

M-am vârât între umerii musculoși ai fraților mei. Trebuia să încetez cu datul din gură. Dacă voiam să mai joc fotbal vreodată, era cazul să-mi concentrez atenția asupra a două lucruri: să reintru în grațiile maică-mii și să mă înțeleg cu Ian.

Mi-am mușcat buzele, cu ochii la părul ciufulit al lui Ian. De când devenise un *scop* să mă înțeleg bine cu el?

*

În orice alt moment al vieții mele, ar fi fost absolut normal ca Ian să mă însoțească în Italia. Îmi fusese dintotdeauna complice în aventură. Când eram în școala primară, îmi amintesc că se apucase să caute locuri neobișnuite prin cartier, cu care să mă surprindă.

Odată, ne-am strecurat într-un șopron părăsit, plin de reviste cu benzi desenate mucegăite, iar altă dată m-a ajutat să mă cațăr într-un stejar uriaș, cu trunchiul plin de inițiale scrijelite.

„Cercetări pe teren”, așa le numea el. Și am păstrat această tradiție, mai ales mai târziu, când obținerea carnetului de șoferi ne-a oferit posibilități nenumărate. Cu trei săptămâni în urmă, am fost într-o raită de acest fel.

— E timpul pentru o cercetare pe teren, mă anunțase Ian.

Ca de obicei, nu se sinchisise să bată la ușă. Dăduse, pur și simplu, buzna în cameră, trecuse pe lângă mine și se trântise pe patul meu nefăcut.

— Nu pot. Colega mamei o să ajungă într-o oră și trebuie să luăm cina împreună, i-am răspuns, imitând-o pe mama cât de bine puteam. Și vezi că-mi murdărești cearșafurile.

De fapt stăteam cu spatele la el, așa că afirmația mea era doar o speculație. Dar îl știam pe Ian. În loc să facă duș și să-și schimbe hainele, ca orice om normal, Ian fugea de pe teren îndată ce se termina antrenamentul. Dovada era tapițeria jegoasă a mașinii pe care o foloseam împreună.

Am scris pe hârtie soluția unui exercițiu, după care am trecut la altă pagină de caiet. Mă simțeam profund jignită că fusesem înscrisă la școala de vară, dar cu greu trecusem clasa la biologie, așa că ai mei hotărâseră că o recapitulare nu-mi strica.

Ian s-a rostogolit teatral pe pat, iar arcurile au scârțâit.

— Mama ne dă voie să lipsim de la cină dacă mergem la întâlnirea noastră importantă, de la Comitetul Elevilor Sportivi.

— La CES? am repetat eu și mi-am rotit scaunul spre el. Te rog, zi-mi că nu m-ai înscris în comitet.

CES era o încercare nouă și disperată a școlii de a salva reputația spectatorilor noștri, considerați cei mai agresivi din tot statul.

Ian a afișat bine-cunoscutul lui zâmbet larg, iar asta mi-a dat de bănuit că punea ceva la cale.

— Nu-ți face griji. Nu te-am înscris. Dar, dacă întreabă mama, acolo mergem.

Mi-am lăsat creionul să cadă pe birou.

— Știi că te vor obliga să faci parte din comitet, nu? Doamna Hampton a spus că vor să aleagă „cei mai îndrăgiți sportivi din școală” și jur că s-a holbat la tine când a zis-o, l-am anunțat eu, ducând o mână la piept și străduindu-mă să imit vocea tremurătoare a doamnei Hampton. Ian, tu, stea a perfecțiunii, salvează-ne de noi înșine!

S-a prefăcut că-i vine să vomite.

— Te rog mult de tot, hai să nu vorbim de fotbal, bine? Te aștept în mașină.

A sărit din pat și a ieșit valvârtej, lăsând o pată de noroi pe cearșafurile mele albe.

— Ian, am gemut eu exasperată, văzând murdăria.

Mi-am scos tenișii de sub birou și m-am pregătit să ies după el.

Niciodată nu mi se păruse că a-l însoți era opțional. O făceam în mod firesc, la fel cum adormeam sau mă spălam pe dinți. Pur și simplu îl însoțeam.

Faleza Moher

Ori de câte ori cineva călătorește în Irlanda și nu vizitează Faleza Moher, o *banshee*[7] își pierde vocea. Adevăr grăiesc, scumpete. O *banshee.* Că doar suntem în Irlanda. Un loc plin de fantome care țipă. Și, din postura de ghid de călătorie și – mai nou – de prietenă a ta, trebuie să-ți spun că *nu se face să ajungi în Irlanda și să nu te duci să vezi Faleza Moher.* Nu e negociabil. E o oprire esențială.

Iată de ce: faleza e superbă. Îți taie răsuflarea. Dar nu la modul blând și drăgălaș, ca un apus de soare sau ca un miel abia fătat. E splendidă precum furtunile alea sălbatice, în urma cărora rămâi vrăjit și înspăimântat deopotrivă. Te-a surprins vreodată o astfel de furtună în mașină? Asta-i frumusețea falezei. Imaginează-ți dramatism, furie și pace, amestecate într-un tot absolut uluitor.

Ani întregi am studiat faleza, până i-am aflat secretul, ceea ce o transformă dintr-un peisaj deosebit într-unul care schimbă destine: *e frumoasă pentru că se contrazice.* Dealurile domoale, îmbrăcate în mușchi, se prefac brusc într-o faleză înspăimântătoare. Marea înfuriată fierbe sub cerurile senine. De jur-împrejur, vizitatorii se adună într-o stare de venerație amestecată cu exuberanță. Înainte de a vedea faleza, știam că frumusețea poate fi încântare și inspirație. Acum, după ce am cunoscut-o, am aflat că frumusețea poate fi și dezolantă, și nefericită.

De fapt, Faleza Moher seamănă *grozav de tare* cu o anumită inimă pe care o știu eu. Aia care a reușit să simtă totodată și bucurie nemaivăzută, și durere copleșitoare, păstrându-și frumusețea în tot acest timp.

Nu că m-a întrebat cineva.

TEMĂ PENTRU INIMI FRÂNTE: Hai să dăm puțin drumul furiei. Ce spui, iubire? Vreau să azvârli ceva. O piatră, poate? Un porumbel enervant? Dă-i

un nume. Dă-i identitatea lucrului care te supără cel mai mult la situația ta și apoi aruncă-l. Uneori, un pic de furie face bine sănătății. După aceea vreau să inspiri adânc. Încă o dată. Vezi cum vin respirațiile una după alta? Vezi cum au singure grijă de ele?

Fragment din volumul *Irlanda pentru cei cu inima frântă – un ghid de călătorie neconvențional prin Insula de Smarald,* ediția a treia.

— FRUMOASĂ ROCHIE, SORĂ-MEA! CUMVA TE PREGĂTEȘTI DE UN MECI DE WRESTLING?

Mi-am ridicat ochii din carte, pregătită să-i arunc lui Archie o privire urâtă, dar pe urmă am simțit că-mi pierd energia și-am rămas într-o stare cuprinsă între dezgust și dispreț. După ziua aia oribilă, nu mai eram în stare să simt nicio pornire criminală.

Așa cum îi stă în fire, Archie a confundat pasivitatea mea cu o invitație și s-a aruncat pe canapea, dintr-o parte, iar eu am aterizat pe podea, cu tot cu carte.

— Archie, ce naiba faci? am mârâit și m-am așezat iar.

Dintr-odată, mă simțeam panicată, fiindcă țineam în mână o carte care avea în titlu expresia „cu inima frântă”.

Volumul pur și simplu îmi aterizase în brațe, de pe raftul micii biblioteci din salonul hotelului. Biblioteca asta era practică din mai multe motive. Pe lângă faptul că de aici o puteam supraveghea pe mama, care încă era furioasă, în aer plutea o combinație de mirosuri liniștitoare – levănțică și praf – și era ticsită cu volume care păreau să fi aparținut unor foști oaspeți ai hotelului. Cu alte cuvinte, descoperisem ascunzătoarea perfectă.

Cartea *Irlanda pentru cei cu inima frântă* mi-a atras imediat atenția. La prima vedere, nu făcea cine știe ce impresie. Pe copertă erau desenate frunze de trifoi în formă de inimă și o pată de cafea acoperea titlul mult prea lung. Dar coperta nu conta. Mă aflam în Irlanda și aveam inima frântă, deci cartea asta era exact ce-mi trebuia.

— Ce citești? s-a interesat Archie în timp ce eu încercam să ascund volumul printre pernele canapelei.

— *Căsuța din prerie*[8], i-am răspuns, pronunțând primul titlu care mi-a trecut prin minte.

Când eram mică nu citeam mare lucru, dar, cum am prins gustul lecturii, am devorat toate cărțile din

casă, până le-am ferfeniţit copertele.

— În locul tău, n-aș țopăi pe mobilă, am adăugat. Canapeaua asta cred că e luată dintr-un magazin de obiecte *vintage.*

— Tot hotelul e un muzeu, a replicat el, gesticulând spre salonul ticsit cu mai mult mobilier vechi, candelabre strălucitoare și cristal veritabil decât văzusem vreodată.

Cu toate că fusese ales drept loc de desfășurare pentru nunta aia simandicoasă, Hotelul Ross avea farmecul unei căsuțe de lemn, datorită peluzei verzi, cu tufe de trandafiri, precum și datorită faptului că pe pernele din camere apăreau în fiecare seară ciocolățele înfășurate în folie aurie. Până și gazdele erau adorabile: doi bătrânei cu chipuri brăzdate de riduri, în permanență preocupați să-și asedieze clienții cu ceai și prăjiturele. Walter îi poreclise „piticii de grădină”. Li se potrivea.

— Tata ar fi urât chestia asta, a comentat Archie.

— Ce mă bucur că nu e aici!

Pe la începutul verii, când vestea logodnei mătușii s-a abătut asupra casei noastre ca un roi costisitor de albine, tata a pus piciorul în prag, ferm și rapid: „Soră-ta colecționează bărbați la fel cum unii colecționează păhărele de tărie. Eu nu mai merg la altă nuntă unde o să ne oblige să transpunem în realitate un basm, pentru un weekend întreg”.

M-am aplecat s-o verific pe mama, așa cum făceam din sfert în sfert de oră. În clipa asta se plimba prin salon și bibilea aranjamentele florale. Acum o oră, mătușa Mel se plânsese că florile astea își începuseră „dansul lent al morții”. Evident, nu era permis niciun dans al morții, mai ales când la mijloc erau puncte de *rating.*

Acum cinci ani, mătușa Mel începuse să realizeze o emisiune de design interior, pe care i-o difuza compania de cablu HGTV. După-amiaza, puteam să mă afund în canapea, cu niște gustări alături, și să urmăresc una dintre edițiile emisiunii „Renovări în 30 de minute, împreună cu Mel”, în care mătușă-mea transforma un paiet vechi într-un raft de cărți,

folosind o simplă șurubelniță și o sticlă cu ojă uscată. Sau asta mi se părea că face. Niciodată nu reușeam să rezist până la finalul emisiunii.

Archie și-a înclinat capul în direcția mătușii Mel și a întrebat:

— Cum crezi că l-a păcălit pe tipul ăsta ca s-o ia de nevastă?

— Pe Clark?

Noul nostru unchi stătea la bar și se clătina, amețit de băutură. De când își anunțaseră logodna, căpătase un aer buimac, de parcă ar fi fost o bucată de lemn dusă de curent. Era de așteptat. Unchii numărul 1 și numărul 2 avuseseră aceeași expresie. Mi-amintesc că, odată, tata a asemuit-o pe mătușa Mel cu un vârtej de apă. Mama se supărase, dar tata avea dreptate. Mama nu se înfuria decât atunci când oamenii îi spuneau adevărul.

— Probabil cu banii ei. Și cu felul ei de a fi degajat, modern, am răspuns eu, imitând vocea mătușii.

— Mda, dar chiar e de ajuns? Mama mi-a spus că Mel l-a pus să slăbească vreo zece kile.

— Și să renunțe la mustață, am adăugat eu.

— Societatea ar fi trebuit să-l oblige să și-o radă, fiindcă arăta ca și cum ar fi avut un șobolan mort pe față.

Am râs – primul meu râs sincer din ultimele zece zile – și hohotul meu a sunat chinuit, ca o ușă nedeschisă de mult timp.

Archie mi-a zâmbit.

— Mă bucur să te aud râzând, fiindcă a trecut ceva vreme. Ai părut cam… abătută în ultimul timp.

Am revenit la starea mea de spirit pleoștită. Avea dreptate. De fiecare dată când uitam cum avea să fie clasa a unsprezecea, Cubby își făcea brusc apariția, aterizându-mi în spinare și îngropându-mi veselia la doi metri sub pământ. Ca acum. *Cum am putut să fiu așa de proastă?*

— Tu și Ian cerșiți iertare cum trebuie? m-a întrebat Archie.

Am încuviințat, fericită că schimbase subiectul.

— Eu, da. Ian nu face decât să se uite sfidător la mama.

— Cu alte cuvinte, este el însuși.

— Exact.

Așa s-a întâmplat și cu turiștii, pe Faleza Moher. Eu încercam să scornesc o explicație, iar Ian o făcea pe mortul. De data asta, măcar stătea în picioare.

— Apropo, unde e Ian? s-a interesat Archie.

Am făcut un gest din bărbie.

— La stânga ta. S-a cocoțat în scaunul ăla care seamănă cu un tron.

Ian descoperise aceeași strategie de supraviețuire ca mine: găsești o piesă de mobilier vechi, într-un loc ferit, te așezi și te prefaci că ești în orice altă parte decât acolo unde te afli. Diferența era că Ian trimitea mesaje pe telefon încă de la începutul serii și avea o expresie veselă.

— Chiar zâmbește? s-a mirat Archie, neîncrezător. După tot ce s-a întâmplat azi? Puștiul ăsta e ciudat rău.

Mi-am mușcat buza de jos, luptându-mă cu vechea pornire de a sări în apărarea lui Ian. Cam așa se împărțiseră echipele în familia noastră: Ian și Addie versus Walter și Archie. Ocazional, încheiam și alte alianțe, dar jurămintele de credință nu se schimbau. Oare stricasem definitiv relația noastră?

— De când ne-am întors de la Faleza Moher, rânjește la ecranul telefonului. Nu știu cui îi trimite mesajele alea, dar trebuie să fie o chestie tare.

— Poate vorbește cu o fată, a opinat Archie.

— Mă îndoiesc.

Toate fetele din lume îl iubeau pe Ian, dar el rareori le băga în seamă, așa că eu trebuia să le îndepărtez pe toate admiratoarele convinse că, împrietenindu-se cu sora lui mai mică, îi puteau cuceri inima. Ha!

Archie m-a tras de mânecă.

— Pe bune, sor-mea! În rochia asta, parc-ai fi Miss Imobiliare din Seattle.

De data asta, am reușit să mă încrunt din prima.

— Archie, ai văzut și tu ce-a pățit rochia mea pe faleză. Nu aveam multe opțiuni. A trebuit să port una de-a mamei.

— Și nu avea una mai puțin… imobiliară?

— Păi, o cunoaștem amândoi pe mama, așa că știi răspunsul, i-am zis.

— Oarecum. Cumva mama e tipa care urlă mereu la noi? a întrebat Archie, ironic. Aia tunsă scurt și pe care o vedem uneori pe panourile publicitare?

M-am înfiorat.

— Anul ăsta trebuie s-o convingem să nu mai apară acolo.

— N-ai decât! Panourile alea îmi plătesc taxa la facultate.

— Fotbalul îți plătește taxa de facultate. Și pe a ta, și pe a lui Walt, am punctat eu. Iar Ian probabil că o să fie primul student din istorie care va fi plătit ca să joace. Eu sunt singura care o să aibă nevoie de panourile alea, ca să reușesc să-mi plătesc facultatea.

Nu îmi plângeam deloc de milă. Pur și simplu ăsta era adevărul. Frații mei primiseră toate genele de *sportiv înnăscut,* lăsându-mi-le mie pe cele de *sportiv entuziast.* Eram bună la fotbal, dar nicidecum o stea – un ghinion, dat fiind că fraților mei li se ridicaseră adevărate temple în sala de sport.

Trăsăturile lui Archie s-au îmblânzit.

— Nu renunța așa ușor la ideea de a juca fotbal la facultate. Anul trecut, jocul tău s-a îmbunătățit fenomenal. Chiar ai șanse să primești o bursă.

Am dat din umeri. Eram într-o stare mult prea proastă ca să ascult un discurs de îmbărbătare.

— Da, am zis eu. Dacă n-o dau iar în bară cu Ian.

— N-o s-o dai în bară. O să fii cu Lina, iar Ian… nu știu. O să fie el însuși.

Să fie el însuși. Asta suna a sport olimpic extrem. Muzică, fotbal, școală – Ian le făcea pe toate mult mai bine decât oricine altcineva.

— *Tu* ai idee de ce vrea Ian să vină cu mine în Italia? l-am întrebat pe Archie. Nici măcar nu cred că o place pe Lina. A locuit șase luni cu noi, iar el abia dacă i-a vorbit. Nu cumva încearcă să mă chinuie?

A ridicat din umeri.

— Sunt convins că o place pe Lina, m-a asigurat Archie. E haioasă, chiar dacă-i mai ciudată. Plus că are părul ăla zăpăcit. De cât timp ziceai că e plecată?

Era cât pe ce să-i spun numărul exact de zile, dar știam că aș fi părut sărită de pe fix, așa că am răspuns:

— De la începutul lui iunie.

— Și-o să rămână definitiv în Italia?

Am simțit că mă pleoștesc. „Definitiv" suna ca o sentință de închisoare pe viață.

— Rămâne acolo până termină anul școlar. Tatăl ei, Howard, călătorește mult, așa că o să meargă prin tot felul de locuri. În octombrie, îi duce pe ea și pe iubitul ei la Paris.

Iubitul Linei. Încă o schimbare. Lina trecuse printr-o mulțime de situații, începând cu mama ei, Hadley, care primise diagnosticul de cancer pancreatic. Simțeam în piept o durere veche, suferința care mă lovea ori de câte ori mă gândeam la Hadley. În mod clar, a fost o persoană deosebită, o tipă creativă, aventuroasă, haotică și având destulă tandrețe cât să te facă să te simți iubit, dar nu sufocat.

Uneori aveam senzația că o pierdusem pe Hadley de două ori: o dată pentru mine, a doua oară pentru Lina. Am dorit cu disperare să-mi scot prietena din deznădejdea în care se împotmolise, până când am ajuns să mă îmbolnăvesc de grija ei.

M-am luptat cu vechea senzație de neputință și am încercat să mă concentrez asupra lui Archie și a excursiei noastre.

— Mi s-ar părea mult mai logic ca Ian să vrea să viziteze toate castelele și locurile pe care ați programat să le vedeți săptămâna asta. Nu cumva mergeți la castelul unde s-a filmat *Braveheart*[9]*?*

Archie a ciulit imediat urechile, așa cum mă așteptam. Toți frații mei știau pe de rost replicile din filmul ăla.

— Sigur că mergem la castelul lui Braveheart. Walt a adus niște vopsea, ca să ne pictăm pe față și să reproducem câteva scene din film.

Doamne sfinte! Mătușa Mel o să „adore” chestia asta.

— Păi, vezi? Ian iubește filmul ăla. Se uita la el până adormea. Cred că vine cu mine în Italia doar ca să mă scoată din sărite.

— Sau poate că vrea să petreacă niște momente de suflet alături de sora lui mai mică, mi-a zis Archie.

— Cum să nu! Mai ales că vara asta a petrecut o grămadă de timp cu mine! am spus, iar fratele meu și-a dat ochii peste cap, incapabil să țină piept sarcasmului meu.

Ian și-a petrecut majoritatea vacanței încuiat în cameră, completând formulare de înscriere la diverse universități și făcând tot felul de drumuri misterioase, cu muzica dată la maximum. După care a intervenit necazul meu cu Cubby, iar relația noastră a intrat în impas.

Ca să nu mai pomenim ce s-a întâmplat în cantonament.

Brusc, Archie s-a întors spre mine și m-a privit pătrunzător.

— Addie, ce se petrece, de fapt?

Vocea lui a devenit dintr-odată foarte serioasă și am simțit că inima mea o lua la galop.

— Ce vrei să spui?

— Care-i treaba?

— Te referi la… Ian? am spus șovăitor.

Spune-mi, te rog, că Archie nu a auzit!

Archie a clătinat din cap. Îmi simțeam inima în gât și vorbele mi-au țâșnit de pe buze, furioase:

— Ei, în cazul ăsta, habar n-am ce tot îndrugi!

— Mai încet, surioară! Nu eu sunt fratele pe care ești supărată, mi-a răspuns el și m-a țintuit cu privirea. Am auzit ce a spus Ian înainte să-i faci vânt de pe faleză.

Am rămas fără suflare și, disperată, încercam să-mi amintesc exact ce spusese Ian. Cât de multe ar fi putut Archie să deducă dintr-o conversație purtată în șoaptă?

— Ce ai auzit?

— Ai intrat în bucluc? Ce vrea Ian să le spună mamei și tatei?

Archie nu știe ce s-a întâmplat. M-am lăsat pe spate, răsuflând ușurată.

— Nu am intrat în bucluc, i-am răspuns imediat.

Deocamdată, era adevărat. Câtă vreme chestia asta nu degenera, nu eram deloc în bucluc. Rușinată și cu inima frântă? Cu siguranță. În bucluc? Nicidecum. Și tocmai de asta *nu* aveam de gând să-i spun nimic mamei.

Archie m-a studiat o clipă, cu capul sprijinit în palmă.

— Și atunci? E vreun tip la mijloc? Bănuiesc că, la cât de ofticat era Ian, e cineva din echipa lui.

Deslușeam cumva *neîncredere* în tonul lui Archie? M-am răstit:

— De ce? Ți se pare imposibil ca un jucător de fotbal popular să fie interesat de persoana mea?

— Poftim? Nu.

Și-a ridicat împăciuitor mâinile și m-a privit cu ochii lui mari, albaștri.

— Addie, n-am zis asta. De ce te comporți așa de ciudat?

Pentru că mă doare sufletul. Pentru că, de fapt, chiar este *imposibil ca eu să-i plac unui tip precum Cubby.* Priveam tapițeria din velur verde, zgândărind cu unghia o ruptură din material. Lacrimile îmi usturau ochii.

— Crezi că mama și Walt au auzit ce-a spus? l-am întrebat eu.

A clătinat din cap.

— Mama negocia în secret o vânzare prin telefon, iar Walt purta căști, ascunse sub păr. Nici măcar nu a știut că ați căzut decât când lumea a intrat în panică.

Era bine că ne auzise Archie, nu Walter. Dintre toți frații, Archie se pricepea cel mai bine la a ține un secret, adică reușea să păstreze majoritatea secretelor care i se încredințau, cel mai îndelungat timp. Ceilalți doi frați ai mei se aflau la extreme. La un capăt era Ian. În clipa în care-i destăinuiai ceva, devenea un seif uman. De asta nu-mi făceam griji că avea să mă

dea de gol. Iar Walt era exact opusul lui Ian. Ori de câte ori trebuia să păstreze un secret, ai fi zis că e în toiul unui joc de-a Cartoful Fierbinte: trebuia neapărat să-l arunce undeva; de obicei, exact acolo unde *nu* ai fi vrut să ajungă.

— Dacă vreun tip s-a luat de tine, o să-i fac cu mare plăcere o vizită, înainte să mă întorc la facultate. Sau să-l aștept să iasă pe șosea și s-o fac pe șoferul neatent? Să dau cu spatele fără să mă uit înapoi, de pildă. N-am nevoie decât să-mi zici cum îl cheamă, să știi.

Nu mai era Archie cel relaxat, ci Archie cel superîncordat – ceea ce se întâmpla rar.

— Nu, Archie, nu vreau să calci pe nimeni cu mașina, i-am răspuns apăsat, în caz că gluma lui avea un sâmbure de seriozitate.

— Sigur?

— Da, sigur! am țipat. Nu ai rezolva nimic așa.

— Aș rezolva faptul că-și bate joc de niște oameni de care nu ar trebui să se ia.

Mi-am pus mâinile pe umerii lui.

— Archibald Henry Bennett, promite-mi că n-o să faci nimic de genul ăsta!

— Ești sigură?

— *Promite-mi!* am urlat.

— Bine, bine. Îți promit.

Fir-ar să fie! Ce ți-e și cu frații ăștia! Când ai frați, e ca și cum ai avea niște câini de pază care, din când în când, te încolțesc. Discuția mă epuizase complet. Ziua asta mă epuizase.

— Păi, mulțumesc, dar acum cred că mi-ar prinde bine să stau puțin singură, i-am spus eu, arătându-i nepoliticos ușa, cu o mișcare a capului.

Am învățat de mult că băieții nu pricep aluziile subtile – sau, mă rog, chestia asta e valabilă pentru băieții care-mi sunt rude. Cu cât le vorbeam mai direct, cu atât aveam rezultate mai bune.

Archie a sărit grațios în picioare și m-a mângâiat stângaci pe umeri.

— Sunt aici, dacă ai nevoie de ajutor, Addie.

— Îți sunt recunoscătoare, am răspuns eu, arătându-i și mai nerăbdătoare ușa.

— Bine, bine, am priceput. Gata, am plecat.

A ieșit din cameră fudul, de parcă ar fi avut în minte o listă cu sarcini. *Să-i fiu alături surorii mai mici – bifat!*

*

Cum s-a făcut nevăzut Archie, mi-am luat ghidul și am aprins lampadarul prăfuit din bibliotecă. M-am străduit să mă concentrez asupra cuvintelor, numai că mă tot uitam la Ian. Nu se clintise din scaun și era complet absorbit de telefon, iar părul îi atârna pe frunte, acoperindu-i ochii.

Imediat după Crăciun, Ian se hotărâse să nu se mai tundă și își respectase hotărârea, indiferent cât îl rugase și îl amenințase mama. Acum, părul îi ajungea aproape până la umeri și ne amintea tuturor cât de necinstit e jocul genelor. Toți frații mei moșteniseră sprâncenele groase ale mamei și părul ei castaniu, ondulat, în vreme ce părul moale și blond al bunicii sărise peste o generație, îl ocolise pe tata și aterizase la mine.

Toți aveam ochi albaștri, dar ai lui Ian păreau mai închiși, de la vânătaia cu care se pricopsise din cauza mea, pe jumătatea stângă a feței. Lovitura părea dureroasă. Și definitivă. Ca un semn de punctuație la finalul unei propoziții lungi și jalnice.

Pe chipul lui Ian a apărut un zâmbet și în pieptul meu s-au îngrămădit o sumedenie de emoții. Uite cum stă treaba cu zâmbetul lui: este mereu sută la sută sincer. Ian nu se prefăcea niciodată, pentru nimeni. Dacă-l făceai să râdă, știai că ești o persoană haioasă. Dacă-l enervai, știai că ești un idiot.

Sunt atât de idioată!

Panica mi s-a strecurat în suflet. Am sărit în picioare și mi-am strecurat cartea la subsuoară. Aveam nevoie de aer curat. Chiar acum.

Imediat ce maică-mea a început o discuție cu mama mirelui, am tulit-o, am ocolit ringul de dans și-

am ieșit.

Odată ajunsă afară, m-am oprit să respir. Dacă aș scrie un ghid de călătorie despre Irlanda, aș începe cu mirosul acestei țări: o combinație între mirosul ploii proaspăt căzute și altceva, tainic. Ca vârful de cuțit de nucșoară din rețeta secretă de frigănele pe care o perfecționasem, împreună cu tata, în weekendul de 4 Iulie.

Dacă află tata?

Și, înainte ca mintea mea să înceapă să rumege gândul ăsta, m-am urnit din loc, am coborât pe lângă o fântână în care apa de ploaie dădea pe dinafară. Șiruri de luminițe calde și pâlpâitoare se intersectau deasupra potecilor, iar becurile galbene clincăneau vesel când se atingeau. Printre dalele de piatră luceau bălțoace și numai răcoarea din aer le încrețea suprafața. Cum să te simți oribil într-un loc minunat ca ăsta?

Mi-am înfipt unghiile în carnea palmelor. O suferință mocnită îmi înflorea în piept. Uneori nu-mi dădeam seama dacă îmi era dor de Cubby sau de imaginea despre noi doi pe care mi-o plăsmuisem. Scena din mintea mea era aceeași, de fiecare dată. Se făcea că era la jumătatea lui septembrie, la câteva săptămâni după ce toată lumea scăpase de agitația începutului de an școlar. Mergeam pe coridorul liceului, iar Cubby mă ținea lejer pe după umeri – amândoi pierduți într-una dintre conversațiile alea în care nu contează decât persoana alături de care ești. Auzeam șoapte în urma noastră. *E Addie Bennett. Nu-i așa că le stă bine împreună? Da, așa-i. Nici eu nu știu de ce nu am observat-o înainte.*

Ei bine, mi se îndeplinise dorința. Aveau să șușotească, dar nu despre ce aș fi vrut eu.

Într-un târziu, am ajuns la un chioșc închis, acoperit cu iederă, aflat în capătul grădinii – o versiune în aer liber a ascunzătorii mele din bibliotecă –, și am încercat să mă așez turcește, deși frigul din aer pătrundea prin rochia strâmtă a maicămii. Am scos telefonul și mi-a sărit inima din piept când am citit următorul mesaj:

UNDE EȘTI??????????????????

Lina.

Lina și optsprezece semne de întrebare. Le-am numărat de două ori, așa că știu sigur câte erau. Punctuația agresivă nu era niciodată un semn bun în ceea ce o privea pe Lina. De obicei, folosea punctuația unei profesoare din secolul al XIX-lea, care dăduse din întâmplare peste un telefon mobil: adică avea majuscule acolo unde trebuia, puține emoticoane și propoziții complete, de fiecare dată. În cazul ei, faptul că folosise o mulțime de semne de întrebare echivala cu a se ridica în picioare în biserică, în plină slujbă, și a urla înjurături la megafon. Nu era doar supărată; era de-a dreptul furioasă.

I-am răspuns imediat, cu un SMS incredibil de vag:

Scuze, nu pot vorbi acum. Chestii legate de nuntă. ☹

Începeam să mă pricep din ce în ce mai mult la scris mesaje vagi. Și la evitat apelurile telefonice. Fața tristă a emoticonului mă privea mustrător.

— Ce e? m-am răstit. Am un motiv întemeiat să nu-i răspund la telefon.

Nu vorbeam cu Lina pentru că *nu puteam* vorbi cu Lina. Mă cunoștea mult prea bine. În clipa în care mi-ar fi auzit vocea, și-ar fi dat seama că era ceva în neregulă cu mine. Iar eu pur și simplu refuzam să discut despre Cubby la telefon. Dacă Lina avea de gând să mă judece, preferam s-o facă în fața mea. În plus, aveam o grămadă de chestii să-i povestesc. Nu aflase nimic despre Cubby, iar asta însemna că trebuia să-i descriu toată vara mea de până acum.

Trebuia să ajung neapărat în Italia. Acolo, urma să-mi depăn povestea, de la început la final, fără să las nimic la o parte. Știam exact cum avea să decurgă totul. La început, Lina avea să fie șocată, pe urmă

confuză. După care i-ar fi venit în minte un plan sclipitor, care să mă ajute să trec de anul școlar ce urma, asigurându-mă că voi fi bine.

Sau asta credeam eu.

*

Cubby mi-a vorbit pentru prima dată la patru zile după ce ne-am mutat în Seattle. În ziua aia, făceam gofre. Mai precis, gofre pentru mită. Și nu mi-a fost deloc ușor. Archie și Walter fuseseră desemnați să despacheteze cutiile cu obiecte pentru bucătărie și reușiseră să transforme bucătăria într-o zonă minată. Tava de plăcintă îmi căzuse în cap, scăpasem pe jos un cofraj plin cu ouă, după care m-am împiedicat de mașina de făcut pâine. Dar știam că o să merite efortul îndată ce voi fi pus prima gofră în aparat și mirosul delicios avea să se răspândească prin toată casa.

Am tras aer în piept, mulțumită. Era obligatoriu ca gofrele să fie delicioase, fiindcă reprezentau biletul meu de participare la întâlnirea de dimineață la care Ian îmi interzisese să fiu prezentă. Nimeni nu-i strigă „Addieieșiafarădaici!" unei fete care duce în mână o farfurie cu gofre fierbinți. Nici măcar dacă așa vor să-și impresioneze noul amic.

— Ai aluat de gofre în păr.

Au fost primele cuvinte pe care mi le-a adresat Cubby Jones. Recunosc, nu era cea mai romantică prezentare, dar pe vremea aia aveam doar doisprezece ani. Încă nu știam cum să numesc felul în care Cubby îmi atrăgea atenția, ca un magnet, ori de câte ori intra în încăpere.

Mi-am șters bretonul cu un prosop de bucătărie, iar Cubby a venit mai aproape și a adulmecat aroma ademenitoare a gofrelor. În clipa în care s-a apropiat de mine, am sesizat ce era diferit la el.

— Ochii tăi! m-am grăbit eu să remarc, lăsând prosopul deoparte.

Ochii lui Cubby erau de culori diferite.

Zâmbetul i-a dispărut de pe chip.

— Se numește heterocromie, mi-a zis el. E o chestie genetică, nu-i nimic ciudat.

— N-am spus că-i ciudat, am precizat eu. Lasă-mă să văd, am zis și l-am apucat de braț, trăgându-l mai aproape. Albastru și gri? am șoptit.

— Și mov, m-a corectat el.

Am încuviințat.

— Da. Asta îmi place cel mai mult. Dacă ai juca într-un film SF, ochiul ăsta ar fi sursa tuturor puterilor tale.

A făcut ochii mari, apoi a zâmbit surprins – mai întâi cu buzele, apoi cu ochii lui de culori diferite. Atunci mi-am dat seama că sunt două moduri în care-i poți privi pe băieți. Modul normal – așa cum o făcusem toată viața – și modul din momentul acela. Un mod de a privi care făcea podelele bucătăriilor să se încline puțin și gofrele să rămână uitate în aparat.

*

Încheierea petrecerii de nuntă, programată să fie marcată cu focuri de artificii, a fost un rateu. Nu numai că fratele meu cel mai mare, care se cherchelise, a reușit să dea foc unei tufe de trandafiri, dar, în plus, cameramanul numărul doi nu izbutea cu niciun chip să-i prindă în cadru pe miri. Asta a însemnat că procesul s-a tot reluat până am rămas fără artificii și până când și nuntașii cei mai dornici să apară în cadru au început să bombăne.

— Autocarele sosesc mâine-dimineață, la șase și jumătate, a strigat mătușa Mel peste umăr, în timp ce Unchiul Numărul Trei o ducea înapoi la hotel.

Trena rochiei se târa în spatele ei, măturând confetti și tijele de artificii folosite. Se prefăcuseră că pleacă. De fapt, peste noapte rămâneau la Hotelul Ross, ca noi toți.

— În sfârșit, putem pleca! a șoptit mama, trecându-și obosită mâna prin păr.

Rimelul ușor prelins îi făcea ochii să pară tulburi.

Am mers cu toții în urma ei, urcând poticnit treptele verde-aprins, care duceau la etaj, și am intrat în camera noastră, de dimensiunea unui dulap. Deși eram cinci cu toții, incluzând doi fotbaliști profesioniști masivi, cred că mătușa Mel ne rezervase cea mai mică încăpere din hotel.

Pereții aveau tapet cu model floral și patul fraților mei ocupa majoritatea spațiului, încât nu mai rămânea decât un culoar strâmt, între paturi. Evident că frații mei umpluseră culoarul ăsta cu nesfârșitele lor rezerve de porcării: ambalaje de bomboane, cabluri încâlcite de încărcătoare și mult mai mulți pantofi sport decât ar trebui să existe pe lume. Aveam o expresie specială pentru a descrie această situație: încâlceală de frați.

Am reușit să pun prima stăpânire pe baie și am închis ușa, după care am lăsat apa să curgă în cadă, cu robinetul răsucit la maximum. De fapt, nu aveam de gând să fac baie. Pur și simplu voiam să înăbuș zgomotele din cameră. Faptul că făceam călătoria asta împreună cu familia mea îmi provoca o durere de cap.

M-am dezbrăcat de rochia de Miss Agent Imobiliar și-am luat în loc un tricou larg și o pereche de pantaloni scurți, de pijama, apoi m-am spălat pe dinți cât de încet am putut.

— Soră-mea, ieși mai repede! Fac pipi pe mine! a urlat Walt la ușă. Fac pipi, fac pipi, fac pipi, pipiiiiii!

Am deschis ușa smucit, ca să-i zic să înceteze.

— Ce cântec drăguț! am comentat eu, sarcastic. Ar trebui să încasezi drepturi de autor pentru el.

A intrat în baie, trecând pe lângă mine și comentând:

— M-am gândit eu c-o să-ți placă.

M-am mișcat cu greu prin cameră, evitând cu succes vreo șase perechi de pantofi sport, apoi m-am urcat în pat și m-am cuibărit sub plapumă. Abia așteptam să adorm. Să uit. Devenise activitatea mea preferată din ultimele zece zile – de când Ian dăduse buzna în dormitorul meu, să-mi spună cât de urât mi-am bătut joc de viața lui. *A lui!* De parcă el era nevoit

să-și petreacă următorul an școlar evitându-i pe Cubby și pe toți cei care-l cunoșteau. Mi s-a strâns inima.

— Care-i faza? O să-mi porți tricoul până uit că-i al meu? am auzit glasul lui Ian.

Am dat ușor plapuma deoparte.

Oare vorbea cu mine?

Mama își burdușea valiza de parcă ar fi fost un curcan umplut de Ziua Recunoștinței, iar Archie zăcea trântit pe patul lui, cu fața în jos. Ian se rezemase de un morman de perne și se uita la mine, cu o cască băgată în ureche.

— Tu mi l-ai dat, i-am răspuns eu, cu un ton pe care un scenarist de seriale TV l-ar descrie drept impertinent.

Mă simțeam extraordinar de bine în tricoul ăsta cu guler și mâneci negre, pe care scria cu litere de tipar MIROASE A SINGURUL CÂNTEC NIRVANA PE CARE-L ȘTII[10].

— Când zici că „ți l-am dat”, te referi la faptul că ai dat iama prin sertarul meu cu tricouri și l-ai furat pe cel mai moale?

Mă prinsese în fapt.

— N-ai decât să ți-l iei înapoi, i-am spus.

Ian vorbea cu mine. *Vorbea. Cu mine.* Am simțit cum în pieptul meu speranța începea să pâlpâie.

— Măcar te-ai prins de poanta de pe tricou? m-a întrebat, lovind perna cu pumnii, să o aranjeze.

Încercase să-și prindă părul într-un coc oribil: la tâmple îi rămăseseră șuvițe și la spate o claie de păr scăpase din strânsoare. Era clar că nu se uitase la tutorialul al cărui link i-l trimisesem – *Cum să-ți prinzi părul ca un bărbat adevărat.*

— Ian, am fost cu tine în Fleet Street și am ascultat împreună tot albumul Nevermind. Cum să nu mă prind de poantă?

Asta se petrecuse în perioada când fusese obsedat de Nirvana. Merseserăm împreună în trei excursii tematice Nirvana, inclusiv la casa din copilărie a lui Kurt Cobain. Ba chiar, de un Halloween acceptasem să mă costumez în Courtney Love, chiar dacă trebuia

să port o coroniță și nimeni nu a ghicit în cine mă deghizasem.

— Bine că măcar tu știi despre ce vorbesc, a bombănit Ian, întorcându-se morocănos pe o parte.

A ezitat o clipă, și-a împins telefonul deoparte și m-a întrebat aproape șoptit:

— Când ai de gând să-i spui mamei?

Mi-am înăbușit geamătul în cearșaf. Iar aducea vorba despre asta. Tocmai acum? Când mama, Archie și Walt erau la doi pași de noi? Ca să nu mai spun că fix pentru asta se alesese cu un ochi învinețit. Unul dintre colegii lui de echipă îi trimisese un SMS și-l întrebase despre Cubby. Și, în loc să aștepte până se termina ceremonia de nuntă, ca să fim singuri, între patru ochi, mi-a vârât telefonul în față și mi-a poruncit șoptit să-i spun totul mamei. Nu era nimic mai rău decât ca mama și tata să afle. Cum de nu pricepea?

— Ian! am șuierat eu.

Și-a mijit ochii la mama, după care m-a privit amenințător. Am mârâit și m-am băgat iar sub plapumă, silindu-mi respirația să se calmeze. Șansele să nu explodez din cauza fratelui meu erau la fel ca șansele să nu-l mai aducă el pe Cubby în discuție, de fiecare dată. Cu alte cuvinte, mici.

Venise momentul să pun capăt conversației.

— Noapte bună, Ian, i-am urat eu și m-am lăsat mai jos, cu toate că încă îi simțeam în spate privirea ascuțită ca un ac.

Câteva minute mai târziu, l-am auzit băgându-se sub plapumă, iar muzica din căștile lui a umplut aerul dintre noi.

Oare cum o să reușim să supraviețuim o săptămână unul lângă altul?

*

Dimineața, am crezut că m-a trezit excepționala noastră fanfară a școlii. Am întredeschis ochii. Mama își scotea piciorul din încâlceala de cabluri.

— Să-l ia dracu’ pe dracu’! mi s-a părut mie că bombănea.

Walter avea dreptate. Cineva trebuia să o învețe să înjure.

Am deschis ochii încă o jumătate de milimetru. Pe după draperii se zăreau câteva raze de soare, iar Archie și Walter, cu părul vâlvoi, stăteau la ușă, nedumeriți, de parcă nu știau dacă erau treji sau nu.

— Aveți pașapoartele la voi, da? a întrebat mama, reușind să se elibereze de cabluri.

Au privit-o cu ochi adormiți și complet inexpresivi, iar ea a oftat, după care s-a aplecat deasupra mea și i-am simțit mirosul loțiunii hidratante.

— Taxiul vostru ajunge aici la ora nouă. Or să bată la ușă piticii de grădină, să vă trezească, a adăugat și și-a apăsat obrazul de fruntea mea, ca atunci când eram mică și aveam febră. Promite-mi că o să te împaci cu Ian. Voi doi sunteți cei mai buni prieteni din lume.

Bravo, mamă! Acum răsucești și tu cuțitul în rană.

— Te iubesc, mamă, am zis și am închis ochii.

S-a aplecat și deasupra lui Ian, i-a șoptit ceva, după care toți trei au ieșit din cameră, făcând zgomot pe coridoare.

Mi s-a părut că trecuseră doar câteva minute când m-a trezit un bubuit. M-am ridicat în fund, dezorientată, dar nu eram chiar atât de buimacă încât să nu observ că atmosfera din camera noastră se schimbase. Nu numai că părea dublă acum, în lipsa lui Archie, a lui Walter și a mamei, dar dincolo de draperii soarele strălucea puternic. Camera era cufundată în tăcere, dar mi se părea că auzeam un foșnet. Cineva fusese aici de curând?

— Ian, am șoptit. Ești treaz?

Nu s-a clintit. Tipic! Ian era în stare să doarmă în absolut orice condiții.

M-am întins la loc pe spate și am rămas nemișcată, cu urechile ciulite. Liniștea din hotel era grea. Deodată, ușa camerei s-a închis încet și pe hol au răsunat pași grăbiți. Cineva chiar fusese la noi în

cameră. Un hoț? Un traficant european de carne vie? Sau, poate, piticii de grădină?

— Ian! am strigat, coborând din pat. A intrat cineva la noi. A fost cineva aici, în cameră.

M-am aplecat să-i scutur umărul și, într-o clipă de stupoare, am simțit cum mâna mi se afundă în el.

Am smucit plapuma și-am dat de o grămadă de perne. Pe bune? Îmi jucase festa cu pernele? M-am răsucit pe călcâie și-am verificat toate celelalte paturi. Gol, gol și iar gol.

— Ian! am țipat eu în liniștea încăperii.

Ochii mi-au fugit spre ușă și ce am văzut m-a neliniștit. În locul celor două geamantane bleumarin, care ar fi trebuit să stea așezate lângă ușă, nu se vedea decât unul. Al meu.

M-am năpustit la ceasul care mă privea nepăsător. Normal! Mama îl scosese din priză. Trebuia neapărat să-mi găsesc telefonul.

Nu era nici sub plapumă, nici printre hârtiile pentru corespondență oferite de hotel, nici printre broșurile răsfirate prin cameră. Într-un sfârșit, m-am apropiat de draperii și le-am tras, iar retina mea a primit o lovitură directă. Peisajul parcă luase foc: verdele se combina cu razele soarelui și dădea naștere unei străluciri intense. Se pare că și în Irlanda e soare, ba chiar unul orbitor.

M-am împleticit până la ușă și am dat buzna pe hol, în picioarele goale, lăsând în urmă ecou de pași.

Am inspectat rapid salonul și sala de mese, dar singura formă de viață de care am dat a fost o mâță roșcată și obeză, care trona într-un fotoliu cu tapițerie de catifea. Am fugit la ușa din față și am ieșit în parcare, unde m-a lovit un val de aer rece. Cred că în Irlanda soarele e numai de formă.

Singurul vehicul de acolo era o autoutilitară parcată lângă un șir de tufe de trandafiri care-mi trimiteau mesaje disperate, purtate de vânt: *Unde e Ian? Ai pierdut taxiul?*

Trebuia să-mi revin cât mai repede. Chiar dacă dormisem prea mult, nu credeam că Ian ar fi plecat

fără mine în Italia. Să fi ieșit la o plimbare, dis-de-dimineață? Cu valiză cu tot?

Sunetul îndepărtat al unui motor m-a smuls din reverie. M-am luat după el. Devenea din ce în ce mai puternic, pe măsură ce mă apropiam de parcarea din spatele hotelului. Am dat colțul și m-am oprit brusc, simțind nevoia să stau locului câteva secunde, ca să procesez ce vedeam.

Vehiculul ăla, care scotea niște zgomote de parcă ar fi fost torturat, cu greu putea trece drept mașină. Era o chestie micuță, ca o cutiuță, de parcă un Volkswagen și un hamster s-ar fi iubit *foarte mult*, cu vopseaua ciobită și cu o tobă care aproape că se târa pe asfalt. De mașina asta se apropia grăbit chiar Ian, cu pași mari, cu valiza bleumarin într-o mână și cu rucsacul atârnat pe celălalt umăr.

M-a izbit un val de adrenalină. Picioarele mele au priceput mesajul înaintea creierului și-au luat-o la goană spre parcare, purtându-mă țintă spre frate-meu.

M-a văzut chiar înainte de a ajunge la portiera din dreapta, dar era mult prea târziu. L-am izbit de parcă aș fi fost Hulk însuși. Rucsacul i-a zburat cât colo și ne-am trezit amândoi la pământ, rostogolindu-ne pentru a doua oară în 24 de ore. Simțeam o durere ascuțită și capul îmi bubuia.

— Ce faci? a sâsâit el, ridicându-se în picioare.

— Eu? *Tu* ce faci? am urlat dezlănțuită, încercând să-mi revin.

S-a repezit după rucsac, dar i-am luat-o înainte și mi-am răsucit o bretea pe după degete.

— Încerci să pleci fără mine? l-am luat eu la rost.

— Du-te înapoi în cameră! Ți-am lăsat un bilet pe oglinda din baie, mi-a spus Ian, evitându-mi privirea.

— Un *bilet*? Ăsta e taxiul pe care l-a comandat mama pentru noi? De ce arată în halul ăsta?

Geamul din dreapta a început să coboare scârțâind, cu mișcări sacadate. S-au auzit imediat aplauze, însoțite de o voce cu accent irlandez:

— Ian, te-a pus la pământ o fată! Tare mi-ar fi plăcut să te fi filmat. Mi-ar plăcea la nebunie să mai văd o dată faza asta.

— Rowan!

Ian s-a repezit la geam, cu o voce mult mai veselă decât te-ai fi așteptat din partea cuiva care tocmai se tăvălise printr-o parcare. Pe chip avea întipărit același zâmbet larg de seara trecută, atunci când trimisese mesaje pe telefon.

Am lăsat rucsacul să cadă și m-am năpustit la geam, împingându-l deoparte pe frate-meu, ca să mă uit înăuntru.

— Hei, salutare! mi s-a adresat șoferul.

Era de-o seamă cu Ian, poate puțin mai în vârstă, cu păr zburlit, ochi mari, cenușii și o pereche de ochelari cu rame groase, pe care te-ai fi așteptat să le vezi la un bătrân; dar, într-un fel ciudat, lui îi stăteau bine. Purta un tricou pe care scria PISICA HIPNOTIZATĂ, cu o mâță desenată care, în loc de ochi, avea două vârtejuri. În mod cert, nu era șofer de taxi. Mi-a zâmbit și în obraz i-a apărut o gropiță adorabilă. Până atunci, crezusem că gropițele sunt mereu câte două.

— Cine ești? am cerut să știu.

Mi-a întins o mână.

— Mă cheamă Rowan. Iar tu trebuie să fii Addie.

Avea un accent sută la sută irlandez, cântător, cu vocale moi, curgând laolaltă precum siropul de ciocolată din înghețată.

I-am ignorat și pe el, și pe vocea lui ca siropul de ciocolată. Dar nu puteam ignora felul în care mă privea: ca și cum aș fi fost o raritate incitantă, pe care tocmai o descoperise în sălbăticie.

— De unde știi cine sunt?

— Știam că Ian are o soră pe nume Addie și, hai să fim cinstiți, numai un paznic sau o soră ar fi în stare să dărâme pe cineva în mijlocul unei parcări pietruite.

Când a văzut că nu aveam de gând să zâmbesc, și-a curmat și el zâmbetul și și-a ridicat ochelarii, împingându-i în sus, pe nas, cu ambele mâini.

— Sau, mă rog, așa cred că procedează surorile. În plus, arăți ca versiunea feminină mai mică a lui Ian.

— Să nu mă faci tu pe mine versiunea feminină a lui Ian! m-am răstit.

În prima săptămână din clasa a noua, cel puțin cinci prieteni de-ai lui Ian veniseră la mine să-mi spună că arăt la fel ca frate-meu dacă ar purta o perucă blondă. Comentariul ăsta nu mi-a insuflat deloc încredere în mine, așa cum m-aș fi așteptat.

A ridicat repede o mână.

— Gata, liniștește-te. N-am vrut să te supăr. Probabil că nici mie nu mi-ar plăcea să-mi spună cineva că-s versiunea masculină a unei femei, a zis el și gropița a reapărut prompt. În plus, sunt pașnic. Așa că te rog să nu mă ataci și pe mine.

Ian m-a înghiontit.

— Îmi cer scuze, Rowan! O mică eroare de sistem. Addie, du-te înapoi în cameră. Taxiul tău o să ajungă ceva mai târziu. Găsești explicații în bilet.

Auzisem bine? Mă numise cumva o „mică eroare de sistem”?

— Cum adică „taxiul meu”? E taxiul nostru. De ce stai aici și vorbești cu…?

Și am tăcut.

Era cât pe ce să spun „cu Tipul cu Pisica Hipnotizată”, dar ar fi fost prea nepoliticos.

Ian m-a apucat de braț, m-a tras deoparte și și-a coborât glasul, cât să nu ne audă Tipul cu Pisica Hipnotizată:

— Am vești minunate! Ți s-a îndeplinit dorința. Nu vin cu tine în Italia. Du-te în cameră și citește biletul. O să găsești în el toate detaliile.

Am simțit că parcarea se învârtea cu mine. Vorbea serios.

— Nu vii în Italia? De când? l-am întrebat, ametită.

Și-a dat la o parte părul din ochi și mi-a pus o mână pe umăr.

— Dintotdeauna. O să ne întâlnim în Dublin, să zburăm împreună acasă.

Mama ne planificase doar zborurile spre și dinspre Italia: planul era să ne întoarcem la Dublin și să

zburăm spre casă împreună cu restul grupului. Dar, aparent, acum planul era pe cale să fie compromis.

— Dar… de ce? l-am întrebat, disperată.

Glasul lui Rowan a intervenit între noi:

— Credeam că Addie știe de treaba asta. De ce nu i-ai zis că mergem la Stradbally?

L-am auzit, dar nu am priceput din prima, fiindcă mi-a pronunțat numele ca și cum ar fi fost cântat de coardele unei viori irlandeze.

— I-am lăsat un bilet, a explicat Ian, roșind.

Și-a îndepărtat părul din ochi și m-a privit vinovat.

— E mai ușor așa.

— Mai ușor pentru cine? i-am întors-o eu.

Rowan s-a aplecat peste geamul din dreapta șoferului, iar ochii îi erau îngrijorați.

— Un *bilet*? Nici nu-i de mirare că te-a pus la pământ. Probabil că pare superdubios. Te întâlnești cu un tip oarecare și pleci într-un loc de care ea nu a mai auzit niciodată!

Am ridicat mâinile în aer.

— În sfârșit, cineva care vorbește rațional!

Rowan m-a privit în ochi.

— Stradbally e un orășel de lângă Dublin. Dar mai întâi o să vizităm alte câteva locuri. Trebuie să facem niște cercetări pentru…

— Stop! Oprește-te! Oprește-te, s-a bâlbâit Ian. Te rog, nu-i spune!

M-a ocolit și a tras de mânerul portierei, dar acesta nu s-a clintit.

— Ce să nu-mi spună? Ian, ce să nu-mi spună? am întrebat și l-am apucat de rucsac.

Rowan i-a zâmbit, parcă cerându-și iertare:

— Scuze, Ian. Dacă ar fi să ne luăm după fostul proprietar al mașinii, ușa aia nu a mai funcționat de la finele anilor ’90. Flăcăii trebuie să intre în mașină pe geam de fiecare dată.

— Cine sunt flăcăii? m-am interesat, ca și cum ar fi fost cea mai importantă întrebare.

Ian și-a aruncat rucsacul în mașină și s-a strecurat pe banchetă, după care s-a lungit după valiză. Am încercat să ajung la ea, dar mi-a luat-o înainte.

— Addie, du-te și citește biletul. Ne vedem peste câteva zile.

Mâinile îmi tremurau.

— Ian, tu nu ai fost ieri în mașină? Nu ai auzit ce-a spus mama c-o să pățim dacă o dăm în bară? Ce se întâmplă acum e taman definiția expresiei „a o da în bară”.

Umerii i s-au cocoșat.

— Haide, Addie! Doar ai spus-o și tu. Nu vrei să vin cu tine în Italia. Înțeleg. Ba chiar îți respect decizia. Așa că du-te în excursia ta, și eu o să mă duc excursia mea. N-o să dăm de bucluc cu mama și tata decât dacă o să le spunem noi. Hai să fim sinceri, niciunul din noi nu o să deschidă gura.

— Ian…

— O să ne oprim puțin pe la Electric Picnic, a intervenit Rowan, cu o voce liniștitoare, cam cum ai vorbi cu un câine turbat. Până luni dimineața, terminăm. Nu ai de ce să te stresezi, surioară ninja.

— Pe la electric ce? am întrebat.

Pisica Hipnotizată m-a privit cu milă.

Aveam o voce isterică. Sugrumată.

— Electric Picnic. E cel mai mare festival de muzică din Irlanda. Are loc în fiecare an. O mulțime de trupe *indie* și de rock alternativ. Dar anul ăsta e special. Ghici cine ține capul de afiș?

Rowan a făcut o pauză, iar zâmbetul lui sugera că tocmai îi vânturasem prin față ceva bun, proaspăt copt și cu miros de scorțișoară.

— Doar nu Ian, am răspuns, cu un glas pierit.

— Ba da, Ian, a confirmat frate-meu. *Sigur* că Ian. Iar ție nici n-o să-ți pese, pentru că o să fii în Italia, unde o să te distrezi de minune.

— Titletrack o să cânte la Electric Picnic, a explicat Rowan, iar din tonul lui se înțelegea că amândoi îl dezamăgeam.

Titletrack. După o secundă, în minte mi-a răsărit brusc posterul imens atârnat deasupra biroului lui Ian. Patru tipi, toți cu un aer serios și cu un stil cu totul unic. Începusem să apreciez melodiile lor, pe

care le auzeam în dimineţile în care Ian mă ducea cu maşina la şcoală.

— Trupa aia care-ţi place? Din Anglia?

— Acum te-ai prins, a adăugat Rowan încurajator. Doar că-s irlandezi, nu englezi. Şi Ian are de gând să…

— Gata, Rowan, ajunge! Addie, distracţie plăcută în Italia! l-a întrerupt Ian, începând să ridice geamul din dreptul lui.

M-am aruncat pe muchia geamului şi m-am lăsat în jos cu toată greutatea.

— Ian, *termină*! i-a spus Rowan, privindu-l dezaprobator. Aveai de gând să ridici geamul peste ea?

Ian s-a făcut mic sub privirea lui Rowan şi şi-a plecat ochii către mâinile lui în continuă mişcare, ca şi cum se străduia să ia o decizie.

— Addie, o să-ţi explic totul mai târziu. Ai grijă să nu afle mama şi tata şi o să fie totul bine. Te descurci tu.

Fratele meu a tras adânc aer în piept şi a turuit următoarea propoziţie:

— Oricum i-ai minţit pe toţi toată vara, aşa că n-o să-ţi fie greu.

Repetase îndelung replica asta, era clar. O purtase în buzunarul de la spate, ca s-o folosească în caz de urgenţă. În caz că i-aş fi stat în drum.

— Ian… am spus, simţind usturimea lacrimilor.

Evident, asta mă înfuria şi mai mult.

Nu trebuia să-mi pierd cumpătul acum. Nu în faţa ciudatului ăstuia îmbrăcat aiurea şi, mai ales, nu când Ian deja se instalase în maşina ciudatului îmbrăcat aiurea.

— Ian, şmecheria asta n-o să ne reuşească. O să afle că nu ai ajuns în Italia şi pe urmă o să ne oblige să părăsim echipele de sport.

Privirea i-a coborât pe bordul maşinii.

— Haide, Addie, sportul nu înseamnă totul pe lume.

— Sportul nu înseamnă totul?

Simțeam că respirația mea devenea din ce în ce mai sacadată. Oare ce avea să mai spună? Că țapii care leșină nu sunt haioși?

— Cine ești tu? Nu te recunosc! i-am reproșat.

— Asta e singura mea șansă să văd un concert Titletrack live. Îmi pare rău că nu-ți convine, dar eu o mă duc acolo.

Avea un ton apăsat și agasat, iar ochii i se oțeliseră. Înfățișarea lui m-a făcut să mă panichez. Intraserăm, în mod oficial, în etapa Ian cel Sfidător, cunoscută și sub numele „Nu Da Niciodată Înapoi”. Dacă nu făceam un gest radical ca să-l opresc, avea să se ducă la concertul ăla.

Acum ori niciodată.

M-am aplecat pe geam, am smuls cheile din contact și m-am strecurat afară înainte ca băieții să se dezmeticească.

— Addie! a strigat Ian, desfăcându-și centura de siguranță și ieșind pe geam.

Eu mă aflam deja de cealaltă parte a mașinii, strângând cheile în pumn.

— Pe bune? Chiar faci asta? s-a lamentat frate-meu.

— Cât de tare! Sunteți o familie superamuzantă. Parcă m-aș uita la un serial de comedie, a conchis Rowan și și-a lăsat scaunul pe spate, zgomotos.

Mi-am înfruntat fratele:

— Ian, nu poți face una ca asta. Doar știi că trebuie să joc fotbal, fiindcă altfel n-o să intru la o facultate bună. Nu-mi strica planurile, te rog.

— Planurile tale de facultate nu-s problema mea, a spus frate-meu, însă vocea i s-a frânt la jumătatea propoziției.

Încerca s-o facă pe durul, dar undeva în interiorul lui se ascundea Ian cel adevărat, care știa cât de mult încercam – zadarnic – să obțin note bune la școală. Uneori aveam impresia că se simțea vinovat pentru că îi ieșeau atât de ușor unele lucruri pe care eu cu greu le duceam la bun sfârșit.

Ne-am duelat din priviri, așteptând ca unul din noi să facă prima mișcare. Ian a pășit către mine, iar eu

am zbughit-o în direcția opusă, folosind mașina pe post de scut.

Ian a gemut exasperat:

— Scuze, Ro! După ce termin cu chestia asta, putem pleca. Un mic obstacol și gata.

— Nu cumva vrei să spui „o mică eroare de sistem”? l-am întrebat eu, malițioasă. Și de ce-i zici „Ro”? Ai deja o poreclă pentru tipul ăsta?

Ian și-a dat părul pe spate și s-a apropiat de mine.

— Îl știu de mai bine de un an.

— Cum așa?

— Ne-am cunoscut pe internet, mi-a răspuns Ian și apoi s-a repezit la mine.

Noroc că a alunecat, fiindcă așa am avut timp să ajung de cealaltă parte a mașinii. S-a ridicat încet, cu mâinile în aer, în semn de capitulare.

— Bine, bine, gata. Ai câștigat.

— Ian, nu mă jigni! Mă lupt cu tine de șaisprezece ani. Crezi că nu-ți știu toate tertipurile când vrei să câștigi?

A ridicat mâinile și mai sus și mi-a spus:

— Chiar dacă află mama și tata, asta nu înseamnă decât că suntem chit. O să fiu nevoit să suport consecințele tărășeniei tale cu Cubby, iar tu vei suporta consecințele faptului că am rămas în Irlanda. Și-acum, dă-mi cheile!

— Ți-am spus să nu mai vorbești despre Cubby. Și să fii făcut de râs în fața prietenilor tăi nu se cheamă că suporți „consecințe”, să știi.

Glasul lui Rowan a ajuns la noi, plutind dinspre mașină:

— Cubby e fratele vostru mai mare?

— Nu, i-a răspuns Ian scurt, cu ochii la mine. Ăla e Walt.

— A, da, Walt, a zis Rowan, deschizând ușa și ieșind afară cu o pungă de cereale imensă, pe care scria SUGAR PUFFS. Uite care-i treaba: deși situația asta mi se pare foarte distractivă, știm cu toții că n-o puteți ține așa o veșnicie. Așadar, ce-ar fi să intrăm și să mâncăm un mic dejun adevărat? a continuat el, clătinând punga spre Ian, cu un aer victorios. Sau să

bem ceva tare, dacă simțiți nevoia. O halbă, poate. Să rezolvăm situația discutând.

Am clătinat din cap:

— Nu suntem destul de în vârstă ca să bem o halbă. Și nu avem ce să discutăm.

Într-o fracțiune de secundă, Ian și-a făcut vânt peste capotă și m-a prins de încheietura mâinii. Ne-am luptat pe viață și pe moarte: Ian încerca să scoată cheile din pumnul meu încleștat, iar eu stăteam chircită ca un miriapod, concentrându-mi toată energia pentru a-mi ține pumnii încleștați. O altă mișcare de luptă clasică, marca Addie contra Ian. În gimnaziu, am stat în poziția asta unșpe minute și jumătate, pentru un amărât de biscuit Oreo. Walter ne-a cronometrat.

— Ian… dă-mi… drumul!

Rowan s-a rezemat de mașină și a început să înfulece cereale.

— Voi doi sunteți cel mai bun argument în favoarea familiilor care decid să aibă un singur copil, a spus el, mestecând și înghițind. Hei, tocmai mi-a venit o idee nebunească. Addie, ce-ar fi să-mi lași mie cheile în custodie și să vii cu noi în excursie, până la prima oprire?

— Nu-i deloc o idee bună, a intervenit Ian, proptindu-și umărul în al meu.

— Cum adică să vin cu voi?

Mi-am înfipt cotul direct sub coastele lui Ian.

— Addie! a gemut el. Mă doare.

— E una din mișcările mele renumite, am spus, mândră de mine.

— Opriți-vă și ascultați, a zis Rowan, ridicând punga de cereale în aer. Primul nostru obiectiv turistic nu e departe de aici. La mai puțin de o oră distanță. Addie, poți să vii cu noi și o să afli câte ceva din ce face Ian. Între timp, voi doi o să născociți un plan ca părinții să nu vă prindă, după care Addie își poate vedea de drumul ei. Fără lupte pe viață și pe moarte.

Primul obiectiv. Asta însemna că erau mai multe? Mă rodea o curiozitate imensă, dar n-aveam de gând

să pun întrebări. Cu atât mai puțin despre excursia pe care Ian *nu* avea să o facă. În plus, nu puteam întreba acum, când îmi foloseam toată energia ca să rămân în posesia cheilor lui Rowan.

— Noi nu putem risca să pierdem avionul, am spus, accentuând cuvântul *noi.* Nici nu intră în discuție să nu o văd pe Lina.

— Cine-i Lina?

— Prietena mea cea mai bună.

— A, da. Cea care s-a mutat în Italia, s-a dumirit Rowan.

— Ce altceva ți-a mai spus Ian despre mine? l-am întrebat, strângând și mai tare cheile.

— Nu te umfla în pene, a zis Ian. Află că nu ne petrecem timpul vorbind despre tine.

M-am răsucit și am încercat s-o iau la fugă spre hotel, dar Ian a executat o placare impecabilă și cheile mi-au zburat din mână, zăngănind pe pietriș. M-am repezit după ele, dar Ian mi-a luat-o înainte. Apoi a fugit la mașină.

— S-o luăm din loc! a strigat, aruncându-i cheile lui Rowan.

Numai că acesta nu s-a mișcat.

În loc să facă așa cum i se ceruse, și-a pus cu grijă cheile în buzunar și m-a cercetat cu un aer serios.

— Vino cu noi până la prima oprire. Aeroportul e la mică distanță de Burren. O să ajungem la timp.

Burren. Unde mai auzisem numele ăsta? *Știi bine unde, scumpo*, mi-a răspuns o voce în surdină. Doamna Ghid. Firește.

— Te referi la locul ăla de piatră? am întrebat.

Expresia lui Rowan s-a înseninat și și-a împins entuziasmat ochelarii pe nas.

— Ai auzit de el?

— Am citit aseară câte ceva.

Irlanda pentru cei cu inima frântă avea un capitol întreg despre Burren, imediat după cel despre Faleza Moher. Cine s-ar fi gândit că prima oprire din excursia pe care Ian nu ar fi trebuit s-o facă era menționată și în ghidul meu de călătorie? Atitudinea mea s-a schimbat.

— Chiar crezi că o să ajungem la timp?

— Indiscutabil, mi-a răspuns el, cu un zâmbet prietenos.

Ian a scos un sunet sugrumat, apoi s-a postat între noi doi.

— Uite, Rowan, apreciez ce încerci să faci, dar crede-mă că e o idee proastă, a zis Ian.

Și a continuat, în caz că Rowan nu înțelesese mesajul:

— O idee *foarte* proastă. Trebuie să ne ținem de planul original.

— Ba nu-i o idee *foarte* proastă, am protestat eu.

— Dar ne ținem de plan, făcând un mic ocol spre aeroport. N-o să întârziem deloc, a răspuns Rowan, cu glas nesigur și arcuindu-și sprâncenele.

Nu era nevoie să zică răspicat ce gândea: *De ce te porți ca un nemernic?*

Ian s-a pleoștit, iar mâna dreaptă i-a dispărut în păr, agitată.

— Dar… avem o mulțime de lucruri în mașină. Cum o să încapă și ea?

— Foarte ușor. E cât o boabă de neghină. O să-i facem loc.

Cât o boabă de neghină? Rowan a ridicat bărbia spre mine și m-a întrebat:

— Nu te deranjează să stai ca o sardină o oră-două, nu? M-am aplecat și am privit în mașină, pe geamul din spate.

Ian nu exagerase. Nu numai că avea cea mai mică banchetă din lume, dar era plină, la fel ca mașina lui Archie și cea a lui Walter când plecau la universitate, la începutul anului. O amestecătură de haine, cărți și obiecte de toaletă. Măcar o dată statura mea mică era un avantaj.

— Mă descurc, am răspuns eu.

Ian se muta de pe un picior pe altul, jucându-se absent cu fermoarul gecii. Era nehotărât. Indiferent ce susținea, de fapt nu se simțea bine știind că mă abandonează la hotel. Instinctul de frate mai mare era prea puternic. Aveam de gând să mă folosesc de chestia asta.

— Are noimă ce-ți zic, a spus Rowan.

I-a întins lui Ian cutia cu cereale, dar fratele meu l-a refuzat.

— Voi doi aveți nevoie de timp să vă obișnuiți cu ideea asta. O să aveți timpul necesar până ajungem la Burren.

— E o idee proastă, a repetat Ian.

— Ai mai spus asta.

În capul meu se derulau două scenarii. În cel mai bun caz, mă foloseam de răgazul ăsta ca să-i bag lui Ian mințile în cap. În cel mai rău caz, aveam să văd încă unul dintre locurile pomenite în ghidul de călătorie și poate că așa aș fi ajuns cu un pas mai aproape de a-mi vindeca inima frântă – dacă Doamna Ghid știa despre ce vorbea –, după care puteam merge singură în Italia. Mi se părea că aveam mari șanse să se întâmple așa.

Am făcut un pas hotărât spre Rowan.

— Dă-mi cheile, i-am cerut.

— *Nu* i le da, i-a poruncit Ian.

Rowan a ridicat dintr-o sprânceană și a surâs în colțul gurii.

— Trebuie să-mi aduc valiza și am nevoie de o garanție că n-o să plecați înainte să mă întorc, am explicat eu.

— Rowan… l-a avertizat Ian.

Rowan a încuviințat gânditor și mi-a aruncat cheile cu o mișcare lină, zâmbind larg.

— Scuze, Ian, sora ta are dreptate. Dac-aș fi în locul ei, nici eu nu ne-aș lăsa pe noi doi singuri, în parcare. Și eu mă dau în vânt după argumentele bine gândite.

Victorie!

Ian a clătinat din cap, așa încât părul i-a căzut în ochi, apoi și-a încrucișat brațele.

— Addison Jane Bennett, dacă nu te întorci în cinci minute, o să vin după tine.

Gropița lui Rowan și-a făcut apariția.

— Ai face bine să te grăbești, Addison Jane!

*

— Addison Jane Bennett, ai luat minus șapte la geometrie? Credeam că ai zece pe linie.

M-am împleticit până în pragul ușii, cu o mână la piept. Era o dimineață de iulie și ori o luasem razna, ori Cubby Jones chiar stătea la mine în bucătărie și îmi răsfoia carnetul de note.

Am clipit de câteva ori, însă, când m-am uitat din nou, tot acolo l-am găsit. De data asta arborase zâmbetul lui bine-cunoscut, sprijinindu-se de frigider cu o mână. Multe se schimbaseră din ziua în care-i pregătisem gofre. Zâmbetul lui Cubby nu i se mai oglindea în ochi și părea calculat, ca și cum descoperise ce puteri avea și cum să le folosească în avantajul lui. Ca acum.

— Ce faci aici? am îngăimat eu gâtuit.

Mi-a rânjit din nou, apoi s-a urcat pe blatul de bucătărie cu o mișcare lejeră, agilă.

— Nu încerca să schimbi subiectul. Minus șapte? Ce părere are fratele tău, elev eminent, despre asta?

— Am zbârcit-o la testul final, i-am răspuns, încercând fără succes să mă prefac nepăsătoare. În plus, știi că notele din carnetele de note sunt confidențiale? Numai pentru ochii posesorului.

Am încercat să-i iau carnetul din mână, dar l-a ținut bine și m-a tras spre el înainte să-i dea drumul. Brusc, am simțit că sunt din nou de doisprezece ani, în aceeași bucătărie, că mă uit în ochii lui pentru prima dată și observ că au culori diferite. Probabil că și el și-a amintit același lucru, fiindcă vechiul Cubby s-a întors, iar zâmbetul i se oglindea în ochi.

— Deci – și-a dres el glasul, măsurându-mă de sus până jos – ieși să alergi?

Când mi-am dat seama cum eram îmbrăcată, mi-am încrucișat iute mâinile la piept: un tricou vechi și o pereche de pantaloni de sport atât de scurți, că nu-i purtam decât pe post de pijama sau când coboram în bucătărie, după o gustare. Sau, în cazul ăsta, când am coborât după niște gustări – decizie care a avut drept rezultat întâlnirea mea cu cel pe care-l iubeam, în secret, de ani întregi.

Uneori, îmi uram viața.

— Nu ies să alerg. Eu doar…

Mi-am mușcat buza de jos, agitată și disperată că nu găseam niciun motiv să plec.

— Cubby, ce cauți aici?

— Addison, nimeni nu-mi mai spune Cubby, mi-a zis el, plecându-și ușor capul într-o parte.

— Păi, nici mie nu-mi spune nimeni Addison. Dar întrebarea rămâne valabilă.

M-am îndreptat încet spre hol. Gresia era rece sub tălpile mele goale. Privirea lui Cubby îmi stârnea o grămadă de senzații în piept și simțeam cum se strângeau într-un nod. De ce eram îmbrăcată așa de prost tocmai acum? De undeva, de sus, s-a auzit ușa de la baie trântindu-se.

— Am venit să-l iau pe frate-tău. Ne-a chemat antrenorul în dimineața asta, pentru antrenamente suplimentare, și Ian mi-a zis că azi e rândul tău să conduci mașina.

— Împărțim custodia mașinii, i-am răspuns. Weekendul ăsta, e rândul meu.

Cubby a încuviințat din cap.

— Dar i-ați explicat mașinii că nu e vina ei, da? Și c-o iubiți amândoi foarte mult.

Am izbucnit în râs exact când Ian a apărut în prag. Tocmai ieșise de la duș și avea părut ud, iar șireturile celor două hanorace i se încâlciseră. Dintre toți oamenii pe care îi știam, el era singurul care purta două hanorace deodată. Cum reușea să le îmbrace pe amândouă era un mister pe care încercam să-l dezleg de câțiva ani.

Cubby și-a ridicat bărbia.

— Salut, Bennett!

Ian l-a salutat somnoros, după care a mijit ochii la mine.

— Addie, de ce te-ai trezit așa devreme?

— Am vorbit la telefon cu Lina.

Diferența de fus orar însemna că trebuia să mă trezesc foarte devreme ca să vorbesc cu ea.

Ian s-a uitat la pijamalele mele și s-a strâmbat. Era foarte limpede ce-i trecea prin cap.

— Pa, Addison!

Cubby mi-a zâmbit dezarmant, apoi a sărit de pe blat și m-a privit lung înainte să-l urmeze pe Ian.

— Pa, Cubby! i-am strigat și eu, cu inima bătându-mi nebunește.

În clipa în care s-a făcut nevăzut, m-am prăbușit peste blat. De ce trebuia să mă comport mereu ca o fetiță de clasa a treia, amorezată? La fel de bine aș fi putut să mă îmbrac cu un tricou inscripționat cu mesajul ÎL ♥ PE CUBBY JONES.

Fața lui Cubby a apărut deodată de după colț.

— Auzi, Addie, n-ai vrea să ieșim împreună într-o zi?

Am țâșnit în picioare.

— Hm, ba… da.

Ai crede că, dacă am crescut înconjurată de atâția frați, ar trebui să știu să vorbesc cu băieții. Dar nu e adevărat. Nu știam decât cum să mă apăr. Iar împotriva modului în care mă privea Cubby – și băiatul ăsta mă privea cu adevărat – nu aveam nicio apărare. Simțeam că-mi curgea foc prin vene.

*

Reîntoarsă în camera de hotel, am stabilit un record de viteză la îmbrăcat, făcut bagajul și găsit mobilul: totul în mai puțin de șase minute. După ce mi-am legat șireturile de la tenișii, mi-am strecurat capul în baie, vrând să găsesc presupusul bilet al lui Ian. Într-adevăr, în colțul oglinzii era vârâtă o bucată de hârtie împăturită în formă de pătrat, pe care notase numele meu. Am recunoscut scrisul minuscul al lui Ian.

— Ian, ce naiba! am exclamat.

Cel mai probabil, dacă nu mi-ar fi spus despre bilet, nu l-aș fi văzut.

L-am vârât în buzunar și m-am oprit în loc când am zărit ghidul de călătorie ițindu-se de sub patul meu. L-am ridicat de jos. Nu-mi plăcea ideea de a fura din biblioteca piticilor de grădină, dar paginile alea boțite aveau ceva care mă făcea să mă simt mai

bine. Mai puțin singură. În plus, dacă Doamna Ghid îmi spunea adevărul? Dacă era cu adevărat expertă în inimi frânte? Aveam nevoie de tot ajutorul posibil. O să găsesc eu o cale să trimit ghidul înapoi, din Italia.

Afară, mașina rămăsese exact în același loc și Rowan scotocea prin portbagaj. Acum, când nu mă mai luptam cu frate-meu, am putut să mă uit mai bine la Rowan. Era mult mai înalt decât mă așteptam și slab, cam jumătate cât Archie sau Walter. Dar, chiar și așa, băiatul ăsta avea ceea ce mama numea „prezență". Adică ar fi putut să intre oricând, în orice sală de mese, din orice școală, și zece fete și-ar fi ridicat privirea și ar fi șoptit extaziate, la unison: „Cine-i tipul ăsta?".

Slavă Domnului că șoaptele mele extaziate erau într-o hibernare permanentă!

— Bine ai revenit, m-a salutat Rowan și mi-a luat valiza, pe care a aruncat-o în portbagaj.

Arătându-i abțibildurile care împodobeau partea din spate a mașinii, l-am întrebat:

— Tu le-ai ales sau erau acolo dinainte?

— Erau acolo dinainte. Am cumpărat mașina asta în urmă cu trei săptămâni.

Textele abțibildurilor erau următoarele:

IMAGINEAZĂ-ȚI UN VÂRTEJ DE MAZĂRE

ACEST AUTOMOBIL ESTE PROPULSAT DE NOROC IRLANDEZ

ECHIPA VIRGULA OXFORD

PRĂJITURILE CU CREMĂ SUNT NIȘTE BRIOȘE CARE N-AU ÎNCETAT SĂ VISEZE

— Asta cu brioșele e chiar haioasă, am spus eu, ținând ghidul strâns pe lângă corp.

— Așa zic și eu. S-ar putea să fie singurul motiv pentru care am cumpărat mașina, mai știi? Altfel, nu e cine știe ce de capul ei.

Am clătinat din cap.

— Nu e adevărat. Mașina asta are o tobă care atârnă. E de-a dreptul o raritate. Sunt sigură că lumea se dă în vânt după așa ceva la expozițiile auto.

— Ia stai! Glumești sau chiar îmi atârnă toba?

A privit neliniștit capota mașinii, deci la un metru și jumătate mai sus de locul unde se găsea toba.

Ups! Cred că nu-i o exagerare să spun că Rowan *nu* se pricepea la automobile.

— Ă… piesa aia numită tobă… am explicat, arătându-i locul aflat sub un abțibild – lasă gazele de eșapament să iasă din mașină. Dacă începe să se târască pe asfalt, o să scoată un zgomot oribil.

— Aha.

Roșeața i-a cuprins obrajii.

— De fapt, cred că pe drum încoace chiar a făcut zgomotul ăsta de care vorbești. Mai ales când întâlnea denivelări. Dar Trifoi scoate o mulțime de sunete oribile, așa că m-am gândit că e ceva obișnuit, a continuat el, mângâind afectuos mașina.

— Trifoi?

Rowan mi-a arătat cel mai mare abțibild: un trifoi mare, decolorat.

— Așa o cheamă.

— Cât de irlandez![11]

— Nimic nu se compară cu un stereotip sănătos, mi-a răspuns, zâmbind din nou.

Aș fi vrut să termine cu zâmbetele, fiindcă îmi aducea aminte de un alt surâs memorabil.

— E timpul să plecăm.

Cu capul scos pe geam, Ian bătea darabana în portieră. Mi-a spus cu un aer exaltat:

— Addie, ți-am eliberat un loc. Cel mai bine ar fi să te cațări din lateral.

M-am grăbit să urc în mașină. Însă, când am privit înăuntru, senzația de căldură pe care mi-o provocase zâmbetul lui Ian a dispărut imediat. Nu știu cum reușise, dar aranjase toate catrafusele lui Rowan într-un turn care aproape atingea plafonul. Singurul spațiu disponibil era în spatele scaunului lui Ian, iar pe locul ăla ar fi încăput trei veverițe subnutrite și un arici. Dacă-și sugeau burta.

— Bravo, Ian! a zis Rowan, din spatele meu. Ai făcut minuni în spate.

Una din două: ori era mincinos, ori era un optimist incurabil.

— Ăăă… Da, Ian… Ai făcut o treabă excelentă, l-am îngânat eu, sprijinindu-mă de cadrul geamului.

Trebuia să-mi păstrez atitudinea pozitivă.

— Și cum ajung înăuntru, mai exact?

— Te strecori ca prin tunel, mi-a răspuns Ian. Poți să treci peste mine.

— Grozav!

Mi-am vârât un picior pe geam și, ținând ghidul lipit de mine, am reușit să mă cațăr pe consola centrală.

— Ce ai acolo? s-a interesat Ian, întinzând mâna după carte.

Am azvârlit-o imediat pe bancheta din spate.

— Un ghid de călătorii despre Irlanda.

— A, da. Cel în care ai citit despre Burren, a completat Rowan.

— Exact, am zis, nesigură unde să fac următorul pas.

Ocolirea turnului nu se anunța a fi ușoară.

— Poate că e bine să-ți pui piciorul pe… a început Rowan, numai că eu eram deja în mișcare, iar lucrurile lui mi se agățau de fiecare bucată de piele aflată la vedere. Am aterizat grămadă pe bancheta din spate.

— Probabil că exista și un mod mai puțin violent de a intra, a comentat Ian.

Rowan și-a arcuit sprâncenele și a comentat:

— Cu siguranță că exista un mod mai puțin violent. Dar n-ar fi fost la fel de distractiv.

Bancheta era tapițată cu catifea ponosită și decolorată, care mirosea vag a brânză. Scaunul lui Ian era așa de aproape de mine, că abia aveam loc pentru genunchi. Mi-am strecurat picioarele acolo cum am putut, strâmbându-mă de nemulțumire, apoi am împuns cu un deget grămada de lucruri.

— Rowan, ce-i cu toate astea?

— E o poveste lungă.

A pornit mașina și mi-a arătat ochiul vânăt al lui Ian.

— Aveți de gând să-mi povestiți ce s-a întâmplat sau o să rămână marele mister al excursiei noastre?

— Întreab-o pe ea, a răspuns Ian, arătând cu degetul mare spre mine. Ea e de vină.

Rowan s-a întors către mine și m-a cântărit din priviri.

— Uau! Întotdeauna ești așa de agresivă?

— Întotdeauna, a răspuns Ian în locul meu.

Mi se păruse cumva sau chiar observasem și un strat subțire de mândrie întins peste exasperarea din vocea lui? Nu am protestat. Faptul că Rowan mă considera periculoasă putea fi în avantajul meu.

— Gata? a întrebat Rowan.

Înainte să-i răspundem, a apăsat pedala de accelerație atât de tare, că turnulețul de obiecte s-a clătinat și din el au căzut câteva discuri și un pantof bărbătesc de ocazie. Un stol de păsări s-au ridicat grăbite din fața mașinii, care le-a izgonit sfidătoare, pornind pe șoseaua scăldată în soare și lăsând în urmă petale de trandafiri.

Sau cel puțin așa îmi imaginam eu că ne-am făcut ieșirea. Mult prea multe obiecte îmi blocau vederea, deci nu-s sigură că așa a fost.

*

Am presupus că, odată ajunși pe șosea, câteva chestiuni aveau să se lămurească. De pildă, ce aveau în comun un obiectiv turistic din nordul Irlandei cu trupa muzicală preferată a fratelui meu? Dar, în loc să-mi explice, Ian a scos din rucsac o hartă a Irlandei, imensă și mâzgălită. Rowan i-a dat cutia cu cereale și au început amândoi să țipe unul la altul.

Nu erau țipete furioase, ci *vesele,* comunicau așa fiindcă era necesar, din cauza muzicii zgomotoase – după cum explicase Rowan, butonul pentru reglarea volumului lipsea, și, de asemenea, pentru că erau entuziasmați. Era ca și cum amân doi ar fi ținut în ei un lung șir de lucruri nespuse, iar acum, când în

sfârșit se aflau față-n față, trebuiau să se elibereze, în caz contrar, riscând să piară. Rowan s-a dovedit la fel de obsedat de muzică precum Ian, ba poate chiar mai mult. În doar zece minute, vorbiseră despre:

- un muzician de prin anii ’80 – Bruce nu-știu- cum –, faimos pentru simfoniile lui la chitară, care solicitau prezența pe scenă a peste treizeci de chitariști odată
- dacă minimalismul este sau nu caracteristica unui muzician cu adevărat mare
- o chestie numită „violența punk, despre care Rowan susținea (iar Ian l-a aprobat entuziast) că reprezintă opusul firesc al genului synth-pop, apărut în primii ani de existență ai postului MTV
- motivul pentru care termenul *indie* nu mai înseamnă nimic în zilele noastre, când casele de producție scot trupe *indie* pe bandă rulantă

Încercam să-l ascult pe Ian, care era în largul lui, și, pe de altă parte, să nu fac un atac de panică de fiecare dată când priveam șoseaua. Rowan era genul de șofer care înspăimântă orice părinte. Gonea cu o viteză infernală și părea să aibă o metodă supranaturală de a decide care curbe nu solicitau să rămână pe banda lui.

Însă doar eu îmi făceam griji. Tonul entuziasmat al lui Ian tot urca, până când a ajuns pe acoperișul mașinii. Fratele meu oscila între diversele lui feluri de foială: ba bâțâia din genunchi, ba bătea darabana, ba își răsucea părut pe degete. N-ar fi trebuit să-mi explice câteva lucruri?

Telefonul meu a bâzâit și l-am căutat grăbită, pentru moment lăsând deoparte conversația celor doi. L-am scos și am citit un mesaj gigantic:

(1) Îți mulțumesc că te-ai abonat la site-ul LINA – INFORMAȚII DESPRE

PISICI, o modalitate plăcută de a nu-ți mai ignora prietena cea mai bună și de a învăța câte ceva despre feline! Știai că, în Egiptul antic, atunci când pisica unei gospodării murea, membrii familiei o jeleau răzându-și sprâncenele? Informație-bonus: știi că riști să-ți pierzi Și TU sprâncenele, FIINDCĂ O SĂ ȚI LE RAD EU? (Mai ales din cauză că azi o să ajungi în Italia, iar eu nu am nicio veste de la tine de O SĂPTĂMÂNĂ ȘI JUMĂTATE.) Dacă dorești să primești un număr dublu de INFORMAȚII ZILNICE DESPRE PISICI, te rog să mă ignori în continuare. Îți mulțumesc din nou că te-ai abonat! Să ai o zi PERRRfectă!

— Aoleu, am șoptit.

Și imediat au început să curgă mesajele Linei, ca niște ghemotoace de păr de pisică. Faza cu membrii familiei egiptene fusese doar începutul.

(2) Pisicile care cad de la etajul 5 au 90% șanse de supraviețuire. Cei care-și ignoră prietenii mai mult de 7 zile au 3% șanse să rămână prieteni (și asta numai dacă au un motiv cu adevărat serios). Îți mulțumesc din nou că te-ai abonat! Să ai o zi PERRRfectă!

(3) Când sunt mici, felinele se numesc pisicuțe. Cele adulte sunt numite mâțe. Persoanele care, absolut fără motiv, nu mai vorbesc cu prietenii lor sunt numite ticăloase. Acest fapt nu este o informație legată de pisici. Este un simplu fapt. Îți mulțumesc din nou că te-ai abonat! Să ai o zi PERRRfectă!

(4) În anii ’60, CIA-ul a transformat o pisică în spion implantându-i un microfon și o cameră de luat vederi în

ureche și în coloana vertebrală. Din nefericire, misiunea Pisicii Spion s-a terminat curând, atunci când a nimerit în stradă și a fost storcită de un taxi. Acest fapt mi-a amintit că ai decis să mă vizitezi în Italia și, cu o săptămână înainte de sosire, ai încetat să-mi vorbești. MAI VII ÎNCOACE? Îți mulțumesc din nou că te-ai abonat! Să ai o zi PERRRfectă!

Sentimentul de vinovăție mă sufoca. Trebuia să-i răspund, de data asta.

Îmi pare foarte, foarte, foarte, foarte, foarte rău. Normal că mai vin în Italia. Îți explic totul când ajung.

— Ți-a scris mama?

Vocea lui Ian a trecut de maldărul de obiecte și m-a lovit în plin. Ținea în gură o șuviță umedă de păr.

— Asta-i scârbos, am zis, arătând spre părul lui. Nu mi-a scris mama, ci Lina.

Fratele meu își morfolea șuvița.

— Ce mai zice Lina?

— Ne transmite că e fericită c-o să ne vadă! Îți amintești că amândoi trebuie să ajungem acolo, da? am adăugat, jucând din sprâncene.

Uneori, în cazul lui, umorul dădea cele mai bune rezultate.

— S-o crezi tu, mi-a întors-o el.

Azi umorul nu avea efect.

— Addie, tu nu vrei niște cereale? m-a întrebat Rowan și a împins cutia de cereale în spațiul dintre scaunele din față.

— Nu, mulțumesc.

M-am lăsat pe spate, masându-mi coapsa. Pentru că stăteam înghesuită într-un spațiu minuscul, simțeam numai ace în piciorul stâng.

— Când aveți de gând să-mi spuneți și mie? i-am întrebat.

— Ce să-ți spunem? a zis Ian, scoțându-și părul din gură.

— Care-i planul vostru, am explicat, arătându-le harta. Ați putea începe cu legătura dintre Burren și Titletrack.

Genunchiul lui Ian a tresărit.

— Bună încercare, soră-mea! Mai avem o oră până ajungem la aeroport și ne-am înțeles că, până atunci, o să fii cuminte. Așa că stai acolo liniștită, bine?

Îl uram pe Ian când îmi vorbea de sus. Nu o făcea decât atunci când voia să se folosească de faptul că e fratele mai mare – mai mare decât mine cu cincisprezece luni. Nu era cine știe ce experiență de viață în plus, dar, dacă te luai după ce zicea Ian, întreaga Creație apăruse fix în acel interval de timp.

— Ce înțelegere? Nu ne-am înțeles să fac nimic.

S-a răsucit spre mine, zâmbitor, ceea ce m-a luat pe nepregătite. Cu toate că eram și eu de față, în clipa asta părea mai fericit decât fusese toată vara.

— Faptul că te-ai urcat în mașina asta dovedește că ai fost de acord cu termenii și condițiile noastre. Am încheiat un contract.

— Lasă-mă să ghicesc. Tu stabilești termenii, nu? l-am întrebat.

— Exact, mi-a răspuns Ian, bătându-mă ușurel pe braț, cu un aer de superioritate. Începi să te prinzi.

I-am dat mâna deoparte.

— Știi ce? Nu contează. De fapt, e supertare! În loc să mă gândesc la o excursie prin Irlanda pe care tu n-ai s-o faci, mai bine îmi petrec timpul admirând priveliștea și gândindu-mă cât de bine o să ne distrăm în Florența.

— Vrabia mălai visează, surioară!

Privirea mea a întâlnit-o pe a lui Rowan în oglinda retrovizoare și am observat cum colțurile gurii i s-au ridicat, într-un zâmbet amuzat. Speram să-mi țină partea. La urma urmei, el sugerase să ne folosim de excursia asta ca să lămurim situația, în schimb, el și Ian și-au continuat discuția. Muzica era un subiect mult prea incitant.

M-am aplecat, căutând indicii pe harta lui Ian. Un șir de X-uri conturau o semilună în sudul Irlandei și în jurul fiecăruia apărea ceva scris mărunt de mâna lui Ian. Majoritatea cuvintelor se concentrau asupra a șase locuri:

1. Poulnabrone
2. Slea Head
3. Conacul Torc
4. Barul lui Bohair
5. Stânca de la Cashel

Și, la final, cu majuscule:

ELECTRIC PICNIC

Minunat! Recunoșteam un proiect marca Ian din clipa în care îl vedeam. Ori de câte ori descoperea ceva care îl interesa, făcea cercetări și, oricât l-ai fi bătut la cap să renunțe, rămânea de neclintit. Odată ce intra în joc, mergea tot înainte. De asta era un sportiv extraordinar.

Din buzunarul din spate al pantalonilor, am scos biletul pe care mi-l scrisese.

> *Addie,*
>
> *Planul s-a schimbat. Nu merg cu tine în Italia. Spune-i Linei și tatălui ei că a trebuit să mă întorc acasă mai devreme, pentru antrenamente. Spune-le mamei și tatei ca sunt cu tine. Ne vedem în avionul spre casă. Îți explic mai târziu.*
>
> *Ian*

Pe bune? M-am aplecat din nou, cu greu, și am vârât hârtia sub nasul lui Ian.

— Ăsta e biletul tău? Așa înțelegi tu să explici? Nici măcar nu-ți recunosc scrisul. Aș fi crezut că ai fost răpit!

Ian a tresărit, ca și cum uitase că stăteam pe bancheta din spate. Probabil chiar uitase. Mi-a smuls

hârtia din mână.

— Am vrut să fiu concis.

— Ți-a reușit.

— Dă-mi și mie să văd, a cerut Rowan.

A citit biletul cu voce tare, iar tonul lui cântat făcea conținutul să sune și mai criptic.

— Mda, e cam aiurea, m-a aprobat Rowan.

Ian a înșfăcat hârtia și a îndesat-o în buzunar.

— Am vrut să fie ca-n filmele de război, când oamenilor li se dă numai informația de care au strictă nevoie. În felul ăsta, dacă sunt capturați, informația nu li se poate smulge nici măcar sub tortură.

— Nici măcar sub tortură? am repetat, neîncrezătoare.

Și-a ridicat umerii, sfios.

— Știi ce vreau să spun. M-am gândit că ar fi mai bine pentru tine să nu știi toate detaliile.

— Păi, nici acum nu știu toate detaliile, i-am întors-o, reușind să-mi scot piciorul drept din spațiul îngust.

Dacă Ian nu avea de gând să-mi spună despre ce era vorba, poate că avea s-o facă Rowan. I-am privit spatele. Avea părul ceva mai lung la ceafă.

— Deci cine ești tu, mai exact? l-am întrebat, pe cel mai prietenos ton – cel învățat de la Catarina.

Tipa asta știa cum să se folosească de curiozitate ca instrument de convingere. Recomandarea ei era să începi prin a te arăta interesat de interlocutor.

Nu am știut dacă a avut efect întrebarea mea sau tonul meu însuflețit, dar, indiferent de motiv, tipul m-a cercetat cu o privire prudentă.

— Sunt Rowan. Ne-am cunoscut la hotel, mai știi? Mi-ai spus că-mi atârnă bara.

Sună obscen, a intervenit Ian.

— Vorbeam despre toba mașinii, nu despre bară, m-am văitat eu, renunțând la prefăcătorie. Mă rog… Nu asta contează acum. Ce vreau eu să știu este de ce tu – l-am arătat cu degetul, un irlandez get-beget, și frate-meu – mi-am ațintit un deget spre Ian, în mod cert american, vă comportați de parcă ați fi cei mai buni prieteni din lume. Și să nu-mi mai repetați că v-

ați cunoscut pe internet! Oamenii care se cunosc pe internet nu-și termină propozițiile unii altora.

— Nu cumva asta e o încălcare a termenilor și condițiilor contractului? a întrebat Rowan, referindu-se la ce spusese Ian mai devreme.

Ian i-a răspuns cu un zâmbet, echivalentul unui „Bine zis, frate!”.

— Sigur, este o încălcare… am început eu, după care am tăcut, ca să mă gândesc mai bine.

Aveam nevoie de un argument puternic. Funcționase mai devreme, când îl convinsesem pe Rowan să-mi dea cheile.

— Rowan, șansele ca eu să susțin planurile lui Ian cresc dacă știu despre ce anume e vorba.

— Cuuuum să nu! a zis Ian.

— Așa este. Nu am acceptat să vă însoțesc până la prima oprire doar ca să vă ascult disecând industria muzicală.

Faptul că spusesem „prima oprire” mirosea a concesie periculoasă. Sugera chiar posibilitatea ca excursia să aibă loc.

Rowan și-a ridicat ambele mâini de pe volan, să-și aranjeze ochelarii.

— Are dreptate. De asta a venit cu noi: să-i dăm timp să se acomodeze cu ideea.

Sau să vă fac să vă răzgândiți, am adăugat în sinea mea.

— N-ai decât! Văd că i-ai picat în plasă. Să nu mi te plângi când o să-ți facă viața un iad! a comentat Ian, bosumflat.

Fără îndoială, își ratase vocația alegând să nu se înscrie în clubul de teatru al școlii.

În oglinda retrovizoare, l-am văzut pe Rowan înălțând privirea spre mine, plin de curiozitate.

Am dat din umeri, invitându-l:

— Te rog, continuă. O să te anunț atunci când îmi voi întinde plasa.

I-am zărit gropița din obraji.

— Păi, eu și Ian vorbim destul de mult. Aproape zilnic, de fapt. Și ne cunoaștem de vara trecută. Dar „cunoștință” nu e chiar cuvântul potrivit, nu?

Niciun comentariu din partea lui Ian. Rowan a continuat, emoționat:

— La început, îi știam doar câteva lucrări. Îi citisem primele articole și pe urmă am început să corespondăm prin e-mailuri. După care…

— Ce zici că i-ai citit? l-am întrerupt.

Ian a scos un geamăt, iar Rowan și-a ridicat sprâncenele, în semn de mirare:

— Scuze, dar aveam impresia că voi doi vă cunoașteți. Addie, fă cunoștință cu Ian Bennett, un reputat critic de muzică pentru adolescenți. Ian, ea este Addie, atacantă în parcare.

Critic de muzică? Mi-am înfipt genunchii în spătarul lui Ian și am întrebat:

— Asta-i o glumă, nu?

Rowan și-a dres glasul:

— Hm… Vă întreb același lucru: *asta* e o glumă?

— Addie, scriu articole, bine? a spus Ian, proptindu-și picioarele pe bord și trăgând iritat de șireturile pantofilor sport. Am avut un blog la un moment dat, dar acum sunt plătit să scriu pentru tot felul de publicații Online.

— Ha, ha! Bună glumă! Și-ți plac desenele animate *Micul meu ponei,* așa-i?

— Cum li se zice tipilor care sunt fani *Micul meu ponei*? a întrebat Rowan. *Bronies*[12], nu?

Ian m-a săgetat cu o privire întunecată și am tresărit. Vorbea serios și se simțea jignit. Îmi dădeam seama.

— Stai așa! Adică tu chiar ai un blog? Online?

— Păi, Online. Unde altundeva să fie?

M-a privit mânios.

— Dar…

Am ezitat, așteptând ca toate piesele de puzzle să se așeze la locul lor, ca de obicei.

De data asta nu s-a întâmplat așa.

— Tu chiar ai un blog *de-adevăratelea*? În care publici articole? m-am mirat eu.

— Mda, cam ca un *site* administrat de o singură persoană, știi? De cele mai multe ori, textele sunt

destul de colocviale, a intervenit Rowan săritor, cu voce blândă. E ușor să-ți faci unul.

Am clipit. Venind de la oricine altcineva, aș fi socotit că mă ia peste picior. Însă Rowan era prea de treabă pentru propriul bine.

— Mersi, Rowan, dar nu ideea de blog mă încurcă. Îmi vine foarte greu să cred că Ian are vreunul.

Simplul gând că fratele meu venea de la antrenament și-și exprima sentimentele într-un jurnal digital mi se părea de domeniul imposibilului.

— De ce nu-ți vine să crezi? m-a luat Ian la rost.

Vorbea pe tonul pe care îl folosisem eu, aseară, în discuția cu Archie. *De ce? Ți se pare imposibil ca un jucător de fotbal popular să fie interesat de persoana mea?*

— Fiindcă fotbaliștii nu au voie să facă nimic altceva decât sport? a adăugat Ian. Mersi că m-ai transformat într-un stereotip.

— Ei, Ian, nimeni nu te transformă într-un stereotip.

În ultimul timp, Ian fusese foarte ranchiunos fiindcă era considerat Fotbalistul Absolut, când el se străduia să fie altfel. La urma urmei, de ce-l deranja rolul ăsta? Doar îl ridica la rangul de zeu al școlii.

— Doar că nu pricep când mai ai timp de scris. În timpul școlii ori faci teme, ori mergi la antrenament.

— Îmi fac timp, a spus Ian. Ce crezi că am făcut toată vara asta?

În sfârșit, înțelegeam. Când nu se antrena, Ian își petrecea mai tot timpul la computer.

— Mama spunea că scrii eseuri pentru admiterea la facultate.

A lăsat să-i scape unul dintre sunetele alea aspre care câteodată trec drept hohote de râs.

— Pot să te asigur că nu am scris eseuri. Sau am scris, dar doar dacă întocmirea portofoliului pentru Facultatea de Jurnalism se numește eseu de admitere la facultate.

— Facultatea de Jurnalism? Ce tot spui acolo? Universitatea din Washington are așa ceva?

Ian a izbit bordul cu pumnii, speriindu-ne de moarte și pe mine, și pe Rowan.

— Nu mă duc la Universitatea din Washington.

— Hei, Ian, ești în regulă? l-a întrebat Rowan.

Ian și-a ridicat bărbia lent, ca și cum s-ar fi pregătit pentru o luptă.

— Cum adică, nu te duci la Universitatea din Washington? Doar te-au recrutat în vara asta. Vor să-ți ofere o bursă integrală, i-am reamintit eu.

Iar dacă nu-i convenea bursa asta, putea să aleagă alta. Note excelente la școală plus jucător extraordinar de fotbal egal bani.

— Nu-mi pasă de bursa de fotbalist, a zis Ian încet, clocotind.

— De ce? Ai câștigat cumva la loterie?

— Puneți-mă și pe mine la curent, s-a băgat Rowan în discuție, confuz. E foarte clar că sunteți frate și soră, dar ați fost cumva separați la naștere? Mama l-a luat pe unul din voi și tatăl, pe celălalt? Sau poate abia ați învățat engleza și de asta nu ați comunicat până acum?

Vârfurile urechilor lui Ian s-au înroșit, apoi a spus:

— E greu să mai comunici cu o persoană care te-a mințit toată vara.

I-am înșfăcat scaunul, cu urechile la fel de roșii ca ale lui. În cazul nostru, chestia asta era un indiciu de furie extremă.

— Nu încerca să-l amesteci pe Cubby! Nu despre el e vorba acum. Și e rândul tău să dai explicații. Se pare că duci o viață secretă, l-am atacat eu.

— Nu duc „o viață secretă”, s-a răstit el, maimuțărindu-mă. S-a întâmplat doar vara asta. Și ți-aș fi spus, dacă nu ai fi fost ocupată să te vezi pe ascuns cu Cubby.

— Încetează să-l mai pomenești! am urlat.

Rowan a apăsat ferm frâna lui Trifoi, catapultându-ne în față. Dacă nu am fi fost singurii de pe șosea, sigur ne-ar fi lovit șoferul din spate.

— Uite ce-i, oameni buni, a început Rowan. Înțeleg că aveți niște probleme de rezolvat, dar azi am auzit atâtea certuri cât să-mi ajungă pentru tot

restul vieții. Ian, ce-ar fi să-i povestești lui Addie despre viața ta dublă? Și eu sunt la fel de curios să aflu cum ai reușit să te ascunzi de familia ta.

— Nu-i așa de greu să păstrezi un secret. Dacă nu e vorba de fotbal, nimănui nu-i pasă ce fac, a rostit Ian, cu umerii plecați și încordat. Bine, Addie. Ce vrei să știi?

De unde să încep?

— Cum se numește blogul tău?

— Lexiconul Meu.

— Cum se scrie? am întrebat.

Mi-am scos telefonul și am tastat, pe măsură ce Ian îmi dicta pe litere.

Nu numai că exista, dar arăta mult mai profesionist decât te-ai fi așteptat de la blogul unui puști de șaptesprezece ani. Avea un fundal monocrom, supersic. În partea de sus, cu litere mari de tipar, era scris LEXICONUL MEU.

— Se referă la un citat din Bob Dylan, mi-a explicat Rowan, înainte să apuc să întreb. „Piesele sunt lexiconul meu. Eu cred în cântece."

Ian și-a încrucișat furios brațele la piept.

— Datorită blogului am început să colaborez cu IndieBlurb. Scriu un articol pe săptămână pentru ei.

— Se numește „Săptămâna lui Indie Ian în cinci", a continuat Rowan.

— Indie Ian? Ăsta e numele tău de scenă?

Tot așteptam ca unul dintre ei să zâmbească, dar degeaba.

— Bine. Și ce reprezintă „cinci"? m-am interesat eu.

— Cinci categorii muzicale, a spus Ian și le-a enumerat pe degete: își merită renumele, supraevaluate, consacrate, clasice și obscure. În fiecare săptămână aleg un cântec care se încadrează într-una din categorii, a continuat el, răsuflând zgomotos. De ce ți se pare așa de greu de crezut? Mi-a plăcut dintotdeauna să scriu. Și să ascult muzică. Anul trecut, am vrut să fac cerere ca să fiu admis în redacția ziarului școlii, dar nu m-a lăsat antrenorul. A zis că nu vrea să-mi pierd concentrarea.

Antrenorul spusese așa ceva? Instinctul meu de soră protectoare s-a trezit la viață.

Rowan a intervenit:

— Ian are o listă uriașă de urmăritori pe Twitter. De fiecare dată când publică un articol, apare *hashtag*-ul #IndieIan Vorbește. Așa am dat eu de el.

— Lista nu e chiar uriașă, a protestat Ian, cu modestie, dar i-am simțit mândria din glas.

— Ai zece mii de urmăritori! Cum să nu fie uriașă? l-a întrebat Rowan.

Zece mii? Nu era rău deloc.

Ian a scuturat din cap, lăsând părul să-i acopere ochii:

— Nu, nu au fost niciodată zece mii. De fiecare dată când mă apropii de numărul ăsta, postez ceva în categoria „supraevaluat”. Asta îi ofensează mereu pe câte pe unii, așa că urmează un exod. Când am să mor, or să-mi scrie pe piatra de mormânt ceva de genul: „I-au lipsit mereu cincizeci de urmăritori ca să ajungă la zece mii”.

Rowan a pufnit.

I-am căutat contul de Twitter. Poza de profil a contului @IndieIan11 era un *close-up* al ochilor lui Ian, cu părul lui lung încadrând partea din dreapta. Avea 9.900 de urmăritori. O petrecere uriașă, la care eu nu fusesem invitată și despre care până acum nici măcar nu mi se povestise.

Am strâns telefonul în mâini. O sumedenie de emoții îmi bubuiau în piept. Măcar acum știam de ce fusese Ian așa de distant toată vara. Trăise o viață secretă, în lumea virtuală.

— Ian, mie de ce nu mi-ai spus nimic?

A clătinat din cap.

— De ce să-ți fi zis? Si-așa nu asculți când îți vorbesc.

Se eschiva.

— Ian, pentru ultima oară îți spun: Cubby n-are nicio legătură cu asta. Dacă Rowan a dat de tine acum un an, înseamnă că făceai deja cronică… – am ezitat o clipă, apoi am continuat – muzicală înainte să mă cuplez cu Cubby.

— Cronică muzicală: îmi place cum sună, a remarcat Rowan, căruia i-ar fi stat foarte bine în haine de arbitru.

Încerca din răsputeri să ne împace.

Ian s-a întors nerăbdător spre mine:

— Și ia zi, când ai de gând să-i spui mamei despre Cubby? În timpul sau după excursia ta la Florența?

— Ian, am mai discutat despre asta de zeci de ori. Nu am de gând să-i spun nimic, am răspuns, și cuvintele mele au răsunat în mașină.

Cum de sărise la subiectul ăsta?

— Și nu e excursia mea la Florența. E excursia *noastră.*

Nici măcar eu nu mai păream convinsă de asta.

*

Prima dată când l-am mințit pe Ian, a fost despre Cubby. Și mi se păruse surprinzător de ușor să mint.

S-a petrecut în timpul ultimei noastre cercetări pe teren împreună și mi-am dat seama imediat că raita asta era altfel decât celelalte. De obicei, mergeam în locurile recent descoperite de Ian, dar nu și atunci.

— Vin aici de când mi-am luat carnetul de șofer, mi-a spus el, iar eu am îndreptat raza lanternei către singurul ochi vizibil al trolului, care lucea la fel de puternic precum o nestemată.

Deasupra noastră se auzeau mașinile traversând pasarela.

Ian s-a urcat pe mâna noduroasă a statuii și s-a așezat în curbura dintre cap și grumaz. Eu luminam statuia. Trolul de beton avea peste șase metri înălțime și în una din mâinile grăsuțe strângea o mașină de dimensiuni reale.

— Cum de n-am mai fost aici până acum?

Ian s-a întins pe brațul statuii.

— Îmi place să vin aici după antrenament. Să reflectez.

— Să reflectezi la ce anume? La cum o să domini terenul în următorul meci de fotbal? l-am luat eu peste picior.

A scos un sunet gutural și a schimbat imediat subiectul:

— Ai observat cât de umflat e trolul? Pentru că puștii îl vopsesc cu tot felul de spray-uri și singurul mod de a masca vopseaua e să-l acopere cu și mai mult ciment.

— Frumoasă eschivă, am comentat.

În ultimul timp, Ian evita toate conversațiile care aveau oricât de puțin legătură cu fotbalul. Dar în seara asta nu aveam de gând să-l descos. Mă simțeam bine împreună cu el. Aveam senzația că, de la o vreme, nu-l mai vedeam la fel de des.

Am vârât lanterna în buzunarul hanoracului și m-am cățărat alături de el. O vreme, am ascultat huruitul ritmic al mașinilor de deasupra. Zgomotele lor previzibile erau liniștitoare. Înțelegeam de ce-i plăcea lui Ian aici.

— Unde ai fost aseară? m-a întrebat el deodată și inima a început să-mi bată cu viteză mai mare decât cea a mașinilor de pe autostradă.

Am evitat să-l privesc în ochi și am răspuns:

— M-am culcat devreme.

A clătinat din cap.

— Am venit în camera ta ca să te întreb dacă vrei să ne uităm împreună la SNL[13], dar nu erai acolo. Nu te-am găsit nici marți seară. Pe unde te furișezi? Pe geam? Ai destul tupeu să te strecori fix pe lângă dormitorul alor noștri.

Foarte mult tupeu, mai ales din partea unei persoane de un metru cincizeci înălțime, care încerca să coboare pe crengile unui copac între care distanța era de cel puțin un metru și jumătate.

— Probabil că eram prin bucătărie, i-am zis, surprinsă de cât de ușor îmi scăpase minciuna.

Până atunci nu-l mințisem niciodată pe Ian, nici măcar nu-mi trecuse prin cap s-o fac. Dar probabil că încă nu avusesem un motiv real. Un zâmbet a început să mi se lățească pe față. Nu m-am putut abține.

A ridicat din sprâncene.

— Acum, când știu că te furișezi afară, mai am doar o întrebare. Cu cine te întâlnești?

Am strâns buzele, pecetluindu-mi secretul. Uneori mi se părea că tot ce aveam fusese cândva al fraților mei și, indiferent cât de mult îi iubeam, îmi plăcea la nebunie gândul de a avea ceva numai pentru mine.

După câteva secunde, Ian a lăsat să-i scape un oftat lung, exagerat:

— Bine, n-ai decât. Fie cum vrei tu.

S-a lăsat să alunece de pe trol, sărind cu zgomot.

— Dar știi că, până la urmă, tot o să aflu.

Mă adusese la trol numai ca să-mi smulgă secretul, după principiul „eu îți spun secretul meu, tu mi-l spui pe al tău”.

Din păcate, nu aveam de gând să i-l spun pe al meu.

*

Mașina lui Rowan gonea pe drumurile întortocheate, iar cu observam cum Irlanda se preschimba treptat într-un tărâm izolat, sălbatic. Clădiri de piatră fără acoperișuri și năpădite de mușchi verde străjuiau șoselele înguste. Totul părea abandonat, iar asta îmi făcea ceasul intern să bată și mai insistent. Aveam mai puțin de o oră la dispoziție ca să-l conving pe Ian să renunțe la planul lui.

Din fericire, dețineam o armă secretă. Cu două săptămâni în urmă fusesem plecată cu mama pe undeva prin nord, în vizită la o mătușă de-a ei, și pe drum fusesem obligată să ascult ultima înregistrare a Catarinei Hayford, numită *Metode de convingere.* Atunci nu crezusem că o să am vreodată nevoie de informațiile alea. Dar acum sosise timpul să apelez la sfatul experților. Pasul unu: prefă-te curios.

— Și care este legătura dintre Burren și Titletrack?

Vânătaia de sub ochiul lui Ian s-a chiorât la mine, acuzator:

— Uite care-i treaba, Catarina. Nu discutăm decât despre ce este absolut necesar să știi. În al doilea

rând, nu te-a invitat nimeni să vorbești, așa că nu mai pune întrebări.

— Dar n-o făceam deloc pe Catarina, m-am răstit eu.

Probabil că ascultase și el înregistrarea.

— Ba da, exact asta făceai. „Regula numărul unu", a continuat el, imitând surprinzător de bine vocea guturală a Catarinei. „Prefă-te curios."

— V-aș întreba cine e Catarina, dar probabil că ați fi în stare să-mi smulgeți capul de pe umeri, a zis Rowan.

— Poți să stai liniștit, l-a asigurat Ian. E un soi de guru al agenților imobiliari, care-și petrece tot timpul liber dându-se cu loțiune autobronzantă. A făcut din mama un adevărat mogul imobiliar în Seattle.

— Nu știam că mama voastră lucrează în domeniul imobiliarelor, a zis Rowan, privindu-l curios pe Ian.

Pentru cineva atât de apropiat de fratele meu, Rowan știa surprinzător de puține lucruri despre el. Nici măcar nu știuse cine e Walt.

— „Regula numărul doi: nu face niciodată compromisuri, mergi până la capăt", a continuat Ian, făcând un botic convingător și dându-și părul pe spate. „Regula numărul trei: fii realist și optimist. Viitorul aparține celor care speră."

L-am plesnit peste umăr:

— Ian, potolește-te!

A pufnit și și-a abandonat poza *à la* Catarina. S-a aplecat și s-a uitat afară:

— Rowan, am ajuns cumva în Corofin?

— Nu, ăla a fost primul orășel. Aici e Killinaboy. Vă anunț că anulez orice termeni și condiții, a decis șoferul nostru.

Privirea lui a poposit asupra mea, ușoară ca un fluture.

— Sora ta trebuie să știe ce facem noi aici.

— Poftim? De ce? a întrebat Ian.

— Pentru că, dacă știe de ce vrei să pleci fără ea, poate că o să se ia de tine mai puțin.

— Rowan, trebuie să mă crezi pe cuvânt. Niciodată nu o să se ia de mine mai puțin, i-a răspuns

Ian.

— Să știți că „ea” vă aude, le-am reamintit eu, cu ochii la Rowan, care se străduia din nou să-și aranjeze ochelarii.

Modul lui de a și-i împinge pe nas era în egală măsură un gest înduioșător și un tic de tocilar. Dacă n-ar fi fost așa de distrat, aș fi crezut că o făcea dinadins.

— Ian, să știi că prietenul tău începe să-mi placă. Spre deosebire de tine, lui chiar îi pasă de ce simt ceilalți.

Intenționasem să fiu haioasă, dar mi-am dat seama de greșeală în clipa în care cuvintele mi-au ieșit pe gură. Loialitatea era un lucru foarte serios pentru Ian. O simplă aluzie la faptul că dezamăgea pe cineva putea să-l facă să cedeze nervos.

S-a răsucit spre mine:

— Aha! Am înțeles. Pentru că mie niciodată nu-mi pasă de ce simți tu. Pentru că eu niciodată nu ți-am luat apărarea și nici nu te-am ajutat cu școala sau nu ți-am acoperit greșelile.

Am simțit că îmi iau foc obrajii. Îmi azvârlise chestia asta cu ajutatul la grămadă cu subiectul Cubby?

— Tu chiar ai spus asta? l-am luat la rost.

Rowan s-a aruncat verbal între noi doi:

— Gata, oameni buni! Haideți mai bine să vorbim despre Titletrack. Când au pornit la drum, nu au reușit să convingă nicio casă de producție să semneze un contract cu ei, așa că s-au apucat să-și posteze muzica online și să cânte printr-o mulțime de baruri din Irlanda. Într-un târziu, au convins un post de radio să difuzeze una dintre melodiile lor, care a ajuns să fie cerută de atâtea ori, că a intrat în Top Zece. După aia, normal că nimeni nu i-a mai putut ignora.

A urmat un lung moment de pauză stingheritor. Și totuși prezentarea lui Rowan funcționase. Nu ne mai certam. Ian s-a prăbușit pe scaun, cu bărbia în piept.

Rowan turuia mai departe, sperând probabil să înăbușe în față o altă eventuală izbucnire:

— Și concertul lor de adio are loc peste trei zile. Au făcut anunțul la începutul anului și au jurat că n-o să procedeze ca toate trupele care anunță că se retrag, dar pe urmă fac o grămadă de turnee de reunire.

— Urăsc chestia asta, a spus Ian, direcționându-și furia către un alt subiect.

Concertul de adio al trupei Titletrack? Situația era mai disperată decât crezusem.

— Și care-i legătura între Burren și toate astea? am mai întrebat eu o dată, prudentă.

Rowan a intervenit, cu vitejie:

— Păi, ideea lui Ian – absolut extraordinară, după părerea mea – este să vizităm toate locurile care au avut o anumită semnificație pentru trupă și Ian să scrie un articol al cărui punct culminant să fie concertul de la Picnic. Ca și cum le-am merge pe urme până la Electric Picnic.

A tăcut o clipă, apoi a completat:

— Ian, așa ar trebui să-ți intitulezi articolul!

— Hm… a mormăit Ian, ambiguu.

— În fine, la Burren au filmat primul lor videoclip, cel pentru „Clasic", care, după umila mea opinie, este cel mai tare cântec din lume.

— Așa e, a confirmat Ian.

S-a aplecat și părul i-a acoperit chipul, ca o cascadă.

— Ți l-am pus de câteva ori și ție, în drum spre școală, mi-a zis el. E cel în care se vorbește despre simplitatea înșelătoare.

Îmi aminteam foarte bine melodia. Ba chiar îl rugasem să o pună de câteva ori, fiindcă îmi plăcea felul în care solistul vocal pronunța „simplitate înșelătoare" – ca și cum ar fi avut în gură o caramea.

— Bun, a continuat Rowan. Avem de gând să documentăm toată excursia și Ian o să posteze imagini pe blog și pe contul lui de pe rețelele de socializare. Pe urmă, după ce termină de scris articolul final, o să-l trimită unei companii mari.

— *Poate* o să-l trimit unei companii mari, l-a corectat Ian imediat.

— Cum adică „poate”? a întrebat Rowan, uluit. Dacă nu îl trimiți tu, o să-l trimit eu, în numele tău. Scrii foarte bine și am o listă întreagă de reviste irlandeze care s-ar da peste cap să-ți obțină articolul.

— Vasăzică toată treaba asta e un amestec între fanatism muzical și muncă de cercetare, nu? am întrebat.

Fiecare detaliu nou apărut mă împingea din ce în ce mai mult spre disperare.

— Întocmai, mi-a confirmat Rowan, ridicând victorios un pumn în aer. Iar faza cu nunta mătușii tale a fost cea mai tare coincidență de pe fața Pământului.

Ian i-a zâmbit lui Rowan. Își uitase deja supărarea. De la zero la o sută de kilometri pe oră și de la o sută – la zero. Se putea deplasa în ambele sensuri. După o viață de certuri, ar fi trebuit să fiu obișnuită cu stilul lui Ian, și totuși uite că tot mă prinsese pe picior greșit. Mai ales acum, când bănuiam că urma să ne mai luptăm o dată îndârjit, așa cum făcuserăm pe faleză.

— Nu mi-a venit să cred, a comentat Ian. Care erau șansele să fiu în Irlanda tocmai când ei își susțin concertul de adio?

Se pare că șansele erau destul de mari. Viața îi așternea lui Ian dinainte tot ce avea mai bun.

M-am trântit pe bancheta din spate și resemnarea s-a așternut peste mine într-un strat subțire. Irlanda era încântătoare, Rowan era noul suflet pereche al lui Ian și trupa preferată a fratelui meu urma să susțină un concert unic, magistral. Pierdusem lupta asta încă din start.

M-am ghemuit și mi-am cuprins genunchii cu brațele.

— Aș vrea să vă grăbiți cât puteți de mult când ajungem la Burren. Ian, ți-ai anulat biletul de avion spre Italia?

Ian a dat să privească în spate, dar și-a luat seama:

— Nu, dar am sunat la compania aeriană. Dacă nu apar, o să dea altcuiva locul meu.

Era îndeajuns de generos încât să nu îngăduie triumfului să i se strecoare în voce.

Italia și Lina mă așteptau, pline de căldură, îmbietoare. Soare, *gelato,* artă, scutere, paste, prietena mea cea mai bună. Am închis ochii și m-am agățat de toate aceste imagini. Nu intenționasem să-l las pe Ian să rămână în Irlanda, dar, la urma urmei, poate că așa era cel mai bine. De-abia așteptam să treacă și ora următoare.

— Bine, am zis eu, rezemându-mă deprimată de spătarul banchetei. Ai câștigat. Întotdeauna câștigi.

Burren

Ah, Burren! *An Bhoireann.* Lăcașul de piatră. Cu siguranță este peisajul cel mai dezolant, mai întunecat, mai sumbru și mai trist pe care l-a lăsat bunul Dumnezeu pe Pământ. Un admirator timpuriu al acestui loc l-a descris așa: „Aici nu găsești nici copaci de care să spânzuri pe cineva, nici apă în care să-l îneci, nici pământ în care să-l îngropi!”

O să-ți placă la nebunie.

Dar, înainte ca această poveste de dragoste să înmugurească, hai mai bine să începem cu puțină geografie irlandeză. Acum 340.000.000 de ani, Insula de Smarald arăta puțin altfel față de cum este azi. Nu numai că nu vedeai baruri sau adolescenți dând buzna prin magazinele Penneys, dar totul era acoperit de ape – de un ocean tropical imens, în care colcăia viața. Animale, pești, plante, orice-ți vine în minte, toate înotau împreună și se năpusteau unele asupra altora, într-o binecuvântată barbarie. Însă, așa cum ne învață toate filmele Disney, la un moment dat acele creaturi au fost nevoite să moară (de obicei, în moduri absolut oribile și în fața propriilor odrasle) și, pe măsură ce oasele lor se depuneau pe fundul oceanului, a intrat în acțiune o rețetă străveche, primordială, care poate fi redată succint prin următoarea ecuație:

oase + presare + milioane de ani = calcar

Exact ăsta a fost rezultatul. Calcar, Douăzeci și șase de kilometri pătrați de calcar. Atunci când oceanul s-a retras, calcarul a ieșit la suprafață, în forma acestui peisaj unic și sumbru pe care-ți pășesc astăzi piciorușele. Asta mă duce cu gândul la o altă ecuație – nu neapărat legată de cea dinainte, totuși de ajutor:

curaj + timp = inimă vindecată

Dacă punem problema așa, pare chiar realizabil, puiule. Vreau să spun că, dacă ai izbutit să ajungi pe Insula de Smarald, asta îmi dă de bănuit că nu-ți lipsește curajul. Cât despre timp, va trece și el. Minut cu minut, oră cu oră, timpul se va întinde și se va comprima până când, într-o bună zi, vei sta pe o suprafață nou apărută în lume și îți vei spune: „Am reușit!'.

Ai să reușești, porumbițo. Cu siguranță.

TEMĂ PENTRU INIMI FRÂNTE: Drăguță, vezi cum florile sălbatice răzbat printre crăpăturile pietrelor? Nu-ți face griji, nu am de gând să fac o observație-clișeu despre frumusețea născută din durere. În schimb, te rog să culegi câteva, câte una pentru fiecare dintre oamenii tăi. Când spun „oamenii tăi", mă refer la cei pe care te poți baza că-ți vor sta alături cât timp te zbați să ieși din încurcătura asta. Așază florile într-un cerc și încarcă-te din puterea lor. Culege una și pentru mine.

Fragment din volumul *Irlanda pentru cei cu inima frântă – un ghid de călătorie neconvențional prin Insula de Smarald,* ediția a treia.

— MAI EXACT, LA CE ANUME MĂ UIT? AM ÎNTREBAT ÎN TIMP CE ROWAN strecura mașina într-un loc de parcare dificil.

Burren nu era un peisaj, ci mai degrabă o cotropire ostilă. La început, invazia a fost subtilă: mai întâi au apărut câteva pietre cenușii, netede, presărate pe câmpuri asemenea unor nuferi, dar treptat suprafețele pietroase le-au copleșit pe cele acoperite cu iarbă și cenușiul mort a înecat cu totul verdele voios. Când Rowan a oprit mașina, eram înconjurați de piatră rece, deprimantă. Pe un indicator scria POULNABRONE[14]. Doamna Ghid mă avertizase că Burren e un loc deprimant, dar am descoperit că era excesiv de deprimant.

Ian mi-a arătat o structură mică, dărăpănată, în depărtare. Era gata să pornească într-acolo: își desfăcuse centura de siguranță și avea carnețelul pregătit.

— Poulnabrone e un mormânt. Are peste două mii de ani vechime.

Am mijit ochii și mormântul a devenit doar o pată cenușie, încețoșată.

— Un mormânt? N-a spus nimeni nimic de vreun mormânt.

Rowan a parcat, iar Ian s-a aruncat din mașină pe geam, cu picioarele înainte și ținând strâns carnețelul la subraț.

— Ne vedem acolo! mi-a strigat peste umăr.

Pantofii lui sport scoteau sunete umede, cleioase.

Rowan a fluierat admirativ, fără să-l piardă din ochi. De când anunțasem că cedez în fața planului Titletrack, nu mai scosese o vorbă. Ian vorbise mai mult, dar îmi lăsase impresia că nu se simțea bine, de parcă ar fi purtat un tricou cu o etichetă enervantă. Să detectezi sentimentul de vinovăție la Ian era o artă extrem de subtilă. Extraordinara lui energie înnăscuta îngreuna această sarcină.

— Parcă ar fi o șopârlă a lui Iisus. Știi despre ce vorbesc, nu? Alea care se mișcă așa de repede, încât aleargă pe suprafața apei, a continuat Rowan.

M-am strecurat cu greu pe scaunul de lângă el și l-am rugat:

— Promite-mi că n-o să-i spui asta. Ultimul lucru care ne trebuie e ca Ian să sufere de complexul șopârla-lui-Iisus.

Gropița i-a reapărut în obraz.

— Promit.

Parcarea era o băltoacă mâloasă, iar umezeala mi s-a strecurat în tenișii de cum am pășit pe pământ. Un văl subțire de nori acoperea soarele, ștergând orice urmă de căldură, așa că m-am cuprins singură în brațe. De ce nu se sinchisise nimeni să mă anunțe că în Irlanda e frig ca într-un congelator? Primele ore după ce ajungeam în Italia aveam de gând să le petrec lenevind la soare, cocându-mă ca o *ciabatta*[15]. Și vorbind cu Lina.

Lina va afla curând. Un fior mi-a străbătut șira spinării.

— Ți-e frig? m-a întrebat Rowan, privindu-mă pe deasupra mașinii.

— De ce crezi asta? l-am întrebat, în glumă.

Mai aveam puțin și-mi clănțăneau dinții.

— Pentru că tremuri ca un cățeluș din clipurile alea despre cruzimea împotriva animalelor. Aveți și voi, în State, clipuri de-astea, nu? *Pentru numai 63 de cenți pe zi, și tu poți ajuta un cățel, ca să nu mai tremure…* Acum ceva timp le dădeau încontinuu la televizor.

— Da, avem și noi de-astea.

Archie avea o slăbiciune pentru animale, iar când eram mai mici, așteptam să se difuzeze clipurile astea la televizor, ca să-l chemăm în cameră și să-l vedem izbucnind în plâns. Frații pot fi deosebit de cruzi. Când a aflat tata, ne-a făcut morală că eram cruzi și ne foloseam de materialele referitoare la cruzimea împotriva animalelor, așa că timp de o lună ne-am donat alocația unei organizații pentru salvarea animalelor.

M-am tras de șort și am explicat:

— Când mi-am făcut bagajul, mă gândeam la Italia, așa că mi-am luat numai haine de vară. Nu mi-

am dat seama că în Irlanda e tot timpul iarnă polară.

— Și gândește-te că ai nimerit într-o zi bună. Așteaptă o clipă, a spus Rowan și s-a vârât în Trifoi, iar eu mi-am scos telefonul din buzunar.

Era 09:03. Voiam să ajung la aeroport înainte de ora zece.

— Rowan, cât durează drumul până la aeroport?

— Cam trei sferturi de oră.

— Atunci, n-ar trebui să zăbovim prea mult pe aici. Nu vreau să ajung la limită.

A reapărut, cu părul răvășit.

— Addie, ce-i asta?

Pentru o secundă, am crezut că se referea la puloverul albastru pe care-l ținea atârnat pe braț, dar pe urmă mi-am dat seama că avea ceva în cealaltă mână. Ghidul meu de călătorie!

— Rowan, e al meu! am spus și m-am repezit la el, cuprinsă de un val imens de rușine.

I-a studiat coperta.

— Știu că-i al tău. Ăsta e ghidul despre care vorbeai mai devreme? De ce e despre inimi frânte?

— Dă-mi-l înapoi!

Am sărit și Rowan m-a lăsat să-i smulg cartea din mână. Am strâns-o la piept.

— De ce mi-ai umblat prin lucruri? l-am dojenit.

— Voiam să găsesc un pulover pentru tine și-am văzut cartea sub banchetă. Am crezut că e una de-a mea. Dar acum chiar că m-ai făcut curios.

Avea niște ochi blânzi, ca de cățel, și-am simțit că mă înmoi toată. Oricum, chiar dacă-i povesteam despre ghid, asta nu însemna că eram obligată să-i spun totul despre inima mea frântă.

— Am găsit-o în biblioteca hotelului. Povestește despre obiecte turistice importante din Irlanda și pe urmă îți dă câte o temă de făcut, la fața locului. Pasămite, așa te ajută să-ți revii după dezamăgirile din dragoste.

— Și crezi că funcționează?

Auzindu-i tonul, am ridicat ochii. Privea cu ochi flămânzi ghidul de călătorie.

— Păi… nu sunt sigură. Scriitoarea e puțin cam excentrică, dar pare că știe despre ce vorbește. Cine știe? Poate chiar funcționează.

— Deci te folosești de cartea asta ca să-l uiți pe Cubby? a insistat el.

Acum și el voia să vorbim despre Cubby? M-am îndreptat de spate, pregătită să-i zic să tacă, dar probabil că a înțeles ce urma, fiindcă a dat imediat înapoi:

— Iartă-mă. Am fost prea băgăcios. Doar că am… – și-a împins ochelarii în sus pe nas, jucându-se cu ramele – hm… sufăr și eu de ceva timp.

Privirile ni s-au întâlnit și de data asta ochii lui erau rugători:

— Dacă ai descoperit vreo metodă magică de a depăși suferința, te rog să-mi zici și mie.

Vulnerabilitatea din ochii lui mi-a înmuiat inima și i-am pus ghidul în brațe. Cuvintele mi-au țâșnit pe negândite:

— Poate c-ar trebui să încerci. Are o temă pentru acasă și pentru Burren. Dacă vrei, te ajut.

Așa făceam de fiecare dată. Ori de câte ori cineva suferea, simțeam imediat nevoia să ajut.

— Dacă vrei, îți las cartea în mașină. Poate că, în drumul vostru spre festival, o să vă opriți în locurile menționate acolo.

A întors-o pe toate părțile, apoi a ridicat încet ochii către mine.

— Foarte drăguț din partea ta, a zis el și apoi și-a mușcat buza de jos. Să știi că-mi pare tare rău fiindcă, parțial, e și vina mea că Ian nu merge în Italia. Dacă aș fi știut…

Am fluturat din mână.

— N-o să mor. În plus, chiar am nevoie să petrec un timp numai cu Lina, așa că poate e mai bine că Ian nu vine cu mine.

A încuviințat, după care a apucat grăbit cartea, cu chipul plin de speranță.

— Dacă nu te superi, cred că o să studiez puțin tema aia.

— Sigur că nu mă supăr. Chiar deloc, i-am răspuns, simțind că radiam pe dinăuntru, așa cum mi se întâmpla ori de câte ori ajutam pe cineva.

— Atunci, ne vedem acolo. Ține! mi-a strigat și mi-a aruncat puloverul bleumarin, pe care l-am îmbrăcat imediat.

Mirosea a fum de țigară și-mi ajungea până la genunchi, dar mă simțeam extraordinar în el – ca și cum cineva m-ar fi îmbrățișat chiar înainte să-mi dau seama că am nevoie de o îmbrățișare. Era momentul să revin la tema pentru cei cu inima frântă. M-am întors și am privit peisajul cenușiu și sumbru.

Flori sălbatice. Bun.

*

Din fericire pentru mine și pentru tema din ghid, văzut de aproape, Burren arăta cu totul diferit față de cum părea din mașină. Mai întâi de toate, avea o cu totul altă dimensiune. Da, peste 90% din teren era format din dale de piatră cenușie, dar iarba și mușchiul răsăreau prin toate crăpăturile, iar flori sălbatice, în culori aprinse, se ițeau pe oriunde prinseseră ocazia.

M-am îndepărtat de mormânt cât de mult am putut și am cules o mână de flori. După ce m-am convins că Ian stătea cu spatele la mine, le-am așezat în cerc, numindu-le, una câte una:

— Mama, tata, Walter, Archie, Ian, Lina și Doamna Ghid, am spus, cu voce tare.

Din păcate, numai unul dintre ei știa că sufeream.

Prea bine, Doamnă Ghid. Și acum ce trebuie să fac? Mi-am retras brațele în interiorul mânecilor puloverului și m-am învârtit încet. Cum aveam să mă simt mai bine dacă mă înconjuram de reprezentarea floral a „oamenilor mei”?

— Cum merge?

Mi-am ridicat privirea și l-am văzut pe Rowan apropiindu-se, țopăind din piatră în piatră cu picioarele lui lungi, ca de lăcustă.

— Ce rapid ești! am constatat. Ai citit capitolul despre Burren?

— Da, citesc foarte repede, a spus și apoi s-a oprit, respectuos, în afara cercului de flori. Funcționează?

— Nu mi dau seama, am mărturisit eu. Mă simt mai degrabă caraghioasă.

— Pot să intru în cerc?

Am încuviințat și Rowan a intrat, ținând în mână o floare de un galben-aprins.

— Poftim. Vreau să fiu una dintre florile tale, a spus, strâmbându-se ușor. Scuze. A sunat siropos.

— Mie mi se pare drăguț, am zis și mi-am plimbat degetul mare peste petalele mătăsoase.

Niciun băiat nu-mi dăduse flori până acum. Nici măcar Cubby.

Am așezat floarea lui Rowan lângă cea a lui Ian, după care – fiindcă am simțit că trebuia să fac ceva – m-am întors încet, descriind un cerc, oarecum stânjenită, concentrându-mi atenția asupra fiecărei flori în parte.

Am ajuns la floarea galbenă a lui Rowan, iar el m-a întrebat:

— Cum e? Simți ceva?

— Hmm…

Mi-am atins ușor pieptul, în dreptul inimii. Nu sufeream mai puțin, dar, într-adevăr, îmi simțeam inima mai ușoară, ca și cum cineva și-ar fi strecurat mâinile sub ale mele, ca să mă ajute să port acea greutate.

— De fapt, mă simt puțin altfel. Ar trebui să încerci și tu.

— Trebuie să mă rotesc în cerc?

Obrajii i s-au înroșit de jenă.

— Să le rostesc numele sau ceva asemănător? a completat Rowan.

— Cred că poți să faci orice vrei. Vrei să te las singur câteva minute?

— Da, mi-a răspuns el, cu hotărâre. Cred că o să mă descurc mai bine fără public.

Am pășit afară din cerc și m-am apropiat de Ian. Mormântul avea vreo trei metri înălțime și fusese

construit din lespezi de piatră subțiri, paralele, care formau zidurile, și o alta deasupra, pe post de acoperiș. Ian nota de zor în carnețel. Oare despre ce tot scria?

— Păi… e mișto, am spus, rupând tăcerea. Ai spus că aici și-au filmat cei de la Titletrack primul videoclip?

Fără să-și desprindă ochii din carnețel, mi-a răspuns:

— Exact. Și calitatea sunetului era foarte slabă. Sunt pasaje în care abia îl auzi pe Jared cântând, iar în minutul al doilea, pe cameraman l-a apucat tusea. Și, cu toate astea, melodia e atât de bună, că tot a avut un milion de vizualizări.

A lăsat carnețelul deoparte și am rămas tăcuți. Vântul ne sufla în spate. Burren avea atmosfera solemnă și apăsătoare din interiorul unei biserici. Cuvintele Doamnei Ghid îmi răsunau în minte: *curaj + timp = inimă vindecată. Dacă punem problema așa, pare chiar realizabil, puiule.*

Doamna Ghid se înșela în această privință, fiindcă nu părea realizabil. Deloc. Mai ales că era imposibil să vorbesc cu Ian fără să ne certăm. L-am privit din nou pe Rowan. Stătea în continuare în cerc, cu spatele la noi.

— Deci chiar n-ai de gând să-i povestești mamei despre Cubby, a remarcat Ian, citindu-mi gândurile, ca de obicei.

Nu suportam frustrarea din glasul lui. Întotdeauna, să îndur dezamăgirea lui mi se părea mult mai greu decât s-o îndur pe a celorlalți.

Am clătinat din cap. Știam că exista posibilitatea ca fratele meu să aibă dreptate. Riscam mult mai mult dacă nu-i spuneam mamei și ea afla de la altcineva. Numai că eu nu izbutisem să mă destăinui nici măcar Lisei. Prin urmare, cum aș fi putut să-i povestesc mamei?

Vocea lui Ian îmi răsuna în minte. *Știi ce a făcut Cubby, nu?* M-am îndepărtat de el, incapabilă să rostesc vreo vorbă.

Poate că avea să ne prindă bine să stăm un timp departe unul de celălalt.

*

Era 09:21. Am mai petrecut câteva minute plimbându-mă pe Burren, iar când, în cele din urmă, am urcat în mașină și m-am uitat la ceas, anxietatea mea a sărit la un nivel record. Chiar stăteam aici de douăzeci de minute?

Am țipat la Ian și la Rowan, dând din mâini:

— Băieți!

Stăteau unul lângă altul, dinaintea mormântului. Cum era posibil ca pietrele alea să le capteze atenția atâta vreme?

— Băieți!

Ian a privit spre mine și le-am făcut semn, arătând un ceas de mână imaginar.

— Trebuie să plecăm. Acum.

Și-a scos apatic telefonul din buzunar, după care amândoi s-au apropiat în fugă. Am ocolit grăbită partea din spate a mașinii, dar ceva neașteptat mi-a atras atenția.

— Of! Nu se poate!

Toba atârna la pământ, cu capătul într-o baltă. M-am aplecat, vrând să evaluez pagubele.

— Îmi pare rău, am pierdut noțiunea timpului, s-a scuzat Rowan, venind cu răsuflarea tăiată și împroșcând cu noroi. Noroc că sunt un șofer rapid, a adăugat, apoi m-a văzut aplecată. Nu se poate! S-a desprins toba?

— Cred că s-a pierdut un șurub. Trebuie s-o reparăm înainte de a pleca.

Rowan și-a încrucișat brațele la piept, îngrijorat.

— Nu putem s-o reparăm mai târziu? N-aș vrea să risc să nu ajungi la timp la aeroport.

Deși m-am luptat cu ea, latura mea practică a învins. Dacă toba se rupea de tot pe drum, se termina totul. Adio, mașină! Adio, aeroport! Adio, Italia, adio Lina! Trebuia să găsesc măcar o soluție pe termen scurt.

Am sărit în picioare.

— Cât timp toba stă ridicată, ca să nu atingă asfaltul, o să fie în regulă. Ce ai în mașină cu care am putea s-o legăm?

Rowan s-a scărpinat în barbă, privind abțibildurile lipite pe Trifoi de parcă l-ar fi putut ajuta, după care a propus:

— Ață dentară? Cred că am pe undeva o coardă pentru sărit.

Am clătinat din cap și am explicat:

— Ne trebuie ceva de metal. Altfel, se topește și o să trebuiască să oprim să o legăm iar.

— Ce zici de astea? m-a întrebat Rowan și a scos din buzunarul de la spate niște căști cu firele încâlcite. Firele dinăuntru nu-s făcute din cupru?

Ian a rămas cu gura căscată:

— Nici să nu te gândești! Astea-s căști Shure[16]. Costă cam două sute de dolari.

— Îmi oferi căștile tale de două sute de dolari? l-am întrebat, șocată.

Știam că Rowan e o persoană de treabă, dar mi se părea un gest cam exagerat.

Mi le-a pus în brațe.

— Mi le-a făcut cadou cineva care se simțea vinovat față de mine, a zis Rowan, cu amărăciune în glas. Unul din avantajele, de-a avea părinți care divorțează.

Umerii i s-au lăsat ușor, iar Ian l-a privit cu surprindere. Era evident că Rowan nu dorea să fie descusut despre subiectul ăsta.

Deși oferta era prea generoasă, a trebuit s-o accept. Riscam mult prea mult. I-am mulțumit dând din cap, după care m-am întins pe jos.

— Ian, ține toba, te rog.

M-a ascultat, iar eu m-am strecurat sub bara de protecție. Am simțit cum apa îmi uda pantalonii scurți.

Mă obișnuisem să fiu mecanicul familiei. În vara în care Walter a împlinit șaisprezece ani, eu și frații mei am făcut o pană de cauciuc, pe autostradă. Am căutat manualul vehiculului, iar când tata a ajuns la

noi, m-a găsit mânjită toată de vaselină, dar reușisem să montez roata de rezervă. Spre deosebire de școală, înțelegeam totul despre mașini; mi se părea liniștitor că răspunsurile pentru toate problemele de sub capotă se aflau la distanță de o cheie franceză.

Mașina lui Rowan era plină de noroi pe dedesubt și să-i leg toba a durat mai mult decât ar fi trebuit. Faptul că eram agitată nu mă ajuta deloc. Am sărit în picioare după un timp îndelungat, plină de îngrijorare.

— Gata. Hai să plecăm de aici.

— Ar fi bine să te schimbi înainte să intri în mașina lui Rowan, a remarcat Ian, privindu-mi hainele. Arăți ca o bilă de noroi.

— Nu avem timp, a spus Rowan, îndreptându-se spre portieră. Hopa sus, în mașină, bilă de noroi!

*

Săltam pe bancheta din spate, zdruncinată de toate hârtoapele, încercând să ignor faptul că cifrele de pe cadranele lui Trifoi se schimbau cu viteză supersonică, și deodată l-am auzit pe Rowan lăsând să-i scape o înjurătură care părea pronunțată greșit:

— Flutu-i!

Flutu-i? Am ridicat privirea.

— Ce s-a întâmplat?

Rowan mi-a arătat parbrizul.

— Asta s-a întâmplat.

M-am tras nerăbdătoare mai în față și ceea ce am văzut m-a îngrozit. Pe șosea, la vreo jumătate de kilometru distanță era un tractor – unul masiv, care ocupa două benzi, ca un homar uriaș și amenințător. În mod cert, șoferul nu se grăbea. Rowan a redus viteza și a ajuns lângă el.

— Trebuie să-l depășim, i-am zis.

Tractoarele au voie să se deplaseze pe orice fel de șosea? *Addie, nu intra în panică. Nu intra în panică.* Deja eram în întârziere. Cum de mi se întâmpla una ca asta?

— Cum? a spus Rowan, trecându-și o mână prin păr. E așa de mare, că nici dacă oprește nu reușim să trecem pe lângă el. Ocupă toată șoseaua.

— Imposibil să mai rămână mult pe șosea, a zis calm Ian, dar bâțâia nebunește din genunchi. Rowan, n-am dreptate?

— Păi… a răspuns Rowan, pe urmă s-a strâmbat. Poate ar fi bine să întorc mașina. Trebuie să existe un alt drum spre autostradă.

Sugestia asta m-a speriat. S-o luăm pe un alt drum mi se părea greșit. Riscant. Un bubuit din spate ne-a făcut pe toți să ne întoarcem capetele.

— Flutu-i!

De data asta, uriașe Ian. Geamănul tractorului se apropia din spatele nostru. La fel de mare, la fel de încet.

— Ce-i asta, parada tractoarelor? am tunat.

Tractorul numărul doi era portocaliu ca dovleacul, iar conducătorul lui a răspuns încruntării noastre fluturând voios din mână.

— Super! Tractoriști prietenoși! a spus Rowan.

— Mă duc să vorbesc cu ei, ne-a anunțat Ian și a coborât geamul.

Până să ne dăm seama ce avea de gând să facă, a ieșit din mașina aflată în mișcare și s-a rostogolit, pentru a amortiza impactul.

— Ian, treci înapoi! am urlat la el.

Dar a luat-o la goană spre primul tractor, împroșcând noroi în urmă.

— Frate! Voi, ăștia din familia Bennett, nu prea știți de glumă, nu? a comentat Rowan.

— Mai ales ăsta! i-am răspuns.

Tractoristul l-a văzut și a încetinit. Ian a sărit pe scara utilajului și a început să vorbească, dând animat din brațe.

Eram pe punctul de a mă duce după el, când frate-meu a sărit din tractor și s-a apropiat în fugă.

— Mai are zece minute de mers pe drumul ăsta, dar mi-a zis că există o scurtătură spre autostradă. O să ne anunțe el atunci când ne apropiem.

— Bun, a oftat Rowan, ușurat.

— Zece minute? am repetat, uitându-mă neliniștită la ceas.

Era deja 09:39. Procesiunea s-a repus în mișcare, împroșcându-ne parbrizul cu noroi.

*

În clipa în care am ajuns pe autostradă, Rowan a călcat pedala acceleraţiei până la podea.

— Hai, Rowan, bagă viteză! i-am strigat.

— Conduc cât de repede pot, mi-a răspuns el, cu voce tremurată. Addie, cred că încă putem ajunge la timp. Nu ai bagaj de cală, nu? Și poate că avionul are întârziere.

Voiam să-l cred, dar mă împiedica adrenalina care-mi cutreiera corpul. Zborurile nu întârzie niciodată atunci când ai nevoie de o întârziere. Asta se întâmplă doar când ai de prins o legătură importantă, într-un aeroport de mărimea unei insule. Și, dacă mă luam după ce afișa aplicația GPS din telefonul meu, mai aveam vreo treizeci de kilometri până la aeroport. Eram în criză de timp. M-am uitat la ceasul afișat pe ecranul mobilului: 10:16.

Trifoi a nimerit într-o groapă și mormanul de lucruri ale lui Rowan s-a înclinat spre mine, lovindu-mă din lateral. Le-am împins la locul lor, cu inima bătându-mi ca un ciocan. Mă simțeam de parcă eram una dintre rachetele de artificii pe care le aprindeam de 4 Iulie, cu frații mei. Din clipă în clipă, urma să țâșnesc prin plafonul subțire al mașinii.

— E OK, Addie. O să reușim, a spus Ian, cu degetele încleștate pe mânerul portierei.

O spusese de patru ori. 10:18. Trecuseră deja alte două minute?!

— Nu se poate întâmpla una ca asta, am spus și vorbele mi-au izbucnit pe gură cu disperare.

De data asta, nimeni nu a mai încercat să mă liniștească. Eram cu toții panicați. Durase zece minute să găsim scurtătura, iar tractoristul uitase să menționeze că „scurtătura” era, de fapt, un drum

îngust și plin de gropi, care ne-a încetinit am până la viteza tractorului.

— Aeroport! a urlat Rowan.

Am răsuflat ușurată. Pe un semn de circulație mare și verde scria AEROPORT/AERFORT – echivalentul în gaelică –, însoțit de reprezentarea unui avion. Nu ajunseserăm încă, dar nu mai aveam mult. Cât timp reușeam să ajung cu o oră înainte de plecarea cursei mele de la 11:30, totul era în regulă. Rowan a apăsat pe pedală ca un șofer de la NASCAR, dar, din nefericire, a nimerit și o groapă. De data asta, impactul a fost zdravăn și de sub mașină a răsunat un scârțâit prelung, zgomotos.

— Nu! am țipat eu.

— Ce-a fost asta?

Ian se vânzolea așa de tare, încât ai fi zis că dansa tango.

M-am răsucit, vrând să mă uit prin lunetă, dar nu am văzut nimic. Din câte auzeam, toba se tot lovea de asfalt, scrâșnind la fiecare contact. Căștile de două sute de dolari nu o mai puteau ține legată mult timp.

— Te rog, rezistă, rezistă, rezistă! mă rugam eu, cu voce tare.

ZDRANG! M-am uitat imediat în urmă, văzând cum din partea din spate a mașinii zburau scântei. Mașina din spate ne-a claxonat și a trecut imediat pe cealaltă bandă.

— Nu! am mai urlat o dată.

— Ce este? Addie, ce s-a întâmplat? m-a întrebat Rowan. A căzut toba?

M-am prăbușit pe banchetă, cu ochii în lacrimi, și am anunțat:

— Trebuie să oprim.

Rowan și Ian s-au dezumflat vizibil, iar Rowan a ieșit de pe șosea. Am sărit afară. Banda de urgență era îngustă și mașinile treceau mult prea aproape de mine. Am alergat în spate și m-am lăsat pe vine. Toba abia dacă se mai ținea, iar căștile lui Rowan atârnau neputincioase. Cum de mi se întâmpla una ca asta?

— E 10:21, a spus Ian, cu glas tremurător și cu brațele atârnându-i pe lângă corp.

Jalea din glasul lui spunea totul. Era 10:21. Nu mai puteam ajunge la timp.

Ratasem avionul. M-am trântit cu fundul în noroi. Un suspin imens mi-a urcat în gâtlej și s-a înțepenit acolo.

Ian s-a așezat pe vine, lângă mine, și m-a bătut ușurel pe spate:

— Addie, o să fie bine. O să pleci cu un alt avion. Îți plătesc biletul din banii mei, dacă e nevoie.

— Îmi pare așa de rău! a spus Rowan, așezat de cealaltă parte. Ar fi trebuit să mă gândesc că o să apară tractoare. Te ajut și eu să plătești biletul.

— Nu pot să cred! am spus cu glas firav, năpădită de lacrimi.

Colac peste pupăză, pe deasupra noastră a trecut un avion și zgomotul înfundat al motoarelor îmi răsuna dureros în urechi. Știam adevăratul motiv pentru care eram supărată. Numărasem clipele rămase până când aveam să mă descarc în fața Linei, și acum trebuia să amân. Secretul îmi apăsa pieptul. Nu mai puteam aștepta nicio secundă.

Am sărit în picioare, lăsându-i pe băieți în urmă, și mi-am căutat telefonul. Ce să-i spun? *Bună, Lina. Ai o secundă? Nu numai că am ratat avionul, dar am ceva important să-ți zic.* Până acum, nu mă gândisem că o să-i povestesc Linei despre Cubby, stând pe marginea unei autostrăzi din Irlanda, dar asta era situația.

De unde să încep?

*

Dacă ar trebui să identific ziua în care relația mea cu Cubby a început să se schimbe, atunci aș începe cu seara în care mi-a sărit în mașină.

Ca de obicei, așteptam ca Ian să termine antrenamentul de fotbal. Ploaia răpăia vesel pe parbriz, iar eu îmi strângeam genunchii la piept, sprijinindu-i de volan. Refuzam din principiu să dau drumul la căldură. Doar era iulie! De ce nu se simțea asta și în Seattle?

— Hai odată, Ian! am bombănit, cu ochii la porțile școlii.

Olive, o prietenă și coechipieră de-a mea, mă invitase la ea acasă, să vedem un film de categorie B. Avea un fel de a transforma chiar și cele mai proaste filme într-un eveniment spectaculos. Și uite că din cauza lui Ian aveam să întârzii. Brusc, la geamul din dreapta și-a făcut apariția un tricou inscripționat cu numele TIGERS și portiera s-a deschis.

— În sfârșit! De ce a durat atât? m-am plâns eu, întinzându-mă după centura de siguranță, cât timp el s-a așezat alături. Data viitoare, să știi că nu te mai aștept, te las aici.

— Chiar ai fi în stare să mă lași aici?

Am tresărit. Era Cubby. Proaspăt ieșit de la duș, cu obrajii îmbujorați și cu picături de apă în vârful șuvițelor de păr. Mi-a zâmbit și ochii lui strălucitori i-au întâlnit pe ai mei.

— Te uiți la mine de parcă aș fi o fantomă. De ce?

— Pentru că…

Vorbele au încercat să țină pasul cu ceea ce gândeam în clipa aceea: Pentru că mă gândesc încontinuu la tine, iar acum ești în mașina mea.

— Ăăă, decis-a terminat antrenamentul? am reușit să îngaim.

O replică de-a dreptul genială.

A apucat mecanismul de ajustare a spătarului și l-a lăsat puțin pe spate.

— Bine că s-a terminat. M-a făcut praf antrenamentul ăsta, a adăugat și aplecat capul.

Dacă nu aș fi fost șocată să-l văd la mine în mașină, probabil că aș fi observat cât de obosit arăta. Ian îmi spusese la un moment dat că antrenorul se purtase foarte sever cu Cubby tot anul. Bănuiesc că ajunsese la capătul puterilor.

— E posibil ca Ian să mai întârzie puțin. Antrenorul l-a reținut ca să-i vorbească despre tactici și strategii de joc.

A tăcut o clipă. Privirea lui era obosită și înviorată deopotrivă.

— Mai stai pe afară? Am putea merge undeva.

Am simțit în piept un arc de foc. Chiar se întâmpla asta? Chestiile la care visezi cu ochii deschiși chiar se întâmplă?

— Unde? l-am întrebat, atentă să-mi controlez vocea.

A privit pe geam și a desenat cu degetul pe sticla aburită.

— Oriunde.

A fost nevoie să mă stăpânesc ca să nu apăs la maximum pedala de accelerație. Când venea vorba de Cubby, adevărata mea problemă era că nu mă opream deloc să judec, nici măcar o dată.

*

— Am pierdut avionul. Ai mei nu trebuie să afle asta niciodată, și m-am certat cu Ian, și au apărut tractoare, și Ian se duce la un festival de muzică și, Lina, am pierdut avionul.

În locul explicației calme pe care o pregătisem, cuvintele s-au înghesuit să-mi iasă din gură ca un ghem uriaș, rostogolindu-se unele după altele.

— Addie, vorbește mai rar, a zis ferm Lina. Trebuie să vorbești mai rar.

— Ce se întâmplă?

Vorbise Ren, iubitul Linei, prezent undeva, în fundal. În ultima vreme, era aproape mereu prezent în fundal. Oare erau nedespărțiți? Aș fi vrut să nu mă deranjeze așa de mult chestia asta.

— Așteaptă puțin, l-a țistuit ea. Încerc să pricep. Addie, ce s-a întâmplat cu tine?

— Ți-am spus. Am… am pierdut avionul.

Pe sub pleoapele închise, lacrimile îmi curgeau și aveam glasul la fel de tremurător ca mașina lui Rowan.

A pufnit în telefon.

— Mda, am înțeles partea asta. Vreau să zic ce se petrece cu tine? Nu-mi răspunzi la telefon de o săptămână și jumătate, iar acum stai pe marginea drumului și ai o cădere nervoasă. N-are cum să fie

vorba numai despre zbor sau despre nuntă. De ce mă eviți?

Cubby a căzut brusc între noi, legănându-se ca o marionetă. Normal că nu aveam cum s-o duc pe Lina de nas. Mereu simțea când aveam nevoie de ea. De cele mai multe ori, nici nu era nevoie s-o sun. Pur și simplu apărea.

Eschivarea nu mă putea ajuta acum, când mă prinsese la înghesuială. Am tras adânc aer în piept:

— Lina, trebuie să-ți povestesc ceva. S-a petrecut vara asta. Voiam să-ți spun de cum ajungeam la Florența, dar…

— E vorba despre Cubby Jones? m-a întrerupt nerăbdătoare.

— Eu… Poftim?

M -am crispat și am strâns din umeri.

Se dusese deja vorba până în Italia?

— Cine ți-a spus?

Lina vorbea acum scurt și la obiect:

— Nu mi-a spus nimeni nimic. Îmi ascunzi ceva încă din iulie. Ori de câte ori discutam cu tine, abia te abțineai să povestești. Și după aia ai început să-l pomenești așa, ca din întâmplare: „Vai, mai știi când eram la cursul de olărit și bolul lui Cubby a explodat în cuptor?”. Addie, n-a fost greu să mă prind.

Mi-am luat capul în mâini. Nu știusem niciodată să mint, mai ales pe cineva la care țineam. Walter susținea că sunt cea mai nepricepută mincinoasă din lume. Iar tata pretindea că ăsta e un compliment.

— Da, cred că asta încercam să-ți spun. Dar nu chiar.

A urmat o pauză lungă și mi-am apăsat telefonul de ureche, disperată să-i interpretez tăcerea. Oare tăcerea poate fi acuzatoare? M-am întors să mă uit la Ian. Și el, și Rowan stăteau rezemați de mașină, abătuți, iar Ian își ținea mâinile în buzunare.

— Deci la care aeroport să vin? La Shannon sau la Dublin?

A durat un moment să-mi dau seama ce zicea Lina.

— Stai puțin. M-ai întrebat cumva la ce aeroport să vii tu?

— Da, a oftat ea, nerăbdătoare. Așa e logic, nu crezi? Tocmai mi-ai povestit că ai pierdut avionul și că ai tăi nu trebuie să afle, deci normal c-o să vin eu la tine.

— Ai să… vii tu aici?

Era clar că-mi scăpa ceva.

— Dar cum o să… am îngăimat și mi-am șters lacrimile.

Lina a mai scos un sunet de nerăbdare, de data asta tipic italian.

— Ascultă-mă, am o grămadă de mile de zbor nefolosite. La fel și Ren. Și ne-am propus de mult să vizităm Irlanda. O să-i spun lui Howard că ai nevoie de mine, și gata. Tu rămâi cu Ian, iar eu o să ajung la tine cât de repede pot, bine?

Am închis ochii, gândindu-mă la planul Linei. Rămân cu Ian. Lina vine la mine. Poate că ai mei nu află. Poate c-o să mai joc fotbal. Poate găsesc un mod să-l conving pe Ian să nu mă mai considere un scaiete care călătorește agățat de șoseta lui. Dată fiind situația de față, era cel mai bun plan.

— Ești sigură? am întrebat-o. Nu e puțin lucru să zbori până în Irlanda.

— Nici mare lucru nu este, atunci când e vorba de prieteni. Addie, o să fie totul în regulă. Indiferent ce se întâmplă, o să fie totul bine.

Am vrut să-i spun ce însemna clipa asta pentru mine, dar cuvintele mi s-au poticnit în gât. Găsise o soluție la care eu nici nu mă gândisem. M-am simțit prost că mă îndoisem de ea.

Mulțumesc, am reușit să îngaim, printre lacrimi.

— Cu plăcere. Îmi pare rău că n-ai să guști din *gelato,* dar măcar o să fim împreună. De fapt, asta contează, nu?

— Da, am încuviințat și, când am deschis ochii, soarele strălucea.

Simțeam cum în piept îmi creștea o bulă roz de fericire. Deocamdată firavă, dar totul părea promițător.

*

— Nu. Nici vorbă!

Atât a fost nevoie să-mi zică Ian ca să-mi stingă scânteia de bucurie din piept.

— Asta e excursia mea. A noastră. E o chestie unică, se-ntâmplă o dată în viață. Și o planificăm de luni întregi.

Ian s-a apropiat protector de mașină. Rowan reușise să găsească un cablu în portbagaj și îl folosisem ca să leg toba.

— Tocmai de-aia mă aflu în situația asta, i-am întors-o eu.

De câte ori trecea câte o mașină pe lângă noi, aveam senzația că mă aspira pe șosea.

— Dacă ai fi respectat planul original, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat, am continuat, cu voce stridentă și plângăcioasă. Tu crezi că eu am vrut să pierd avionul?

Cu cât mă gândeam mai mult la planul Linei, cu atât mi se părea mai logic. Singura noastră șansă de a supraviețui acestei excursii era să rămânem împreună.

— Ian, ce spune are logică, a intervenit Rowan. Nu-i așa că șansele de a fi prinși scad dacă rămâneți împreună?

Ian a bătut furios cu piciorul în pământ:

— Bine. *Bine!* Dar ascultă-mă bine. Asta e excursia mea. Nu vreau să ne certăm. Fără teatru în stil Addie! Fără chestii legate de Cubby. Ai priceput?

— Dar nu eu vreau să vorbesc despre Cubby! am urlat. Tu ești ăla care-l tot aduce în discuție.

Un tir a trecut în goană pe lângă mine și mi-a proiectat părul în ochi.

— Stop! a intervenit Rowan, cu palmele ridicate. Trebuie să stabilim ceva chiar acum. Sunt complet în favoarea noului plan, dar nu am de gând să-mi petrec următoarele zile prins la mijloc, între voi doi. Dacă o să călătorim împreună, atunci e nevoie de un armistițiu. Fără certuri de acum înainte.

Spre surprinderea mea, Ian s-a calmat aproape instantaneu și colțurile gurii i s-au lăsat în jos, în chip

de scuză.

— Ai dreptate, Addie. Nu mai vorbesc despre Cubby, dacă tu nu vrei.

Pe bune? A fost așa de ușor?

— Bine, am rostit precaută.

— Rămâne stabilit, da? ne-a întrebat Rowan, țintuindu-ne cu privirea când pe unul, când pe celălalt. Deci ne-am înțeles, da?

Era cam prea mult să zic că ne-am înțeles, dar am reușit să dau din cap, la fel ca Ian.

Era un armistițiu forțat, dar, la urma urmei, tot armistițiu se chema. Trebuia să ne mulțumim cu atât.

*

Puneam noul plan în aplicare, drumul ni se întindea înainte și toți trei încă eram uluiți, când, dintr-odată, mi-a devenit cât se poate de limpede un anumit aspect al vieții mele: aveam nevoie de o toaletă. Imediat.

Am dat din coate și am ajuns aproape de șofer.

— Rowan, poți să oprești, te rog, cât de repede ai ocazia? Am mare nevoie să merg la baie.

Ian s-a întors spre mine, cu fața încordată:

— Dar următoarea oprire e abia la Dingle.

— Cât de departe e? l-am întrebat, privind harta.

Dingle era o peninsulă în formă de deget care se întindea în apele Atlanticului, la mai bine de 150 de kilometri distanță. Cu siguranță depășea capacitatea vezicii mele.

— Tu glumești? am îndrăznit să-l întreb.

A strâns din buze. Nu glumea deloc.

— Am planificat excursia la minut. Toba și tractoarele alea ne-au întârziat deja destul de mult.

— Ian, e nebunie curată! Ultima dată când am ajuns la toaletă, credeam că mă duc în Italia. Ori facem o pauză, ori fac pipi pe bancheta din spate.

A ridicat mâna, indicând că discuția a luat sfârșit:

— Foarte bine. N-ai decât să faci pipi acolo. O să fie ca în incidentul cutiei de cafea, când am mers la Disneyland.

— Ian! am mârâit la el.

Adevărat, incidentul cutiei de cafea făcea parte din folclorul drumurilor cu mașina ale familiei Bennett, dar asta nu însemna că voiam să-l tot pomenească. De ce frații mei nu voiau să depășească anumite lucruri?

— Care-i incidentul cutiei de cafea? a întrebat Rowan, cu un început de zâmbet în priviri.

— Tu care crezi că e? m-am răstit.

— Te-ai prins care-s elementele principale, nu? a zis Ian. Un drum cu mașina. O cutie pentru cafea. O fată care…

— Ian! am țipat și mi-am întins brațele, ca să-i astup gura cu palmele. Dacă-i povestești lui Rowan, jur că nu mai vorbesc niciodată cu tine!

Ian mi-a hohotit în palme, mi le-a dat la o parte și deja părea să fie mai binedispus.

Măcar povestea cutiei de cafea ajutase.

— De fapt, și eu trebuie s-o sun pe mama, așa că mi-ar prinde bine o pauză. Ce-ar fi să ne oprim în Limerick? a propus Rowan, arătându-ne un indicator.

LIMERICK: 20 km.

— Perfect! i-am răspuns recunoscătoare.

Puteam să rezist 20 de kilometri.

*

După cum avea să se dovedească îndată, 20 de kilometri de drum irlandez, prin al cărui asfalt creștea iarba, erau foarte diferiți de 20 de kilometri de drum obișnuit, așa că, atunci când Rowan a parcat la benzinărie, îmi venea să fac pipi așa de rău, încât eram practic imobilizată.

— Afarăafarăafară! am țipat la cei doi.

Ian s-a întors spre mine, cu mâna pe tetieră:

— Ai cinci minute. Și asta e ultima oprire până la Dingle.

— Mișcă-te, l-am rugat.

Ian a sărit grațios din mașină și s-a dus glonț la magazinul benzinăriei. M-am străduit să-l urmez, dar la jumătatea drumului mi-am pierdut un pantof. Când

m-am repezit să-l iau de pe jos, mi-am pierdut echilibrul și-am căzut pe burtă, lucru nu tocmai ideal pentru o vezică plină.

M-am rostogolit pe o parte. Puloverul lui Rowan era plin de pietriș și un cot mă durea de-mi venea să urlu.

— Addie, ești bine? m-a întrebat Rowan, grăbindu-se să-mi sară în ajutor. Unde ți-e pantoful?

— N-am timp acum, am spus.

Piciorul desculț îmi pulsa de durere, dar m-am grăbit să ajung la toaletă, fiindcă vezica mea deja începuse numărătoarea inversă. Mai aveam douăzeci de secunde. Nu era timp să-mi recuperez încălțămintea.

Ajunsă în benzinărie, am pierdut cinci secunde împleticindu-mă printre rafturile cu snacksuri și abia apoi mi-am dat seama că toaleta nu era în magazin. Într-un târziu, m-am repezit spre casa de marcat. O femeie în vârstă, cu cozi înfășurate în jurul capului, se sprijinea de tejghea.

— I-am spus: dragă, mărită-te cu el, dacă vrei. Dar să nu vii la mine plângând…

— Bună, dragă, m-a salutat angajatul, privindu-mă implorator, cerându-mi să-l salvez. Cu ce te pot ajuta?

— Undeibaia?

Nu mai aveam timp să fac pauză între cuvinte. Situația devenise mult prea disperată.

A înțeles imediat care era urgența și mi-a explicat cu o repeziciune admirabilă:

— Afară, în spate. Uite, pe acolo.

Am gonit pe lângă Ian, care punea într-un coș băuturi energizante, în culori aprinse. Încă puțin și făceam pe mine. Am izbutit să ajung în spate, dar, când am înșfăcat mânerul de la toaleta doamnelor, ușa nu s-a clintit.

— E cineva înăuntru? am întrebat, bătând cu pumnii în ușă.

— Ocupat, mi-a răspuns un glas vesel, cu accent irlandez.

— Te rog, poți să te grăbești? am întrebat și am mișcat disperată mânerul.

Nu mai aveam mult până să-mi ud pantalonii.

Brusc, ușa de la toaleta bărbaților s-a deschis, iar eu am dat să mă năpustesc înăuntru, în timp ce un tip cu barbă tocmai ieșea.

— Hei, drăguțo, asta e toaleta bărbaților, a zis el, încurcat.

— Sunt americancă, i-am răspuns, de parcă asta îmi explica întru câtva comportamentul.

Sunt americancă, deci nu mă încurc cu convențiile astea de gen. Omul a părut să considere validă explicația – ori poate m-a crezut dusă cu pluta –, căci a tăiat-o din calea mea. Am încuiat repede ușa și m-am răsucit pe călcâie. Chiar și în lumina aia slabă, podeaua tot *dezgustătoare* era. Umedă, acoperită de mâzga cleioasă a hârtiei igienice ude. Din instinct, mi-am dus mâna la nas și la gură.

„Addie, poți s-o faci!” mi-am spus, îmbărbătându-mă singură. Trebuia s-o fac. Cealaltă opțiune ar fi fost să rezist pe bancheta unei mașinuțe până ajungeam la Dingle.

Când m-am întors, l-am găsit pe Rowan la mașină, cu telefonul la ureche. Am dat fuga în magazin și-am ales cea mai mare pungă de cereale Sugar Puffs pe care am găsit-o și-am dus-o la casa de marcat. Situația angajatului era cam aceeași.

— …așa că i-am spus că, dacă vrea să trăiască tot restul vieții într-un morman de gunoi, n-are decât. Să nu cumva să se aștepte să…

— Dacă vrei, pot să-ți arăt unde ținem laptele, s-a oferit angajatul, întinzându-se iute după cerealele mele.

Cât pe ce să-și piardă ochelarii. De cât timp era prins în capcană?

Am clătinat din cap:

— Nu, mersi, suntem în excursie. N-avem unde să-l ținem la rece.

I-am văzut privirea sclipind de interes.

— Am fost și eu în excursie de două-trei ori, când eram de-o seamă cu tine. Încotro mergeți?

Femeia cu cozi împletite a pufnit, trecându-și sacoșele dintr-o mână în alta, dându-mi de înțeles că o deranjasem.

— Păi, acum ne îndreptăm spre Dingle, dar pe urmă mergem la un festival de muzică.

— La Electric Picnic? m-a întrebat.

— Ai auzit de el?

Rowan și Ian îmi spuseseră că Electric Picnic e un eveniment important, numai că nu-mi dădeam seama dacă era important doar în lumea muzicii alternative, de care erau ei pasionați, sau și în lumea largă. Se pare că era important în lumea largă.

— Normal! O să mă rog pentru părinții tăi, mi-a spus casierul, făcându-mi cu ochiul. Eu, unul, nu am fost acolo, dar a mers fiică-mea anul trecut. Și am senzația că am auzit versiunea foarte cenzurată a ceea ce a făcut acolo. Sunt sigur că ai auzit zvonurile. Oameni care se căsătoresc purtând costume de unicorni, căzi de baie în aer liber, petreceri în pădure, un autobuz supraetajat scufundat în apă… o grădină zoologică numai pentru animale cu trei picioare. Chestii din astea. Toată lumea se costumează și se poartă cât se poate de nepotrivit.

Glumea? Nu părea să glumească. Și-apoi, cine-ar fi fost capabil să născocească pe loc așa o enumerare? L-am privit oripilată, cu ochii mari.

— N-ai auzit poveștile astea, nu? m-a întrebat, iar cozile ochilor i s-au încrețit a râs.

Informațiile astea sporeau la culme nevoia de a păstra totul secret. Dacă auzeau, părinții mei ar fi luat-o razna. Una e să pleci de capul tău ca să vizitezi o grămadă de locuri lipsite de importanță din Irlanda și cu totul alta e să te duci pe ascuns la o petrecere destrăbălată. Dacă mă prindeau, probabil c-ar fi fost nevoiți să născocească o nouă categorie de pedepse.

— Nu am vrut să te sperii, a râs el, văzându-mi expresia. Păstrează-ți calmul și-o să fii bine. Vrei să vezi în concert o anumită formație?

Am încuviințat, readusă la realitate. *Păstrează-ți calmul.* Cât timp Cubby Jones nu era implicat, mă descurcam foarte bine.

— Fratele meu vrea să-și vadă trupa preferată. Se numește Titletrack.

— Titletrack! Au concert de adio, a intervenit femeia, ducându-și o mână la piept. Ce fată norocoasă ești!

M-am întors spre ea, siderată. Și *ea* era fană Titletrack?

— Îmi place la nebunie primul lor cântec. Cum îi zice, Aaron? Cel cu videoclipul filmat la Burren?

— Se cheamă „Clasic”, a venit răspunsul. Pe aici suntem cu toții fani Titletrack.

— Păi, mda, facem o excursie tematică Titletrack. Tocmai am plecat din Burren.

— O excursie tematică Titletrack! a exclamat femeia, părând pe punctul de a leșina de încântare.

A adăugat, trăgându-se de o coadă:

— Ce idee minunată! Aaron, nu-i o idee minunată?

— Minunată, a repetat el, ascultător.

— Frate-meu e fan înrăit, am explicat eu. E chiar…

Și m-am întors, vrând să-l arăt pe Ian, dar magazinul se golise.

— Hopa! Trebuie să plec. Mulțumesc frumos pentru sfaturi.

— Să te hidratezi! mi-a strigat vânzătorul în timp ce fugeam spre ușă.

— Să-ți iei dezinfectant lichid! a urlat femeia. Și aveți grijă pe peninsulă! Azi se anunță o furtună mare. Una din cele mai mari din vara asta.

— Mulțumesc, le-am răspuns peste umăr.

Cum am ieșit din magazin, am auzit vocea lui Rowan:

— Mamă, ți-am mai spus, nu sunt pregătit să discut despre asta. Ai spus că mă lași până la sfârșitul verii. Asta înseamnă peste două săptămâni. Și, dacă vrei să vorbești despre tata, mai bine sună-l… Mamă, *oprește-te.*

A închis și s-a răsucit pe călcâie, cu o expresie tristă.

Prima mea pornire a fost să fug mâncând pământul, dar am rămas pe loc, ca bleaga, strângând

în brațe cutia cu cereale și rezemându-mi piciorul desculț de celălalt. Arătam ca și cum aș fi tras cu urechea. De fapt, chiar asta făcusem. Dar fără să vreau. Iar acum devenisem curioasă. Despre ce anume nu era Rowan pregătit să vorbească?

— Bună, Addie, m-a salutat el, cu glas slab. Stai de mult aici?

Aș fi jurat că deasupra capului său scria cu litere mari: *Spune-mi, te rog, că tocmai ai ajuns aici.* Am clătinat din cap și i-am întins cutia cu cereale.

— Nu de mult.

A plecat capul în pământ, descurajat. *Ei, să te văd cum dregi asta*, mi-a zis vocea mea lăuntrică. Vocea mea lăuntrică avea multe de spus despre sentimentele celorlalți. M-am uitat în jur, căutând un mod de a însenina atmosfera.

— Și… mai ții minte că am căzut pe burtă, când am ieșit din mașină?

Chipul i s-a luminat dintr-odată:

— În medie, de câte ori pe zi aterizezi pe burtă, prin parcări?

Mi-am ridicat ochii spre cerul întunecat, prefăcându-mă că mă gândesc.

— De trei ori. Azi am avut o zi mai slabă.

A zâmbit și mai mult, după care s-a uitat în pământ și a dat cu piciorul într-o piatră, trimițând-o spre mine.

— Addie, nu ești deloc cum mă așteptam să fii.

— Hmmm… am făcut eu, încrucișându-mi brațele la piept.

Zâmbea, deci credeam că a spus-o cu cele mai bune intenții.

— Adică? m-a întrebat.

Am ridicat din umeri.

— Ăsta-i unul din complimentele alea care ar putea fi, la fel de bine, o insultă. E ca și cum ai spune: „Părul tău arată altfel. E super”. Ceea ce înseamnă că înainte arăta ca naiba.

Colțurile gurii i s-au ridicat într-un surâs. Vorbeam prea mult. Am revenit la subiectul inițial:

— Dacă nu te superi că te întreb, la ce te așteptai?

Gropița s-a adâncit.

— Să fii o persoană mai obișnuită. Acum înțeleg de ce vorbește Ian atât de mult despre tine.

Eram uimită.

— Ți-a vorbit despre mine? Credeam că voi doi nu prea discutați chestii personale.

— Vorbim numai despre cele importante, a precizat el. Mi-a spus cât de apropiați sunteți voi doi. Și tocmai de asta sunt puțin nedumerit și nu pricep de ce acum vă…

A tăcut și a gesticulat cu o mână.

— …certați tot timpul, am completat eu.

— Sunt puțin surprins, a recunoscut el.

Și-a încrucișat brațele la piept și a privit în pământ.

— În fine, mă bucur că ai venit cu noi, fiindcă vreau să-ți arăt ceva.

S-a aplecat pe geamul mașinii și a scos la iveală ghidul de călătorie.

— Cât ai fost la toaletă, am verificat încă o dată obiectivele turistice de pe harta lui Ian și multe din ele sunt aproape unele de celelalte. Câteva chiar coincid cu opririle programate în turul nostru tematic Titletrack. Și încă un lucru. Unul este în Peninsula Dingle, adică exact încotro ne îndreptăm acum.

Mi-a dat ghidul, deschis la un pasaj pe care era notat PENINSULA DINGLE.

— Și Ian? am întrebat, privind spre magazin. Nu știu dacă ai observat, dar ori de câte ori viața mea amoroasă apare în discuție, unul dintre noi doi începe să urle.

— Pe bune? Nu am observat, a glumit Rowan, cu un rânjet simpatic și pieziș, care m-a molipsit și pe mine. Mă ocup eu de Ian. Uite, aș putea face singur ce scrie în ghidul ăsta. Numai că m-aș simți puțin cam… – s-a strâmbat – jalnic. Dar, dacă facem împreună ce scrie aici… Sau poate e o prostie.

— Ba nu e o prostie, m-am grăbit să-l contrazic.

Ceremonia cu florile, de la Burren, nu fusese chiar o experiență care îmi schimbase viața, dar îmi plăcea ideea de a investi puțin timp doar ca să îmi revin după dezastrul Cubby. În plus, Rowan se arăta dispus

să riște. Sub nicio formă nu aveam de gând să-l las să aștepte.

Am ridicat tonul, ca să par mai entuziastă:

— De ce nu? În cel mai rău caz, o să vedem câteva locuri interesante. În cel mai bun caz, o să plec din Irlanda cu inima vindecată.

Vezi să nu! Nu credeam asta câtuși de puțin.

Pe față i s-a lățit un zâmbet uriaș.

— Mersi, Addie! Tu găsește-ți pantoful. Eu încerc să dau de Ian. Sunt sigur că o să-l conving să mergem împreună.

A pornit prin parcare în pas vioi și m-am întors să-l văd plecând. Chiar reușisem să găsesc singura persoană din lume a cărei inimă era mai frântă decât a mea?

Peninsula Dingle

Dacă Irlanda ar fi o prăjitură, iar tu ai aștepta cu nerăbdare ceva bun, proaspăt ieșit din cuptorul meu, atunci te-aș servi cu o felie mare de tartă Dingle dulce și savuroasă.

E o combinație de ingrediente absolut irezistibile: dealuri verzi, catifelate, drumuri ce dispar în cețuri lăptoase, clădiri văruite în nuanțe jucăușe, ca ale jeleurilor – toate amestecate grămadă, pe marginea șoselelor șerpuitoare, amestecate și turnate într-o peninsulă în formă de deget, pe care mai că-ți vine să-l înmoi într-un pahar cu lapte rece.

Și-acum, porumbiță scumpă, știu ce te întrebi: *Ce are de-a face acest peisaj idilic și perfect cu starea jalnică a sufletului meu?* Mă bucur nespus că ai întrebat. Ia te uită cât de repede te prinzi!

E vorba despre cerc, scumpo. De întregul proces. La un moment dat (poate că deja s-a întâmplat) o să-ți îndesi inimioara într-o cutie zdravănă, maronie și-ai s-o târăști până la oficiul poștal, unde ai s-o lași, cu un suspin de ușurare. *Mă bucur că s-a terminat,* o să-ți zici. *Ce ușurare!* O să te întorci acasă țopăind de fericire, cu sufletul ușor precum vata de zahăr, și-o să-ți dai seama – cu groază – că acea cutie trainică, maronie se află în fața ușii tale de la intrare. Ți-a fost returnată, înapoiată destinatarului. Livrarea nu a fost posibilă. *Dar am făcut ce trebuia,* ai să-ți spui. Știu, dar va trebui s-o mai faci o dată. Spre deosebire de opinia larg răspândită, nu poți să uiți pe cineva atât de ușor.

Poate că n-ar strica să privești procesul suferinței din dragoste ca pe o peninsulă. Una cu un drum lung, șerpuitor, care te poartă pe lângă o sumedenie de minuni și desfătări. Suferința presupune să treci de multe ori pe lângă problema ta; de atâtea ori, încât nu mai este o destinație, ci se integrează în peisaj. Șmecheria este să nu cedezi niciodată în fața disperării. Faci progrese, chiar dacă în unele zile ți se pare că te învârți în cerc.

TEMĂ PENTRU INIMI FRÂNTE: Găsește Plaja Inch, intră în apă cât de mult cutezi. O să-ți fie frig. Apoi, și mai frig. Pe urmă o să amorțești. Și, când vei simți că nu mai suporți frigul nicio secundă, te rog să mai reziști una. Faci față acestui moment de disconfort? Au mai fost cumva și alte clipe dureroase sau incomode cărora credeai că n-ai să le faci față, și totuși te-ai descurcat? Interesant, suflete! Interesant.

Fragment din volumul *Irlanda pentru cei cu inima frântă – un ghid de călătorie neconvențional prin Insula de Smarald,* ediția a treia.

FURTUNA A LOVIT ÎNDATĂ CE AM PĂTRUNS ÎN PENINSULĂ. Și, când spun „a lovit”, mă refer la faptul că s-a dezlănțuit asupra noastră de parcă eram niște intruși pe care trebuia să-i mături înapoi pe continent. Nu a existat niciun semn prevestitor: nu ploua deloc, iar în clipa următoare picăturile de ploaie răpăiau pe acoperișul mașinii cu atâta forță, încât mi se părea că le simțeam direct în creier. Apa curgea pe geamuri în șiroaie, iar Rowan repeta cu neliniște în glas:

— Toarnă cu găleata.

— Rowan, cred c-ar fi mai bine să oprim mașina, i-am spus, gesticulând spre Ian.

Fratele meu stătea ghemuit la geam, iar nuanța verzuie a feței sale îi accentua vânătaia de sub ochi. Îl văzusem de nenumărate ori vomitând și deja manifesta patru din cele cinci semne premergătoare vomei. Era clar că urma să verse.

— Nu mi-e rău. Doar că… a început Ian, dar nu și-a putut sfârși propoziția, fiindcă a fost nevoit să strângă din dinți.

Cu prima ocazie, oprește la marginea șoselei, l-am sfătuit pe Rowan, apucând cutia goală de cereale și întinzându-i-o lui Ian, ca să vomite în ea, la nevoie.

Ian era întruchiparea răului de mișcare, dar și a încăpățânării. Nu voia niciodată să recunoască faptul că unele lucruri îi provocau greață, iar asta însemna că făcea constant tocmai lucrurile care-i făceau greață. De ani întregi, nimeni din familie nu mai stătea lângă el când ne dădeam în *montagnes russes*.

— E doar un exemplu de vreme de vacanță tipic irlandeză. Sunt sigur că va trece imediat.

Rowan se străduia să pară nonșalant, dar vântul ne-a lovit din nou și el a exclamat, speriat.

A tras de volan și Ian s-a făcut covrig.

— Ian, ți-e bine? Nu mi-ai spus că ai rău de mașină.

— Nu am, i-a răspuns Ian. Probabil am mâncat ceva stricat la nuntă.

Uneori, aveam impresia că frații mei sunt incapabili să admită că au slăbiciuni.

— Rowan, te minte. A avut dintotdeauna problema asta. Pentru el, un drum cu serpentine, pe timp de furtună, e cel mai nasol scenariu posibil.

I-am întors spatele lui Ian, care se uita urât la mine, și mi-am sprijinit fruntea de geamul aburit, atentă la peisaj. Chiar și fără dramatismul furtunii, Peninsula Dingle era versiunea amplificată a Irlandei. Zbuciumul furtunii nu făcea decât s-o potențeze la maximum. Ne aflam în continuare pe un drum îngust, cu două benzi. În stânga noastră, culmile de un verde-crud ale munților dispăreau în norii groși ca o budincă, iar la dreapta noastră o perdea de ploaie se cuibărise deasupra oceanului.

Telefonul lui Ian a bâzâit.

— O, nu! Un mesaj de la mama, a anunțat el.

— Ce zice?

A încercat să-și întoarcă spre mine fața schimonosită de greață, dar mișcarea l-a făcut să se cutremure.

— Vrea s-o anunțăm când aterizăm. O să-i scriu peste câteva ore.

Dintr-odată, o rafală puternică de vânt s-a izbit în Trifoi și ne-a împins pe banda de urgență. De data asta, limbajul lui Rowan a fost mult mai colorat decât „Flutu-i!”.

— Rowan, te descurci? m-am interesat eu.

Trăgea frenetic de volan, încercând să reechilibreze automobilul, dar vântul ne-a atacat din cealaltă parte. Pentru o clipă, Trifoi s-a arătat dornic să meargă pe două roți. Ian s-a întins după cutia de cereale, icnind.

Mi-a venit să vărs. L-aș fi putut privi pe Ian vomitând de un milion de ori, dar tot nu m-aș fi obișnuit cu priveliștea. L-am bătut pe spate ușurel, cu stângăcie, întorcându-mi fața, ca să nu-l văd.

— E în regulă, Ian. O să fie bine, l-am asigurat eu.

— Opresc, ne-a anunțat Rowan, trecând pe banda lată de jumătate de metru.

S-a prăbușit peste volan. Ian a deschis fereastra și a scos capul afară, iar ploaia a pătruns imediat în mașină.

— Ei, asta chiar c-a fost o experiență traumatizantă, am zis, trăgând adânc aer în piept.

Brusc, mașina a început să vibreze.

— Ce… a îngăimat Ian, căscând ochii cât cepele.

Un autocar imens a apărut de după o curbă.

— Țineți-vă bine! ne-a avertizat Rowan.

L-am tras pe Ian înapoi în mașină și ne-am pregătit să ne vedem moartea cu ochii. Autocarul a trecut la un centimetru distanță de bara noastră din față. Un val mare de apă a lovit mașina. Am urlat cu toții, ca niște vizitatori într-o casă bântuită.

— O să murim! m-am văicărit eu după ce ne-am oprit din urlat.

Prin geamul din dreptul lui Ian se strecura ploaia, așa că l-a închis imediat.

— Moarte cauzată de autocar, a comentat Rowan, oftând.

Brusc, mi-a fulgerat prin minte un gând îngrozitor, fără nicio legătură cu furtuna. M-am agățat de scaunul fratelui meu, disperată:

— Ian, te rog, nu-mi spune c-o să dăm nas în nas cu autocarul în care nuntașii fac turul Irlandei! N-a zis mătușă Mel ca plănuiesc să viziteze vestul Irlandei?

Ian a schițat cu degetele un semn care presupun că era o negare și a explicat:

— Am spart contul de e-mail al mamei și am printat o copie a itinerarului. N-o să ne apropiem deloc de ruta lor.

— L-ai spart? am întrebat. Adică vrei să spui că i-ai folosit parola?

Mama ori nu știa, ori nu-i păsa că e bine să-ți schimbi des parola de e-mail. Archie o descoperise într-o iarnă, prin decembrie, și de atunci o foloseam ca să descoperim ce urma să primim drept cadouri de Crăciun.

— Poți să-ți închipui ce s-ar întâmpla dacă am da nas în nas cu ei?

Ian a clătinat din cap:

— E imposibil. Am planificat excursia așa încât să mi existe riscul de a ne intersecta cu ei. În plus, nu asta e problema noastră cea mai mare, a spus el, arătând cerul.

Avea fața verde ca trifoiul.

Am simțit deodată o picătură rece ca gheața curgându-mi pe spate, în jos, și am sărit în sus.

— E rece! am țipat.

Apa curgea pe lângă geam. Pe dinăuntru.

— Rowan! Mașina ia apă.

S-a întors, a văzut cum picăturile se uneau, alcătuind un șuvoi, și a exclamat:

— Nu se poate! Max a zis că plafonul cel nou e perfect.

— Care plafon? Cine-i Max? l-am întrebat, de parcă detaliile astea ar fi putut rezolva faptul că ploua pe bancheta din spate.

— Tipul care m-a ajutat să repar…

— Și pe la geamul meu intră apă! a țipat Ian.

A apucat mânerul, încercând frenetic să ridice geamul deja ridicat.

— Ian, asta n-o să ajute.

Rowan a răsucit cheia în contact și a țâșnit pe șosea, iar Trifoi a reacționat renunțând să pretindă că era impermeabil. Apa pătrundea prin fiecare crăpătură. Am traversat în goană un pod, iar apa dădea năvală înăuntru nestingherită când ne-am oprit la o benzinărie micuță, cu două pompe.

Ian a coborât geamul, ieșit din minți, și a scos capul afară, respirând ca o plătică eșuată la mal. Eram udă până la piele. Apa băltea în pantalonii mei scurți și părul îmi atârna în șuvițe umede.

— Nu se poate una ca asta! a zis Rowan, prăbușindu-se în scaun.

— Addie, cum o rezolvăm? m-a întrebat Ian.

Mecanicul Addie era chemat la datorie. M-am ridicat puțin, am pipăit plafonul și picături grele au căzut pe banchetă.

— Ne interesează să arate bine? am întrebat.

Rowan a ciocănit cu degetele în bord și a comentat:

— Ti se pare că mai contează dacă arată sau nu bine?

— Corect. Avem nevoie de bandă izolatoare. Din aia groasă și rezistentă.

Rowan a încuviințat hotărât.

— Bandă izolatoare. Am reținut. O să intru în magazin și întreb, a spus, după care a scos un fes din suportul pentru pahare și a fugit în benzinărie.

— Aproape că ne-am înecat într-un Volkswagen, a zis Ian, bătând darabana în bord. Îți închipui cum ar fi sunat anunțul mortuar? „Mașina – ucigaș-capcană pentru trei…”

— Ian.

M-am întins și mi-am pus mâna peste a lui.

Aveam eu o teorie cum că, într-una din viețile lui anterioare, Ian fusese pasăre colibri. Sau o boabă de cafea africană, plină de energie.

— Care-i treaba cu mama lui Rowan?

S-a uitat la mine, cu sprâncenele ridicate:

— Despre ce vorbești?

— Adineauri, la benzinărie, l-am auzit țipând la ea. Spunea c-ar trebui să ia o hotărâre până la sfârșitul verii.

— Zău? s-a mirat Ian, băgând o șuviță de păr în gură și mestecând-o gânditor. Nu știu multe despre familia lui. Nici măcar nu știam că ai lui sunt divorțați, până când a deschis subiectul, la Burren.

— Pe bune?

Era, în mod clar, stilul lui Ian. Și al tuturor fraților mei. Eu voiam să știu totul despre prietenii mei, inclusiv numele primului lor animal de companie și ce toppinguri de pizza le plac. Lina susține că prima dată când a dormit la mine acasă a avut senzația că o interogam. Pe de altă parte, se pare că frații mei aveau nevoie de foarte puține condiții ca să-și facă noi prieteni. Îți plac fotbalul și *taco*? Și mie.

Ian a urmărit cu degetul o picătură de ploaie ce se scurgea pe parbriz.

— Eu și Rowan nu prea vorbim despre chestii de-astea.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Fiindcă sunteți prea ocupați să vorbiți despre Titletrack?

— Nu. Adică, da, vorbim despre muzică, dar, de cele mai multe ori, despre chestii mult mai profunde. De exemplu, despre lucrurile la care ținem sau care ne deranjează. Ceva de genul.

Nu mi-am putut reține un rânjet.

— Deci tu și Rowan vorbiți despre ce simțiți?

Mai de mult, Archie mă întrebase despre ce tot vorbeam cu Lina la telefon, ore în șir, iar, în cele din urmă, i-am răspuns: „Despre ce simțim. Acum, ori de câte ori mă suna Lina, el mă lua peste picior. *Ce mai face Lina? Ce mai simte?*

— Mda, cam așa ceva, a recunoscut Ian și mi-a aruncat o privire pe care am recunoscut-o imediat.

Ochii lui erau larg deschiși, vulnerabili: expresia lui de dinainte de a dezvălui ceva despre sine însuși.

— Ai dorit vreodată să te vadă cineva așa cum ești, dincolo de toate straturile fațadei tale? Nu cât de bun ești la sport sau la școală, nici cât de popular ești. În fine, să te vadă pur și simplu pe tine.

Îmi venea să-l apuc de umeri și să-i urlu: „Tu faci mișto de mine?”. Normal că simțisem același lucru. Era sentimentul definitoriu al vieții mele de până acum.

Și Ian se simțea la fel? Asta chiar era o noutate.

— Adică să fiu doar Addie, nu sora mai mică a lui Archie/ Walter/ Ian?

— Exact.

Deodată, am realizat ceva: Ian vorbea cu mine ca înainte, ca și cum Cubby nu ar mai fi atârnat de vânătaia de sub ochiul lui. Mi-am ales următoarele cuvinte cu grijă, căci nu-mi doream să rup vraja:

— Dar partea asta cu etichetarea celorlalți e și ea omenească, nu? Ne place să separăm oamenii pe categorii, așa că primim cu toții etichete, chiar dacă ne place sau nu.

Până acum nu mă gândisem la asta. Era adevărat. Ne etichetăm chiar și pe noi înșiși: slab la mate, cochetă, zăpăcit.

— Etichetele astea nu sunt niciodată corecte, a continuat Ian, cu o urmă de amărăciune în glas. Etichetele nu sunt îndeajuns de cuprinzătoare pentru oameni. Și, dacă ai apucat să incluzi oamenii într-o anumită categorie, pe urmă nu mai cauți persoana lor, cine sunt ei cu adevărat. De asta îmi place așa de mult să vorbesc cu Rowan. Suntem prieteni, dar în afara oricărui context. Nu am crezut niciodată că un om pe care l-am cunoscut Online ar putea să-mi fie un prieten așa de bun. Aveam nevoie de unul, iar el s-a nimerit să fie acolo, la momentul potrivit.

M-am așteptat să zâmbească atunci când a rostit *aveam nevoie de unul*, dar și-a pironit privirea în poală și a început să-și bâțâie genunchiul. Dacă și Ian simțea că n-are prieteni, atunci noi, restul, nu aveam nicio speranță. Peste tot unde ne duceam, era imposibil să nu-l strige cineva, să nu vrea cineva să-i vorbească despre fotbal. Toată lumea, fie copii, fie adulți.

— Nu am știut că asta simți, am spus, precaută. Ai fi putut să-mi spui.

A clătinat din cap:

— Erai ocupată cu Lina, cu fotbalul și…

Cubby. Nu era nevoie să precizeze. Ne-am ferit amândoi privirea.

— Rowan mi-a povestit despre ghidul de călătorie.

— Și? l-am iscodit, asigurându-mă că aveam un ton neutru.

— Țin la el și la tine, așa că, dacă voi credeți c-o să vă ajute, atunci foarte bine, o facem.

S-a întors spre mine și m-a privit drept în ochi.

— Dar ești conștientă că, dacă faci ce-ți sugerează un ghid de călătorie, asta nu o să te ajute să treci peste ce s-a întâmplat? Nu o să dispară de la sine.

M-am aprins instantaneu:

— Și crezi că, dacă îi spun mamei, o să dispară? Dacă îi amestecăm și pe ai noștri, situația o să se înrăutățească.

— Deja s-a înrăutățit, a zis Ian, adoptând atitudinea de frate mai mare. Addie, la un moment dat, o să fii nevoită să înfrunți situația. Trebuie să recunoști: ești într-un mare bucluc.

Avea dreptate. Dar nu eram pregătită să recunosc.

— Ți-am mai spus și la Faleza Moher. Nu mai discut despre subiectul ăsta, m-am răstit.

— Eu o să discut, până când o să faci ceea ce trebuie, a insistat el.

Ceea ce trebuie. De fapt, trebuia să-l fi ascultat pe Ian, să fi avut încredere în ce-mi zicea intuiția și să-l las baltă pe Cubby din clipa în care lucrurile nu au mai părut în regulă. Dar n-o făcusem. Iar acum era prea târziu.

— Ian, termină!

— Bine, a oftat el indispus, lăsându-se pe spate.

De ce stricase momentul? Pentru o clipă, mi se păruse că între noi totul revenise la normal.

*

N-a fost nevoie să văd indicatorul ca să știu că am ajuns în Dingle, fiindcă descrierea Doamnei Ghid era foarte precisă. Locul ăsta era ca *Alice în Țara Minunilor* în variantă irlandeză: un amestec de vrajă și culoare, asezonat cu excentricități. Tot soiul de magazine cu denumiri precum La Pălărierul Nebun sau Micul Magazin de Brânzeturi stăteau aliniate pe marginea șoselei, văruite în culori vii: portocaliu-aprins, roz-bonbon, turcoaz și verde crud. Rowan păși atent pe străzile pavate cu piatră, pline de apă, vorbind neîncetat:

— Dingle e un magnet uriaș pentru adolescenții din Irlanda. În fiecare vară vin aici, în vacanță. Înveți să vorbești în dialect irlandez, să dansezi, chestii din astea. O vreme, peninsula a fost destul de izolată de restul lumii, așa că mulți dintre locuitori vorbesc gaelica.

Începuse prezentarea îndată ce ieșise din benzinărie, aducând bandă izolatoare, și-și dăduse seama de încordarea dintre mine și Ian. În mod clar,

Rowan era genul de om care încearcă să îngroape conflictele sub un torent de cuvinte și, chiar dacă eu și Ian am fi vrut să strecurăm un cuvânt, nu am fi reușit.

— Asta-i supertare, a spus Ian, într-un târziu.

Cearta ne storsese pe amândoi de energie. Ian stătea ghemuit, cu nasul în ecranul telefonului, iar eu mă sprijineam de geam. Furia mi se preschimbase în tristețe.

— Și… sunteți bine? a întrebat șoferul nostru, în mașina tăcută.

— Rowan, suntem bine.

Am vorbit mai apăsat decât intenționam. O umbră i-a trecut pe chip, iar Ian m-a străpuns cu privirea, iritat. Bietul Rowan! Nu merita să-i vorbesc așa. M-am îndreptat de spate și i-am zis:

— Îmi cer scuze, Rowan. Mulțumesc că ne-ai povestit despre locul ăsta. Care-i legătura dintre Titletrack și următoarea oprire? am spus, furișând o privire la harta lui Ian. Slea Head, nu?

— A, da, e de-a dreptul genial, a comentat Rowan, împingându-și cu ambele mâini ochelarii pe nas. Când au debutat, Titletrack au semnat un contract cu o casă de discuri numită Slea Head Records. Astăzi Slea Head Records nu mai există, dar mai există locul al cărui nume a fost adoptat de casa de discuri. Și, din întâmplare, e unul dintre locurile mele preferate din Irlanda.

— Din cauza taberelor de vacanță, nu? am zis, dorind să i dovedesc că îi ascultasem monologul.

— Exact, a răspuns Rowan, fericit.

Drumul ne-a purtat prin centrul orașului, apoi pe niște serpentine, și s-a tot îngustat până când ne-am trezit înghesuiți între un deal și o faleză. O ceață groasă și pufoasă plutea pe șosea, iar oceanul dispărea undeva, în depărtare. Am continuat să înaintăm în interiorul peninsulei și exact atunci când credeam că o să ajungem direct în ocean, Rowan a ieșit de pe șosea, hurducând mașina, și s-a oprit la poalele unui deal cu pantă abruptă, pe care se cățăra o turmă de capre.

— Aici? am întrebat.

— Aici, mi-a confirmat Ian și genunchiul lui a început să execute unul dintre dansurile lui săltărețe.

— Prea… mult… vânt… a bombănit Rowan, opintindu-se să deschidă portiera.

În cele din urmă, a reușit și ne-a împroșcat pe toți cu o pulbere sărată de ploaie.

— Te rog, spune-mi că nu mergem acolo, am zis eu, dar Ian deja escalada portiera, urmându-l pe Rowan în ceață.

M-am luat grăbită după ei. Oricum, în mașină nu era mult mai uscat decât afară.

Totul era ud și înghețat, iar priveliștea, și mai spectaculoasă. Apa sclipea într-un albastru-turcoaz profund și o pătură groasă de nori lenevea pe dealurile molcome. Toate culorile păreau suprasaturate, mai ales verdele. Înainte să vizitez Irlanda, crezusem că știu ce înseamnă verde. Nu era adevărat. Nu știam.

— Pe aici, ne-a chemat Rowan, arătându-ne poteca pe care urcau caprele și care părea incredibil de alunecoasă.

Se înălța abrupt, după care dispărea în ceață. Ian a luat-o înainte fără ezitare, cu Rowan urmându-l îndeaproape.

Parcă escaladam o suprafață din sticlă. Tenișii mei Converse, de obicei norocoși, erau complet depășiți de situație, așa că am ajuns să urc în patru labe, cu degetele înfipte în noroi și prefăcându-mă că nu văd melcii ascunși în iarbă.

Sus, în vârf, Rowan m-a tras după el pe ultimii metri și, în cele din urmă, am reușit să mă ridic în picioare, pe un mic platou acoperit de iarbă. Alături de noi, o stâncă neagră și netedă cobora până la apă, într-un unghi de 45 de grade, iar oceanul ni se desfășura dinaintea ochilor, sălbatic și rece.

— Se face surfing aici! a zbierat Rowan la noi, încercând să-și facă glasul auzit în bătaia vântului.

Am privit în jos, neîncrezătoare, văzând cum valurile se izbeau de stânci. A ridicat din umeri și a precizat:

— Pentru cei cărora le plac sporturile extreme.

— Ce bine că mătușa Mel nu a văzut Slea Head! Și-ar fi făcut nunta aici, i-am spus lui Ian, dar el era aplecat asupra carnețelului și scria de zor, în plină ploaie.

M-am apropiat de margine. Vântul mă izbea din toate părțile.

— Atenție! m-a avertizat Rowan.

Mi-am deschis larg brațele, simțind cum vântul mă împingea și mă susținea deopotrivă. Rowan a zâmbit, după care m-a imitat și am rămas amândoi ca două litere T de tipar, cu fețele biciuite de spuma pulverizată a valurilor.

Mi-a atins vârfurile degetelor cu ale lui. Ploaia îi udase ochelarii.

— Cred c-ar trebui să țipăm.

— Ce să țipăm? l-am întrebat.

— Orice.

A tras adânc aer în piept și a strigat.

— Uraaaaa!

— Uraaaaa! am repetat eu.

Vocea mea plutea deasupra apei, împletindu-se cu a lui Rowan. Sunetul mă făcea să mă simt vie. Și curajoasă. Aș fi vrut să am mereu sentimentul ăsta.

— Ce faceți acolo? a spus Ian, lăsându-și deoparte carnețelul și venind lângă mine, cu părul răvășit în toate direcțiile de vântul sălbatic.

— Țipăm, i-am răspuns.

Rowan a schițat un gest spre perdeaua de ceața și ne-a întrebat:

— Știți ce-i acolo?

— Monstrul din Loch Ness? a glumit Ian.

— America, i-a răspuns Rowan. Ăsta este cel mai vestic punct al Irlandei. Aici te poți apropia cel mai mult de State, rămânând în același timp în Irlanda.

Am scrutat linia orizontului. America. Nici nu era de mirare că mă simțeam așa de bine în Irlanda. Un ocean întreg mă despărțea de problemele mele de acasă.

Ian și-a izbit umărul de al meu – nu știu dacă intenționat sau nu – și o clipă am rămas tustrei pe loc,

cu vântul bătând vijelios din față, iar noi ținându-i piept. Împreună. Pentru o secundă, mi-am imaginat cum ar fi dacă ar fi fost așa și-n viața reală. Eu și Ian, împreună, împotriva tuturor presiunilor de acasă.

Îmi doream ca asta să-mi fie viața adevărată, nu doar un ocol.

*

Vara asta fusese plină de ocolișuri, de cele mai multe ori nocturne.

Nu trecuse mult de ora 23:00 când m-am strecurat pe ușa din spate și m-am furișat prin grădină, până în stradă, unde parcase Cubby. Lumina albastră a ecranului telefonului i se reflecta pe chip, iar volumul radioului era la minimum. M-am strecurat pe locul din dreapta șoferului și am închis repede portiera.

— Ce-ar crede fratele tău, dacă ar afla că te furișezi noaptea, cu mine? m-a întrebat el cu aceeași tonalitate degajată ca de obicei.

Dar prin ea răzbătea un dram de nervozitate.

— Ian? Bună întrebare. Ai de gând să-i spui cumva? l-am întrebat, cu degetul îndreptat spre pieptul lui.

— Nu, a zis el, zâmbind larg.

Ian nu știa că am ieșit în seara asta. Nu știa nici despre lecțiile suplimentare de șofat la care participasem împreună cu Cubby, nici despre felul în care, în timp ce șofam, mâna lui Cubby se așezase, ca din întâmplare, pe genunchiul meu, ca și cum acolo ar fi trebuit să stea dintotdeauna. Și eu nu îi înlăturasem mâna. Voiam să rămână acolo.

Nu aveam de gând să-i zic lui Ian, dintr-o mulțime de motive, dar cel mai important era următorul: de la o vreme, vocea fratelui meu căpăta un ton aparte când vorbea despre Cubby. Ca și cum tocmai ar fi mușcat dintr-o ciocolată amăruie. În seara asta nu căutam nici aprobarea, nici dezaprobarea lui Ian. Eu eram importantă.

Eu și Cubby.

*

— Sigur vrei să stăm aici? a întrebat Ian, sceptic.

Trifoi era parcat în fața unei clădiri cu văruiala scorojită, de un portocaliu-închis, care aducea mai mult a pușcărie decât a hotel. Mobilierul metalic de pe terasă fusese ancorat cu lanțuri, iar la ferestre erau gratii.

— Încearcă să împiedice lumea să iasă ori să intre? a continuat fratele meu.

— Cred că arată drăguț, am spus. Foarte… comod. Neaoș.

Am schimbat o privire cu Rowan. Dusesem muncă de convingere ca Ian să accepte să dormim în Dingle peste noapte. El ar fi vrut să mergem mai departe, dar următoarea oprire ar fi fost la Plaja Inch, iar asta nu era vreme de plajă. În plus, mai erau niște amănunte minore, cum ar fi hipotermia, care devenea o amenințare din ce în ce mai prezentă.

Și totuși exista o problemă: Dingle era în plin sezon turistic, ceea ce înseamnă că nu existau camere libere, cu excepția Hanului de la Capătul Curcubeului, al cărui website mult prea luminos și vesel anunța: AVEM MEREU CAMERE LIBERE!!! Acum, văzând și hanul, și farmecul lui irezistibil, înțelegeam de ce aveau mereu camere goale.

— Undeva, deasupra curcubeului, a recitat Rowan, inexpresiv. Cât de irlandez sună? a comentat el și a scos cheia din contact.

— Haide, am insistat eu. Orice altă variantă e de preferat, decât să mai mergem prin furtuna asta.

— Și unde mai pui că o să poți lucra la articolul tău, Ian, mi-a ținut isonul Rowan. Sunt convins că ai destul material, după ce am vizitat Burren și Slea Head.

— Corect, s-a învoit Ian. Ar fi chiar bine-venit să mai scriu la articol. În felul ăsta, când ajungem la finalul călătoriei, n-o să-mi fie greu să-l termin. În plus, ar trebui să mai postez ceva pe blog.

— Perfect! Hai să mergem, am zis.

După o jumătate de zi petrecută în Trifoi, mă durea fiecare bucățică din trup.

În contrast cu faptul că locul se numea Hanul de la Capătul Curcubeului, interiorul era surprinzător de lipsit de culoare. Cât vedeai cu ochii, numai maroniu. Podele maro, covor maro, linoleum maro și o lustră de cupru, din care lipseau două dintre cele cinci becuri. Până și mirosul era maro: un amestec de pâine prăjită și resturi de friptură.

M-am apropiat de un birou șubred de lemn, pe care zăceau împrăștiate o mulțime de hârtii. O ceașcă de cafea fusese așezată deasupra unei agende murdare.

— Bună! am strigat, iar maroniul mi-a înghițit vocea.

— Nu pare să fie nimeni aici. Poate c-ar trebui să încercăm în altă parte, a propus Ian.

— Nu avem unde. Crede-mă, am încercat, i-am răspuns și am ocolit biroul, luând-o pe un coridor întunecat.

Pe sub o ușă se strecura o geană de lumină.

— Alo? am zis eu și am deschis ușa. E cineva aici?

Un tip cu o claie de păr creț, de-un blond aproape albicios, juca un joc video, cu picioarele murdare proptite pe masa din fața lui. Pe urechi avea o pereche de căști imense.

— Pardon! Mă auzi? am întrebat și m-am aplecat să-l bat pe umăr, dar chiar înainte să-l ating, s-a răsucit spre mine și s-a prăbușit zgomotos pe podea.

— Hei, ești bine? l-am întrebat, după ce l-am ajutat să se ridice.

— Dacă sunt bine? N-o duc prea grozav, a răspuns și și-a scos căștile.

Părea abia trecut de vârsta adolescenței, era foarte bronzat și mic de statură, dar musculos ca un alpinist. Accentul nu îi era irlandez. Să fi fost australian? Sau britanic? Mi-a zâmbit larg și dinții lui albi contrastau puternic cu chipul bronzat.

— Cum mai mergi?

„Cum mai mergi?” Care era răspunsul corect? Bine? Merg la Electric Picnic?

N-a așteptat să mă dumiresc.

— Îmi pare rău de saltele. Știu că sunt de doi bani. Dar de asta avem prețuri așa de mici. Și hai să fim cinstiți, n-ați bătut drumul până în Insula de Smarald ca să dormiți, nu? Sunteți aici ca să explorați.

Am ridicat din sprâncene, complet nedumerită, și i-am zis:

— Cred că mă confunzi cu altcineva.

Cu o persoană cu care vorbise înainte.

A făcut ochii mari:

— Aoleu! Nu ești cu grupul de nemți, nu? Uită ce am spus despre saltele. Să dormi la Capătul Curcubeului e ca și cum ai dormi pe un nor, a spus el, pronunțând cântat ultimele cuvinte.

— Ai dres bine busuiocul, i-am spus. Ai camere libere pentru trei persoane?

M-a bătut pe umăr:

— Nu ai văzut anunțul? Avem mereu camere libere. Ți-am spus deja despre saltele, dar haide să-ți prezint și părțile frumoase ale umilului nostru han. Avem o viață de noapte criminală. Petreceri în fiecare noapte, o grămadă de oameni, băutură, tot ce ți-ai putea dori, a enumerat el, făcându-mi cu ochiul.

Nu-mi dădeam seama dacă glumea sau era serios.

— Apropo, eu sunt Bradley. Bine ai venit la Capătul Curcubeului, cel mai occidental hostel din Europa!

— Eu sunt Addie, am spus și-am dat mâna cu el. Tu ai scris pe site despre locul ăsta?

A dat din cap entuziasmat:

— Da, Addie, chiar eu. Ăsta sunt eu. Am făcut site-ul în 48 de ore. Nu e de mare calitate, dar mă ajută mult, ceea ce înseamnă că am timp să-mi petrec după-amiezile făcând surfing.

— Faci surfing la Slea Head? l-am întrebat.

— Mă crezi nebun?

Și-a încrucișat brațele la piept și m-a privit din cap până în picioare.

— Auzi, de ce arăți de parcă ai fi plutit până aici? Doar nu ai mers pe jos prin ploaie, nu?

— Am venit cu mașina. Dar nu e etanșă.

— Aha, a zis Bradley, ca și cum ar fi înțeles perfect. Nu am voie să las pe nimeni înăuntru până diseară, dar asta chiar pare o urgență de gradul întâi. Ți-ar prinde bine un duș fierbinte.

— Da, tare bine, i-am răspuns, recunoscătoare.

A luat o agendă albă, murdară, și a început să-i răsfoiască paginile pline de nume și numere de telefon. Era registrul vizitatorilor, din câte bănuiam.

— De unde ești? s-a interesat Bradley.

— Din Seattle. Adică de acolo suntem eu și fratele meu. Celălalt tip e din Dublin.

Din spatele meu a răsunat un scârțâit puternic, iar Rowan și Ian și-au strecurat capetele înăuntru. Bradley a sărit imediat în întâmpinarea lor.

— Tu trebuie să fii fratele. Și tu, celălalt tip. Eu sunt Bradley.

Le-a scuturat entuziast mâinile.

— Voi de ce nu sunteți la fel de uzi ca ea? Credeam că mașina voastră nu e etanșă.

Rowan s-a strâmbat:

— Apa intră cel mai mult prin spate.

— Și exact acolo stau eu, am completat.

— Uau, ce gentlemeni! a comentat Bradley abrupt, privind când la unul, când la altul.

Ian se trăgea de șireturile hanoracului, îmbujorat.

— N-am prevăzut că ea o să vină cu noi. Nu eram pregătiți.

— Mda, bine, cum zici tu, i-a spus Bradley, fluturând dintr-o mână. Și acum veniți să semnați în catastiful ăsta, iar sora mai mică o să facă un duș.

S-a întors către mine și a continuat:

— Baia este după camera cu paturi suprapuse. Prosoapele sunt în dulapul de alături.

Înainte să-și încheie propoziția, eu deja sprintam către baie.

*

În ciuda curățeniei îndoielnice din baie, dușul a fost o încântare. M-am schimbat în haine curate și m-am întors în hol, după ce mi-am periat părul. Bradley

răsfoia o ediție cu colțuri îndoite a *Enciclopediei Surfingului.* Când m-a văzut, m-a aplaudat:

— O îmbunătățire majoră. Imensă. Arăți sută la sută mai puțin ca un șobolan murat.

— Mersi, i-am răspuns, reținându-mi un zâmbet. Nu știam că arătam ca un șobolan murat. Oricum, e un compliment grozav. Știi cumva unde s-au dus băieții?

Mi-a făcut semn cu capul, înspre sala de mese.

— Tipul care se bâțâie încontinuu e acolo, încearcă să găsească un loc cu semnal de internet. Îi urez succes. Tipul trist e în dormitor.

Tipul trist?

— Tipul trist e chiar aici, ne-a întrerupt Rowan, intrând.

Hopa!

Bradley a bătut în retragere:

— Hei, îmi pare rău, amice. Am vrut să spun… Hm…

Rowan l-a ignorat.

— Addie, ești gata să mergem la Plaja Inch? Văd că se luminează cerul.

— Deja?

M-am răsucit și m-am uitat pe geam. Un petic de cer albastru strălucea printre norii cenușii.

— Ce repede a trecut furtuna!

Bradley a lăsat agenda din mână și a explicat:

— Vremea se schimbă destul de repede pe aici.

Și-a îndreptat spatele și a adoptat tonul unui recepționer care vrea să impresioneze turiștii:

— Și poate doriți să închiriați niște biciclete, la un preț foarte mic, trei euro fiecare. Pot să adaug și cel mai bun ghid de călătorie pe care Dingle îl poate oferi, a adăugat, deschizând larg brațele. Adică eu.

Pentru mine, să-mi dezmorțesc picioarele pe o bicicletă suna minunat.

— Mi se pare o idee grozavă. Rowan, ce zici?

A ezitat o secundă, evitându-mi privirea, apoi a răspuns:

— Bicicletele sunt o idee excelentă. Nu am nici cea mai mică intenție să intru din nou în mașina aia

udă. Dar… am petrecut și eu ceva timp pe peninsula asta, așa mă pot descurca în rol de ghid.

Nu voia să aibă spectatori la tema pentru Inimile Frânte. Rowan chiar lua în serios chestia asta.

— Ahaaa, a făcut Bradley, uitându-se când la mine, când la Rowan.

— Pur și simplu facem o chestie scrisă într-un ghid de călătorie, am spus eu repede.

Obrajii îmi ardeau, deși nu aveam nimic de ascuns.

— O chestie dintr-un ghid de călătorie… așa i se spune acum? a zis Bradley și ne-a făcut cu ochiul. Nicio grijă. Știu când prezența mea nu e dorită. Bicicletele sunt în baraca din față. Le puteți folosi gratis, din partea casei. Doar să nu-i spuneți unchiului Ray. Și-o să veniți diseară la petrecere, da? Lumea se adună pe verandă pe la nouă.

Petrecere? Uitasem de petrecere.

— Poate c-o să venim, a răspuns Rowan pentru amândoi.

— O să fim acolo, am adăugat.

Bradley ne-a făcut din nou cu ochiul, apoi a plecat.

Rowan a răsuflat zgomotos:

— Tipul ăsta e prea insistent.

— Mie îmi place, am spus, cu ochii la tricoul în care se schimbase.

De data asta, pe el se vedea o mâță care ținea o felie de pizza într-o lăbuță și un *taco* în cealaltă. În spatele ei se întindea o galaxie neagră, cu nuanțe de purpuriu.

— Cred că tricoul ăsta îmi place și mai mult decât cel cu pisica hipnotizată, am zis, arătând spre tricoul lui.

— Mersi, mi-a răspuns și a ridicat cartea pătată de cafea. Ești gata pentru o nouă aventură?

— Vrei să spui dacă sunt gata să mă întorc în frig?

Am gesticulat spre ușă, apoi am continuat:

— De ce nu?

*

După furtună, Dingle avea cu totul alt caracter. Norii groși se subțiaseră până deveniseră un abur subțire, iar apa îmbrățișa liniștită marginea falezei. Am trecut pe lângă un port plin cu bărci colorate și pancarte ale căror texte pomeneau un anumit erou local, un delfin pe nume Fungie, care, potrivit spuselor lui Rowan, îi vizita pe turiști de zeci de ani.

— Am ajuns, m-a anunțat Rowan.

Am părăsit drumul principal și bicicletele noastre au prins viteză, coborând până la un golfuleț.

— Uau! am făcut eu.

— Știu, e impresionant.

Nisipul de pe Plaja Inch era de un cenușiu intens, sărutat de soarele care-i împrumuta sclipiri. Oceanul era liniștit, iar câteva valuri argintii se loveau leneș de țărm. În depărtare, razele soarelui fragmentau suprafața oceanului în fațete caleidoscopice. Încordarea mi s-a risipit și plămânii mei s-au deschis în întâmpinarea aerului. Pentru prima oară după multe zile, respiram cu adevărat.

Pe mal era o clădire micuță, cu pereți de sticlă verde ca marea. Pe o latură scria MAGAZINUL LUI SAMMY. Și alături, cu litere înflorite, am citit următoarele:

Dragă Inch, tre' să te las.
Promisiunile nu-s doar de formă
Mai am mult de mers la pas,
Pân' la somnul cel din urmă

Versurile astea îmi aminteau de un referat pe care-l scrisesem pentru cursul de engleză, acum un an, despre asemănările dintre poezia „Stopping by Woods on a Snowy Evening", a lui Robert Frost[17], și „A Bird, came down the Walk"[18], a lui Emily Dickinson. Îmi plăcea Emily Dickinson. Nu se descurca foarte bine nici cu punctuația, nici cu majusculele, dar nu conta, fiindcă oricum înțelegeai clar ce voia să spună.

În timp ce ne apropiam de plajă, din magazin au dat buzna doi copii ciufuliți, cu cornete de înghețată

în mâini. Păreau să joace leapșa. Și mama lor se juca și o sălta pe fetiță în aer, atunci când o ajungea din urmă.

— Îmi amintește de mama, am spus eu, arătând spre femeie.

Fetița era acum așezată comod pe umerii mamei, iar băiatul fugea în cercuri în jurul lor.

Rowan și-a tras fesul peste urechi:

— Cum așa?

— După felul în care aleargă împreună cu ei. Și mama obișnuia să se joace cu noi. Foarte mult. Chiar dacă nu mai apuca să facă altele.

Mama nu a fost niciodată genul de părinte-model, a cărui bucătărie are o podea imaculată sau care se implică trup și suflet în ședințele cu părinții. Cu toate astea, se pricepea foarte bine la construit forturi din pături, iar atunci când ne citea, imita toate personajele din cărți. Pe deasupra, a fost alături de noi ori de câte ori aveam nevoie. Faptul că s-a întors la serviciu m-a dat peste cap mult mai mult decât mi-aș fi imaginat.

— Pare o tipă minunată, a remarcat Rowan, vârându-și mâinile în buzunare. Odată, când vorbeam cu Ian, a intrat în cameră mama voastră, să-i zică ceva legat de școală. Mi-am dat seama cât de mult îi pasă de voi.

— Da, chiar îi pasă.

Și atunci, de ce naiba nu îi spui despre Cubby? m-a întrebat o mică voce, în capul meu. Am ignorat-o.

— Povestește-mi cum sunt ai tăi, l-am invitat eu, prudentă.

Surdă să fi fost, și tot i-aș fi simțit suferința din glas.

— Hm… a făcut el, nefericit. Suntem doar trei – eu, mama și tata – și familia noastră e praf. Uneori, îmi doresc să fi avut una mai mare, ca nefericirea să se împartă la mai mulți.

Din proprie experiență, știam că nefericirea nu funcționează așa. Și nici fericirea, de altfel. Ambele se extind până când toată lumea primește din plin.

Mi-am băgat în nisip degetul mare de la picior.

— Pun pariu că ai o mulțime de avantaje, fiind singur la părinți.

Cuvintele mele sunau fals. Nu că n-ar fi mișto să fii singur la părinți – sunt sigură că există și bune, și rele, ca-n orice familie –, dar eu nu-mi concepeam viața fără frații mei. Și, mai ales, fără Ian.

— Cred că da, a zis Rowan, fără convingere.

Și-a îndreptat spatele și a privit spre orizont.

— Ce zici, ești gata?

Ca și cum l-ar fi auzit, vântul s-a întețit deodată, biciuindu-ne rece. În excursia asta, era imposibil să-mi fie altfel decât frig.

— Ce zice Doamna Ghid, aia o să facem.

Ne-am apropiat de apă și degetele de la picioare ni se afundau în nisipul rece. Când un val ne-a cuprins gleznele, ne-am uitat unul la altul, în stare de șoc. Cuvântul „rece” nu descria pe deplin senzația aia. Era nevoie de un cuvânt mult mai spectaculos, ceva precum „arctic” sau „glacial”. Poate „arctiglacial”.

— Hai c-o să ne descurcăm, m-a încurajat Rowan, întinzându-mi mâna.

Fără să stau pe gânduri, i-am apucat strâns mâna caldă și am pășit împreună în apă.

— Să revenim la ghidul de călătorie, a zis Rowan. Cărei experiențe i-ai supraviețuit, deși ai crezut că n-o s-o poți depăși?

— Atunci când a murit mama Linei, de cancer.

M-a uimit cât de ușor au trecut vorbele astea de filtrul meu. De obicei nu vorbeam cu nimeni despre asta, în afară de Lina. Încercasem de câteva ori, numai că descoperisem destul de repede că majoritatea oamenilor nu vor să afle despre greutățile prin care ai trecut. Îi interesează doar să pară că le pasă și pe urmă trec la următorul subiect, cât se poate de repede. Cu Rowan, lucrurile păreau să stea altfel.

Și-a ridicat privirea, iar ochii lui cenușii păreau îndureraţi.

— Nu am știut că mama ei a murit. Cât timp a fost bolnavă?

— Doar câteva luni. A fost o perioadă foarte confuză. Într-o zi era cu noi și ne ducea prin tot

orașul, să găsim cel mai bun *taco* de pește, iar apoi…

Am tăcut.

Apa îmi uda pulpele. Ori de câte ori îmi aduceam aminte de lunile care urmaseră diagnosticului primit de Hadley, îmi aminteam sunetele. Bipurile aparaturii din spital. Vâjâitul ventilatorului. Cât de tăcut era apartamentul Linei în după-amiezile în care îi duceam temele pentru acasă. Trebuia să fac naveta cu temele de la Lina la școală și invers –, dar toți profesorii erau la curent cu situația, așa că nu se supărau că rareori le aduceam temele ei făcute.

Apa ne ajunsese mai sus de genunchi.

— Nu știu dacă ți-a spus Ian, dar Lina s-a mutat la noi imediat după înmormântare. Era complet dărâmată. Nici măcar nu mai mânca – o chestie foarte gravă, pentru că Lina adoră mâncarea mai mult decât oricine pe lumea asta. Devenisem obsedată de emisiunile culinare, fiindcă știam că n-o puteam convinge să mănânce decât dacă îi pregăteam feluri ele mâncare de nerefuzat.

— Știi să gătești? m-a întrerupt Rowan, înfometat. Ce îi pregăteai de mâncare?

Un val înalt ni s-a ciocnit de genunchi, pulverizându-ne stropi de spumă pe fețe. Mi-am șters pleoapele cu gulerul tricoului. Aveam nevoie de fiecare dram de voință ca să nu mă răsucesc pe călcâie și s-o iau la goană spre mal.

— Brioșe cu trei feluri de ciocolată. Sparanghel la tigaie, înfășurat în șuncă. Clătite cu afine și frișcă. Cheeseburger *gourmet*… Cred că ăsta a fost cel mai bun. Am pus patru feluri de brânză, plus șuncă și ulei de trufe.

Rowan a scos un geamăt:

— De ieri, de când am plecat din Dublin, nu am mâncat decât cereale Sugar Puffs.

— Credeam că-ți plac.

— Chiar îmi plac, a zis el, plin de convingere. Dar și mai mult îmi place șunca stropită cu ulei de trufe.

S-a uitat în jos, spre apă, apoi mi-a strâns mâna.

— Am ajuns destul de departe?

Pentru o fracțiune de secundă, nu am înțeles despre ce vorbea, după care mi-am dat seama că apa îmi trecea de jumătatea coapsei și că valurile îmi atingeau tivul pantalonilor scurți.

— Îți mai simți picioarele? l-am întrebat.

S-a strâmbat la mine:

— Care picioare?

— E mai rău decât pe bancheta Trifoiului.

Ne-am desprins mâinile și am atins suprafața rece ca gheața a apei. Era rândul lui Rowan, așa că am întrebat:

— Dar tu? Care-i cea mai grea chestie căreia i-ai supraviețuit?

— Tot anul ăsta, a zis el, fără ezitare.

Și fără să se uite la mine. Pentru majoritatea, comportamentul ăsta însemna că subiectul nu era abordabil.

Dar, fiindcă așa sunt eu, trebuia măcar să încerc.

— Pentru că ai trecut printr-o despărțire?

A răsuflat zgomotos și a dat din umeri ca și cum ar fi vrut să se scuture de propria stare.

— E prea deprimant? Știu că și tu suferi. N-aș vrea să te împovărez cu suferința mea.

— Nu mă împovărezi deloc, i-am spus, și era purul adevăr.

Îmi plăcea că simțea că-mi putea vorbi. Noi doi ne sprijineam reciproc.

— Cum o chema pe iubita ta? Sau pe… iubit.

Nu trebuia să am idei preconcepute.

— De fapt, a fost vorba de un peștișor auriu, mi-a răspuns, cu seriozitate. Am ieșit aproape un an împreună, dar după câteva ore uita cine sunt și trebuia s-o luăm de la capăt.

— Aha, am zis, adoptând la rândul meu un ton serios. Pare foarte dificil. Și peștișorul tău are un nume?

A ezitat o clipă și, brusc, zâmbetul i-a dispărut.

— E vorba de părinții mei, a spus, într-un târziu. Divorțează.

— Aa…

Nu știam ce să spun.

Nu mă așteptasem la răspunsul ăsta, dar nu ar fi trebuit să fiu așa de surprinsă. Durerile sufletești îmbracă foarte multe forme.

— Îmi pare foarte rău, i-am zis.

— Și mie, a completat el, cu un surâs plin de regret. Dacă ar putea să-și depășească problemele, cred că le-ar fi foarte bine împreună, dar…

Vocea i s-a pierdut. Rowan tremura din toate încheieturile. Brusc, mi-am dat seama cât de frig era. Mi-a zâmbit strâmb și am observat că îmi evita puțin privirea.

— Cred că mai am puțin și leșin din cauza hipotermiei, a anunțat el.

— Asta înseamnă că mai avem de stat aici o secundă.

Faci față acestui moment de disconfort? Au mai fost cumva și alte clipe dureroase sau incomode cărora credeai că n-ai să le faci față, și totuși te-ai descurcat?

— Acum! am spus, răsucindu-mă spre mal.

Am început să alergăm. Picioarele îmi erau așa de înghețate, că abia le simțeam agitând apa. Mâna caldă a lui Rowan a găsit-o iar pe a mea și, dintr-odată, aveam aceeași senzație de ușurare pe care o avusesem și la Burren.

Era foarte posibil ca Doamna Ghid să fi știut ea ceva.

*

Bradley nu exagerase câtuși de puțin în legătură cu viața de noapte de la Capătul Curcubeului. Muzica răsuna dintr-o boxă mică și luminile îți scoteau ochii cu strălucirea lor. Pe verandă și pe trepte se înghesuiau mai mulți oameni decât văzusem pe toată peninsula, până acum. Cineva făcuse un foc într-un tomberon și flăcările se ridicau mai sus de margine.

— Rău-famata viață de noapte de la Capătul Curcubeului, a remarcat Rowan, oprindu-se brusc.

Durase de două ori mai mult să ne întoarcem, fiindcă fusese nevoie să urcăm costișa. Picioarele îmi

tremurau – semn că mâine aveam să sufăr de febră musculară.

— Îl vezi pe Ian?

— Nu, dar uite-o pe gazda noastră.

Bradley prezida adunarea, așezat într-un șezlong anemic. Combinase o cămașă mult prea strâmtă cu un tricou care îl înfățișa pe Iisus pe o placă de surfing. M-a văzut și mi-a făcut semne disperate să mă așez pe scaunul de lângă el.

Locul de onoare. O parte din mine voia să mă delectez cu sentimentul de liniște și calm cu care mă înapoiasem de la Plaja Inch și să merg direct la culcare. Dar Bradley îmi făcea semne din ce în ce mai insistent.

— O să duc bicicletele înapoi, m-a anunțat Rowan. Mai bine te duci la el. Nu se cade să-l lăsăm pe rege să aștepte.

M-am îndreptat spre Bradley și Ian și-a făcut și el apariția, apucându-mă de braț. Purta două hanorace și părul lui era mai ciufulit decât de obicei.

— Pe unde ai umblat? m-a descusut, îndată ce m-a ajuns din urmă.

Am încercat să mă descotorosesc de el.

— La Plaja Inch. Nu ți-a spus Rowan?

— N-am crezut c-o să stați acolo toată ziua.

— Cum adică, toată ziua? Nu am lipsit decât vreo două ore.

Mi-am dat instantaneu seama că Ian se legăna de pe călcâie pe vârfurile degetelor de la picioare, ceea ce în limbajul lui însemna *trebuie să-ți spun neapărat ceva.*

Am simțit că inima-mi stă în loc. Nu voiam un alt mesaj. Dă, Doamne, să nu fie alt mesaj de acasă!

— Ian, ce este? Ce s-a întâmplat?

Gura i s-a transformat într-o linie severă.

— A sunat mama.

— Și?

Am simțit un val imens de ușurare. Puteam face față. Mama era un om căruia îi puteai face față.

— Și ce a zis?

— Voia să discute cu Howard.

Ups! La asta nu mă gândisem.

— A, corect. Probabil că va trebui să născocim un plan despre ce să-i spunem când o să sune data viitoare.

Legănându-se în continuare, și-a dat drumul la gură:

— M-am speriat și l-am pus pe Bradley să pretindă că e Howard.

— Poftim?

Am ridicat vocea așa de mult, că un grup de fete cu păr lung și-au ridicat privirea spre noi.

— L-ai rugat pe Bradley să pretindă că e Howard? Spune-mi, te rog, că glumești.

Și-a apucat o șuviță între degete, răsucind-o la nesfârșit.

— De fapt, nu s-a descurcat chiar așa de rău, să știi. Accentul lui american a fost destul de… îndoielnic, dar cred că mama a înghițit gălușca.

— Nu se poate, am șoptit.

Era un dezastru. După nici măcar o zi, Ian punea totul în pericol. Nu avea să ne reușească șmecheria.

— Ian, ce-a fost în capul tău? Ar fi trebuit să aștepți și să vorbești cu mine.

A ridicat din umeri, în semn de neputință, și a explicat:

— Mă suna încontinuu. Doar știi cât e de insistentă. Cred că a luat-o razna din cauza Catarinei. A trebuit să improvizez. În plus, mi-ai spus că te duci să vizitezi ceva, nu că lipsești toată noaptea.

Tonul lui acuzator îmi era extrem de cunoscut. *Știi ce a făcut Cubby, nu?*

— Ian, de data asta nu e vina mea, m-am răstit eu. Tu ai hotărât să rămâi în Irlanda, nu eu, am completat și apoi l-am îmbrâncit, croindu-mi drum spre treptele de la intrare.

— Addie! mi-a strigat Bradley. Ai auzit că am vorbit cu mama ta?

— Scuză-mă, Bradley, nu e cel mai potrivit moment.

Am dat buzna în han, îndreptându-mă spre dormitorul cu paturi suprapuse.

M-am prăbușit pe un pat. Mă simțeam extenuată. Și moartă de foame.

Dar, în loc să ies din cameră și să caut ceva de mâncare, am scos telefonul din buzunar și am căutat pe internet numele Indie Ian. Voiam să văd cu ochii mei de ce era așa de importantă excursia asta, care – foarte posibil – avea să marcheze finalul carierelor noastre sportive. Am găsit imediat două articole: „Au dispărut cu totul trupele de amatori?” și „Am fost la mall. Uite ce s-a întâmplat”.

— Hai să începem lectura, am spus cu voce tare.

După primele două fraze, m-am cufundat în universul trupelor de amatori. Articolul m-a dat pe spate. Vocea lui Ian era puternică, dar cu sclipiri, de parcă ar fi fost lăcuită și ținută în soare, să strălucească. Textul era bine scris, intelectual, dar ușor de digerat, plin de personalitate și îndeajuns de entuziast încât să-mi trezească interesul față de subiect.

Am citit imediat cel de-al doilea articol – „Am fost la mall. Uite ce s-a întâmplat”. De data asta, descria cum se plimbase prin mallul din apropierea casei noastre și întocmise recenzii diverselor tipuri de muzică ascultate prin magazine. Când făcuse oare chestia asta? Singura ocazie de a-l vedea la mall era la începutul anului școlar, când mama ne târa acolo cu forța.

Am lăsat telefonul să cadă pe pat. Îmi simțeam inima grea. În Ian exista o parte imensă, despre a cărei existență nici nu bănuisem. Nu-mi povestise niciodată despre ea. Alesese să nu mi-o împărtășească.

La fel ai făcut și tu, mi-a întors-o creierul meu.

*

Nu i-am spus lui Ian despre Cubby. A descoperit singur. După care m-a înfruntat imediat:

— Addie, nu el! Oricine, dar nu el.

Tonul lui m-a speriat așa de tare, că aproape am căzut de la geamul până la care tocmai urcasem. Era

două dimineața, la câteva zile după excursia noastră la trol, și Ian stătea la biroul din dormitorul meu, pe întuneric, cu căștile coborâte pe umeri.

Mi-am revenit la timp și m-am împleticit în cameră, după care m-am întors să trag geamul, care de obicei stătea închis. Mașina lui Cubby se făcuse deja nevăzută.

— Ce vrei să spui? Care „el”? am întrebat, scoțându-mi pantofii sport și aruncându-i pe podea.

Mă obișnuisem să port încălțăminte sport noaptea, fiindcă așa mă cățăram mai ușor.

— Tocmai te-am văzut ieșind din mașina lui, mi-a spus fratele meu și s-a ridicat, făcând scaunul rotativ să se învârtă. Addie, nu el, a repetat rugător.

Simțeam o furie mocnită crescând înăuntrul meu, iar intensitatea emoției m-a surprins chiar și pe mine. Cum de-și închipuia că el hotăra cu cine mă întâlnesc eu?

— Ian, înțeleg că e coechipierul tău, dar nu ai dreptul să-mi spui că am sau nu voie să ies cu el.

Și-a smuls căștile de pe umeri și le-a făcut ghem.

— Addie, petrec o grămadă de timp cu Cubby. Aud cum vorbește despre fete. Nu vrei să ieși cu un tip ca el. Crede-mă.

Dar nu am vrut să-l cred. Și nu l-am crezut.

*

De obicei, contez pe somn. El reușește să șlefuiască muchiile ascuțite ale tuturor grijilor mele, așa cum o sticlă spartă, luată de valuri, devine o pietricică transparentă. De data asta, mi-am petrecut noaptea îndurând niște muchii cât se poate de ascuțite.

Saltelele erau, după cum mi s-a spus, de doi bani, iar puțin după unu noaptea, întreaga gașcă – inclusiv Ian și Rowan – a dat năvală în dormitor ca o turmă de animale sălbatice. Într-un târziu, s-a crăpat de ziuă și, când am deschis ochii, am văzut lumina filtrată printre gratiile de la ferestre. M-am rostogolit pe o parte. O orchestră de sforăituri și pufnete răsuna în

încăpere. Majoritatea paturilor erau ocupate de mai mult de o persoană. Ale tuturor, în afară de al lui Ian.

M-am ridicat în capul oaselor. Patul lui Ian și al lui Rowan erau goale, fără așternuturi și fără perne. Până și bagajele lor dispăruseră.

— Vă bateți joc de mine? am exclamat.

Mă părăsiseră. Din nou. Până și Rowan. Am țâșnit din pat și m-am împiedicat de un rucsac mare cât un copil, sprijinit de patul meu, după care m-am lovit zgomotos de stâlpul unui pat.

— Hei, fii atentă! m-a apostrofat o voce speriată, dintr-un pat de sus.

— Scuze!

Am dat buzna în hol, desculță, și apoi în sala de mese, lovindu-mă mai întâi de Ian – care, evident, ținea o cană plină cu un lichid fierbinte.

— Addie! a strigat el, iar o parte din conținutul cănii s-a vărsat. De ce alergi?

Ușurarea mea era așa de mare, încât mai că m-am lăsat să cad grămadă la podea. Mi-am sprijinit palmele pe genunchi, așteptând să mi se liniștească bătăile inimii.

— Am crezut că m-ați abandonat aici.

— Că te-am abandonat aici? De ce ai crede așa ceva? m-a întrebat frate-meu, cu ochi mari, și apoi a râs la propria glumă.

Râdea. Chiar râdea. Uitase de cearta de aseară? A luat câteva șervețele de pe masa din bucătărie și și-a șters băutura vărsată pe pantofi.

— Mda, foarte, foarte haios! Ce să-ți spun! am comentat și i-am împuns umărul cu degetele.

Vânătaia lui arăta ceva mai bine azi. Marginile începeau să devină de un verde-palid.

— Ce-i așa de haios? a întrebat Rowan, alăturându-ni-se pe hol.

— Faptul că acum sufăr de TSPT[19], de teamă că o să plecați fără mine, i-am răspuns.

Rowan arăta adorabil așa, cu părul zburlit. Pe tricoul lui de azi fusese desenată o mâță cu ochelari numită HAIRY PAWTER[20].

— Zi -mi mai bine ceva nou, a continuat Ian. Așa te purtai ori de câte ori unul din noi începea un alt ciclu școlar. Am crezut c-o să faci atac de cord când am trecut de la gimnaziu la liceu.

— Ian, mai taci! i-am ordonat, dar deja mă liniștisem.

Tonul lui era încă jucăuș. Mă tachina. Am schimbat subiectul:

— Ia zi, azi de ce ești în toane așa de bune?

Mi-a arătat telefonul.

— Încă doi urmăritori și ajung la zece mii. Tuturor le-au plăcut pozele de la Slea Head și Burren.

— Ian, e chiar super! i-am spus, și eram sinceră.

Am vrut să-i spun cât de mult mi-au plăcut articolele lui, dar nu mi se părea momentul potrivit: eram pătată de cafea, într-un hostel numit Capătul Curcubeului. Voiam să găsesc un moment special.

A dat din cap, fericit.

— Sper ca următoarea oprire de pe traseu să mă ajute să trec de pragul celor zece mii. Îmbracă-te! Plecăm în cinci minute.

— Hai mai bine să fie șase, am propus.

Rowan mi-a surprins privirea și a zâmbit larg.

— Bine, a spus Ian. Dar nu întinde coarda, surioară!

Parcul Național Killarney

Îți plac frumusețile împădurite ale Irlandei, sufletel? Ai observat cum stau copacii în grupuri, strânși laolaltă, cu ramurile întrepătrunse, într-o îmbrățișare afectuoasă? Te duce cu gândul la noi două? La felul în care ne înțelegem una pe alta?

Și pe mine mă fac să mă gândesc la același lucru, iubire.

Hai să reflectăm puțin împreună: te-ai gândit vreodată cât efort depune un copac? Te-ai întrebat câți pași a trebuit să facă pentru a ajunge în punctul în care se găsește astăzi? Uite, de exemplu, alege unul dintre copacii ăia matusalemici de la fereastra ta. Străbunii lui s-au văzut nevoiți să migreze spre frumoasa noastră insulă. Păsările și alte viețuitoare au cărat cu ele semințe precum cele de alun și de stejar, traversând fâșiile de pământ care pe vremuri uneau Irlanda de Marea Britanie și de restul Europei. Alte semințe, cele mai ușoare – precum cele de mesteacăn și de salcie –, au sosit aduse de vânt. Și a fost numai începutul. Odată ajunse aici, semințele astea mici au avut o grămadă de treabă.

Iar asta mă duce cu gândul la munca ta.

Cum adică, despre ce muncă vorbesc? Suferi din iubire, scumpete. Munca ta e suferința inimii. Și, spre deosebire de multe alte sarcini, doar tu o poți duce la capăt. Nu ai cum să-l rogi pe altul s-o facă în locul tău și nici nu-i permis s-o iei pe scurtătură. Nouă, oamenilor, ne place să ocolim durerea. Căutăm în permanență o scurtătură, o trapă salvatoare, ceva care să ne soarbă și să ne poarte, vii și nevătămați, de cealaltă parte, fără complicații inutile.

Dar complicațiile astea sunt necesare. Procesul se oglindește în însăși numele acestei suferințe. Dacă vrei să nu mai ai sufletul îndurerat, va trebui să-i permiți sufletului să simtă durerea. Indiferent câte mijloace de distragere a atenției ai să folosești – cutii întregi de înghețată, reprize de cumpărături, maratoane de dormit –, nu poți duce de nas un suflet

îndurerat. El nu trebuie să ajungă nicăieri, nu are nimic de făcut. Pur și simplu o să stea acolo, cu tine, lustruindu-și răbdător unghiile și așteptând până când vei fi pregătită.

E insistent, păcătosul!

Așa că la treabă, dulceață! Să nu ne mai înecăm durerea ascultând muzică, cheltuind în neștire sau pândindu-l online pe cel care ne-a frânt inima. Hai să ne înfruntăm durerea. S-o acceptăm. Ai o treabă de făcut și, cu cât te vei apuca mai repede de ea, cu atât mai curând vei zburda iarăși prin pădure, ca un spiriduș al pădurii ce ești.

TEMĂ PENTRU INIMI FRÂNTE: Ești gata să te apuci de lucru, iubire? Așa mă gândeam și eu. Găsește un copac care te atrage și adăpostește-te la rădăcina lui. Și pe urmă, după ce te-ai așezat comod acolo, spune ce anume doare cel mai mult în suferința ta. Nu ezita. Nu-ți feri privirea. Uită-te drept în față. O să întrebi ce legătură are copacul. Păi, copacii sunt niște excelenți ascultători, firește,

Fragment din volumul *Irlanda pentru cei cu inima frântă – un ghid de călătorie neconvențional prin Insula de Smarald,* ediția a treia.

— CHESTIA ASTA E NAȘPA, A SPUS ROWAN, DE CEALALTĂ parte a copacului.

— De acord cu tine, i-am răspuns.

Hotărâserăm să folosim același trunchi de copac acoperit de mușchi: el, de o parte, eu, de cealaltă. Și până acum tema asta mă făcea să mă simt… îndurerată. Probabil că tocmai ăsta era scopul. Faptul că încercam să-mi privesc durerea în față era ca și cum aș fi încercat să mă uit la soare. Mă ardea.

M-am cutremurat și mi-am frecat brațele, zgribulindu-mă. Hainele mele erau din nou ude leoarcă. Noaptea petrecută la adăpostul de mașini de la Capătul Curcubeului nu înfăptuise nicio vrajă nesperată. Bancheta lui Trifoi nu mai mustea de apă, ci doar supura și, chiar dacă Bradley ne donase câteva prosoape în folosul operațiunii „Ajutați-o pe Addie să nu mai arate ca un șobolan murat”, șortul meu se umpluse de apă încă înainte de a ieși pe drumul principal.

Pe de altă parte, mai aveam un stres. Lina găsise un zbor cu care ea și Ren aveau să ajungă la Dublin mâine-seară și rezervase trei bilete la Electric Picnic, ca să mergem împreună la concert. Citind e-mailul ei, am simțit nesiguranța atingând cote tulburătoare. Dacă nu-mi plăcea de Ren? Sau, și mai rău, dacă el nu mă plăcea pe mine? Oare prietena cea mai bună și un iubit pot coexista, dacă nu se suportă? Iar dacă nu, care dintre ei câștigă?

M-am cuprins singură în brațe și am ridicat privirea spre coroanele înfrunzite ale copacilor, încercând să mă concentrez. Pădurea era cotropită de mușchi. Fiecare creangă și fiecare colțișor musteau și clipoceau, preschimbând totul într-un luciu verde.

— Ar fi bine să terminăm treaba asta înainte să se întoarcă Ian, am spus.

Îl convinseserăm să facă o plimbare, dar nu avea să dureze mult, fiindcă Ian stătea ca pe ace: abia aștepta să ajungem la următorul obiectiv din excursia noastră.

— Bine. Spune tu prima. Care-i cea mai urâtă parte din suferința inimii tale? a întrebat Rowan.

Greu de spus. Să fi fost faptul că fusesem umilită în public? Că-mi dezamăgisem fratele? Brusc, un răspuns cu totul neașteptat a ieșit la suprafață.

— Că nu mi-am ascultat intuiția. Au existat multe semnale de avertizare, dar le-am ignorat pe toate. M-am dezamăgit pe mine însămi, am rostit și am răsuflat adânc, simțind cum tristețea mă învăluia din cap până-n picioare. Dar la tine? Care-a fost cea mai rea parte?

Rowan s-a foit în loc și câteva crengi au trosnit sub greutatea lui.

— Faptul că știam că nu puteam controla deloc situația.

— Ăsta-i un răspuns bun. S-ar putea să ți-l fur.

Rowan a ezitat din nou, dar a continuat:

— N-ai decât să-mi spui să-mi țin gura. Dar ce s-a întâmplat, mai exact? Te-ai despărțit de el sau…

— El s-a despărțit de mine, am spus, apăsându-mi fruntea de coaja copacului, simțind cum inima îmi pulsa dureros.

Rowan s-a adâncit o clipă în tăcerea mea, după care s-a ridicat și s-a mutat de cealaltă parte a copacului, chiar lângă mine.

— Addie, ascultă. Știi că vreau să te ajut, da? Sunt aici, dacă vrei să vorbești despre asta.

I-am întâlnit privirea. Ochii lui erau mari și strălucitori, pregătiți să primească orice urâțenie i-aș fi putut spune. Și deodată toată povestea aia oribilă s-a ridicat în mine, până când am simțit-o împingând în spatele dinților mei încleștați. Chiar simțeam nevoia să vorbesc și cu altcineva, pentru că de zece zile îmi spuneam povestea asta numai mie și-mi era clar ce rol jucasem eu: cel al ratatei care se aruncă de gâtul unui tip fiindcă vrea cu disperare să-i câștige atenția. Imaginea asta nu mă punea într-o lumină favorabilă. Și nici nu era în măsură să-mi atragă noi prieteni.

— Mulțumesc, Rowan, dar cred că am terminat cu tema asta, am spus, ridicându-mă repede.

Ajunși la mașină, Ian și-a mijit ochii la noi:

— Voi de ce arătați așa de abătuți?

Avea dreptate. Chiar m-am întristat cât am stat în Parcul Național Killarney. Auzisem că, atunci când suferi din iubire, e bine să-ți distragi atenția, ca să nu te mai gândești la lucruri triste. Să nu te concentrezi asupra lor. Și în cazul ăsta, de ce tot insista Doamna Ghid să săpăm adânc în miezul durerii?

— Nu arătăm deloc abătuți, a răspuns Rowan. Suntem triști. Sunt două lucruri diferite.

— Păi, atunci, n-o să te ajute ce urmează să-ți spun, m-a anunțat Ian, aruncându-mi telefonul. Am primit un mesaj de la mama. Femeia asta nu se dă bătută.

— Super! am gemut.

Am deschis mesajul.

Cum e în Italia? Cum te înțelegi cu Addie?

— Păi, bine măcar că ne crede în Italia, am comentat.

Ian a clătinat din cap, fără convingere:

— Sau poate că doar ne pune la încercare, să vadă ce zicem. I-am răspuns mamei.

Bună, mamă! Sunt Addie. E super aici! Italia e așa de frumoasă și de CALDĂ!!! Ai avut dreptate, nu trebuia decât să petrecem un pic de timp împreună!!!! Simt niște supervibrații fraterne!!

Am regretat mesajul ăsta chiar în secunda în care l-am trimis. Părea scris de o majoretă nu tocmai întreagă la cap. O majoretă obsedată de faptul că temperatura corpului ei nu mai era în limite normale de câteva zile. Dacă imitația de doi bani a lui Bradley nu îi dăduse nimic de bănuit, mesajul ăsta sigur avea s-o facă. Mi-a răspuns imediat.

Habar n-am avut că Howard e australian. E așa de interesant!

Absolut ridicol. Ori îmi întindea o capcană, ori faptul că petrecuse atâta timp împreună cu mătușa Mel îi afecta creierul. Știa prea bine că Howard era american. Era o condiție obligatorie pentru administrarea unui cimitir american.

Eram așa de absorbită încercând să descifrez mesajele mamei, că mi-a luat câteva minute bune să-mi dau seama că Ian și Rowan se certau.

— Ian, vorbesc serios. Nu trebuie să mă prindă, spunea Rowan.

Mâinile îi erau la fel de încordate ca vocea și strecura priviri agitate în oglinda retrovizoare.

M-am răsucit și am privit în urmă. În afara unei brazde de iarbă care crescuse fix pe mijloc, șoseaua era pustie. Asfaltul nu avea nicio șansă prin locurile astea. Irlandei îi plăcea să-l înfulece pe nemestecate.

— Nu cred c-ar trebui să riscăm, a adăugat Rowan.

Am văzut gura lui Ian subțiindu-se, transformându-se într-o dungă.

— Rowan, a durat trei săptămâni să descoperim unde se află Camera Roșie. Și acum vrei să renunți? l-a luat frate-meu la rost, împungând acuzator aerul cu un deget. Credeam că ești un fan adevărat.

— Hei, stai puțin! am spus, brusc trezită la realitate.

Vorbele lui Ian erau agresive. Dar nu păreau să-l deranjeze pe Rowan.

Șoferul nostru a dat din cap, hotărât:

— Nu te mai prosti! Faptul că nu vreau să văd Camera Roșie și faptul că nu vreau să fiu prins sunt două lucruri complet diferite.

Suna interesant. Am lăsat la o parte mobilul lui Ian și m-am aplecat, ca să descopăr următoarea oprire marcată pe hartă.

— Ce e Conacul Torc?

Rowan și-a aplecat ușor capul spre Ian:

— Să-i spun eu sau îi zici tu?

— N-ai decât, i-a întors-o Ian, băgându-și din nou nasul în hartă.

La Capătul Curcubeului, desprinsese banda izolatoare de pe geam și acum stătea cu mâna dreaptă

scoasă afară din mașină, cu degetele răsfirate în vânt.

— Te ascult, i-am zis eu.

Rowan a oftat din rărunchi, apoi mi-a întâlnit privirea nerăbdătoare.

— Conacul Torc e o casă care pe vremuri a aparținut unchiului toboșarului trupei. Au înregistrat un album întreg în salonul de acolo.

— Se numește Camera Roșie, a adăugat Ian, preluând discuția.

Ori de câte ori era interesat de subiect, simțea nevoia să se implice în relatare.

— La început, au crezut că albumul o să fie mult mai ritmat și cu un pronunțat caracter pop, numai că salonul de la conac era plin de draperii și covoare groase, iar materialele alea au absorbit sunetul și au schimbat complet melodiile. După aia, au început să producă melodii care aveau aceeași vibrație melancolică. Ba chiar au recreat atmosfera din Camera Roșie în studiouri de înregistrare adevărate, unde au adus perne și tot soiul de alte chestii. Camera aia le-a schimbat complet direcția muzicală.

Ăsta era exact genul de amănunt muzical care îl extazia pe Ian. Datorită fratelui meu știam o mulțime de detalii despre muzică, precum faptul că Paul McCartney auzise într-un vis linia melodică a cântecului „Yesterday” sau că Bill Wyman fusese rugat să facă parte din Rolling Stones numai fiindcă avea un amplificator. Nu era de mirare că genunchiul lui Ian trecuse de la bâțâit la un adevărat marș. Pentru el, să vadă ceva legendar, precum Camera Roșie, ar fi fost un vis împlinit.

— Bine…

Am studiat chipul întunecat al lui Rowan, așteptând ca aceste trei puncte de suspensie să-și facă efectul. Pe urmă l-am înghiontit în umăr:

— Care-i problema? De ce ești așa de agitat?

Rowan a respirat zgomotos și și-a împins ochelarii pe nas.

— Nu vreau să fiu prins intrând prin efracție. Mai e puțin și începe școala, iar dacă am probleme cu legea, o să fiu exmatriculat.

— „Intrare prin efracție” e o exprimare cam dură, a intervenit Ian, cu un rânjet imens. Prefer „intrare ilegală”.

Efracție? Degetul meu împungător s-a mutat de la Rowan la Ian:

— Nici vorbă! Prioritatea numărul unu este să nu afle mama și tata despre excursia asta. Deci n-o să facem nimic care ar implica poliția.

— N-o să cheme nimeni poliția, a spus Ian, trăgându-se de păr. De ce sunteți așa de teatrali? Nu o să facem altceva decât să mergem până acolo, să facem câteva poze și să plecăm. Proprietarii nici măcar n-or să știe de noi.

— Da, asta până când apar pe internet poze în care se vede casa lor, și pe urmă își vor aminti că tu i-ai bombardat cu e-mailuri o lună întreagă, a comentat Rowan, luându-și ochii de la drum și prefăcându-se, ironic, că-și atinge gânditor bărbia. Ce scria în ultimul e-mail pe care l-ai primit de la ei? A, da! Mi se pare că suna așa: „Dacă vă apropiați de casa noastră, nu vom ezita să anunțăm autoritățile”.

— Dar n-au spus ce autorități vor anunța, a precizat Ian, încă zâmbind. Poate s-au referit la compania care furnizează apă sau la departamentul de monitorizare a modificărilor climatice.

Fir-ar, Ian!

Tot planul ăsta – cu tot ce presupunea el – era exact o „rețetă” în stilul fratelui meu. O măsură de pericol, două măsuri de detalii despre muzică, trei măsuri de răzvrătire. Se adaugă o mână de *jalapeños* și niște bezele și gata! Rețeta perfectă a lui Ian. Nimic din ce-aș fi putut spune nu l-ar fi făcut să se răzgândească. Mai bine îmi păstram energia, pentru că era posibil să am nevoie de ea când ar fi venit momentul să fug mâncând pământul. Am încercat să-i transmit lui Rowan din priviri să renunțe la orice speranță, numai că el se uita la șosea.

— Fiți cu ochii în patru după un gard stricat și acoperit de mușchi, la câțiva kilometri după un indicator îndoit, a citit Ian indicațiile de pe internet.

Și-a scos capul pe geam și vântul i-a umflat imediat părul, făcându-l să arate ca o păpădie imensă.

— Addie, te-ai uitat la indicatorul ăla rutier? Ți s-a părut că era îndoit?

— Era doar o reclamă la bere Guinness, i-am răspuns.

— Auzi, Ian, îți amintești de fana aia Titletrack pe care au arestat-o? a continuat Rowan, care nu-l cunoștea pe Ian îndeajuns de mult ca să știe că nu avea sorți de izbândă. Intrarea aia prin efracție nu s-a petrecut cu mult timp în urmă. Știi și tu că, de atunci, proprietarii Conacului sunt mai vigilenți. Probabil că dorm cu arma sub pernă.

— Au arestat un fan? m-am mirat eu, dându-i lui Ian un bobârnac în ceafa.

Oare partea fanatică din creierul lui îi anula complet latura realistă?

Ian a zâmbit și mai larg.

— Asta a fost acum mai bine de un an, iar tipa aia era ultraobsedată. Nu e normal să dai pur și simplu buzna în casa cuiva, când proprietarii sunt acasă.

— Vrei să zici că e bine să intri în casa unor străini numai când nu sunt acasă? am comentat eu.

— Oho, păi, ea a făcut mai mult decât să intre, a spus Rowan, scoțându-și ochelarii și ștergându-i cu gesturi care-l făceau să semene cu un om de afaceri bătrân și obosit.

Însă, fiindcă Rowan era drăguț, în cazul lui era vorba de un om de afaceri bătrân și obosit, dar simpatic.

— Și-a făcut un sandvici cu șuncă și banane, în bucătărie, și l-a mâncat tăvălindu-se pe covor. Proprietarii dormeau sus, iar tipa i-a trezit.

— Bleah! m-am îngrețoșat eu. Cu șuncă și banane? E o rețetă marca Titletrack sau pur și simplu una irlandeză?

— N-are nimic de-a face cu Irlanda, a decis Rowan cu un zâmbet strâmb. Nu ați auzit? În Irlanda, nu mâncăm decât tocăniță de vacă și cartofi.

Ian și-a împreunat mâinile în față, într-un gest ca de închinăciune, și a făcut bot, milogindu-se:

— Haideți, vă rog! Promit că nici n-am să-mi fac sandvici din ăla grețos și nici n-o să mă tăvălesc pe covor. N-o să ne vadă nimeni, n-o să știe nimeni.

Am clătinat dezgustată din cap.

— Ian, chestia cu botul nu mai ține de vreo zece ani.

Boticul s-a lungit mai mult.

— Să știi că botul are o rată de succes de cel puțin șaptezeci și trei la sută, în cea mai mare parte a timpului. Cum crezi că am trecut clasa anul trecut, la cursul de spaniolă? *Señora* Murdock nu-i rezistă niciodată.

Am dat nerăbdătoare din cap.

— Nu mai încerca să schimbi subiectul. Rowan îți spune că nu vrea să meargă la Conacul Torc, deci nu mergem la Conacul Torc.

— Ăsta e indicatorul îndoit! a urlat Ian, cu trupul pe jumătate afară din mașină. Aproape am ajuns. Rowan, trebuie, trebuie, trebuie neapărat să mergem!

— Bine, a acceptat șoferul nostru, mutându-și de câteva ori privirea de la drum la frate-meu și invers. Dar ascultă-mă bine. Nu trebuie să fiu prins. *Nu trebuie!* Ai mei sunt deja într-o stare de stres permanent. Nu-i nevoie să mă bag la mijloc și să agit lucrurile și mai mult.

— Uite-l! a zbierat Ian.

Rowan a apăsat pedala de frână și Ian mai că a dat buzna pe geam, cu fața ridicată spre gardul înalt, acoperit de iederă. O pancartă imensă, care anunța INTRAREA INTERZISĂ, stătea lângă o alta, și mai mare, care ne avertiza: ATENȚIE, CÂINE RĂU!

Le-am arătat desenul:

— Ce cuțu frumos, cu colții dezveliți!

Ian a dat din mână a lehamite:

— Nu-i pe bune. O grămadă de oameni își pun pancarte de-astea și, când colo, nu au decât un peștișor auriu în acvariu.

— Rowan are un peștișor auriu, am spus.

Gura lui Ian a zvâcnit.

— A avut un peștișor. La timpul trecut, Addie! *A avut.*

— Uite, câtă vreme ne ținem de plan, o să fie totul în regulă. Știm că încăperea aia e la parter și că dă spre grădină. Nu cred c-o să-mi ia mai mult de zece secunde s-o găsesc. Rowan, tu parchezi mașina pe proprietate și aștepți. De restul mă ocup singur.

Ăsta era Ian când funcționa pe repede-înainte. Nu-l puteam opri. Nici Rowan nu-l putea opri. Nici măcar o avalanșă nu-l putea opri. Nu ne rămânea decât să ne supunem: să intrăm, să facem o poză, să fugim.

— Bine, a oftat Rowan, dând ochii peste cap.

Ian a țopăit de bucurie și și-a scos carnețelul.

— Mersi, Rowan. Îți rămân dator.

Rowan a băgat mașina în marșarier.

— Să știi că da.

— Și cu mine cum rămâne? l-am întrebat, scoțându-mi cu greu picioarele din spatele scaunului pasagerului.

Ajunsesem să mi se pară normal să-mi simt picioarele amorțite mai tot timpul.

Ian m-a mângâiat pe cap:

— Mersi, Addie. Și ție îți rămân dator, OK?

I-am dat mâna la o parte.

— Nu la asta mă refer. Întrebam ce vrei să fac cât timp tu faci poze în casă. Să vin cu tine?

— Nu. Cel mai bine e să rămâi exact unde ești acum. Să păzești lucrurile lui Rowan, a răspuns fratele meu, încercând să mă mângâie din nou pe cap, dar m-am ferit.

Aveam de gând să insist, dar când m-am îndreptat de spate, am observat că își începuse deja ritualul obișnuit de dinaintea meciurilor, unul pe care-l văzusem de un milion de ori. Mai întâi își lega șireturile – o dată, de două ori, de trei ori –, după care își trosnea gâtul, mișcându-l înainte și înapoi și termina scuturându-și puternic umerii.

Mă liniștea să-l privesc. Dacă exista cineva capabil să fugă mai repede decât un câine înfuriat, acela era Ian. Dacă nu ar fi fost fundaș în echipa de fotbal, ar fi putut fi și atacant. Era cel mai rapid alergător din echipă.

La fel de mult mă liniștea și faptul că Ian era norocos. Dacă, de pildă, proprietarii ne-ar fi văzut și ar fi decis să ne atace mașina cu un aruncător de flăcări, chiar în acel moment Trifoi ar fi nimerit într-o groapă, iar Ian ar fi fost catapultat din mașină exact la timp, astfel încât ar fi supraviețuit dezastrului fără nicio zgârietură. Doar Rowan și cu mine ne-am fi prăjit.

*

— Unde este? Au trecut secole de când a plecat, a mormăit Rowan în barbă.

Ne-am uitat amândoi la ceasul de bord. Nu aș fi zis că trecuseră ani-lumină, dar, de când Ian se strecurase înăuntru pe fereastră, cu siguranță se scurseseră mai mult decât cele două minute promise. Acum îl imitam amândoi, bâțâind iritați din toate mădularele.

Conacul Torc se străduia din răsputeri să fie un loc încântător și chiar avea toate elementele necesare pentru așa ceva: acoperiș ascuțit, ferestre cu cercevele albe, o grădină cu flori, bine îngrijită. Dar, cu cât stăteam acolo mai mult, cu atât îmi dădeam seama că avea ceva sinistru. Scaunele de pe verandă erau acoperite cu niște cearșafuri albe, groase, iar copacii creșteau în neorânduială de jur-împrejur, umplând cerul cu crengile lor și făcând amiaza mai întunecată decât era.

Cel puțin Ian avusese dreptate când spusese că nu era nimeni acasă. Nu vedeam niciun semn de viață: nicio mașină în parcare, nicio pereche de pantofi la ușă, nici cel mai mic zgomot. Până și pasările și insectele tăceau.

Brusc, Rowan s-a lăsat în jos, ferindu-se.

— Ai văzut?

Inima îmi bubuia când i-am urmărit privirea, până la geamurile de la etaj. Draperiile erau trase și nu se zărea nicio mișcare.

— Ce să văd?

— Mi s-a părut că văd ceva. Ca o nălucă albă, a spus Rowan, dregându-și glasul. Îmi pare rău că mă port aiurea. Nu mă descurc foarte bine în situațiile stresante.

Ca din senin, Ian s-a materializat lângă portiera mașinii și m-a speriat așa de tare, că l-am izbit pe Rowan cu brațul în piept.

— Ah! a icnit el.

— Iartă-mă, Rowan.

Se mai întâmplaseră asemenea incidente. Când Addie se speria, Addie lovea. Îmi amintesc că, odată, în timpul unei scene tensionate la cinematograf, am răsturnat floricelele de porumb peste un rând întreg de spectatori. Acum, ori de câte ori mergem la cinema, mi se dă popcorn cu târâita.

Ian și-a încrucișat brațele la piept, surâzând satisfăcut, și m-a întrebat:

— Ce ai de sari așa? Ți-am mai spus că nu e nimeni acasă.

M-am mai uitat o dată la conac. Nu-mi puteam alunga senzația că, de undeva, cineva ne urmărea.

— Acum putem pleca de aici? Locul ăsta îmi dă fiori.

Ian a clătinat din cap:

— Ferestrele sunt prea înalte. Am nevoie să vii cu mine, ca să te ridic la pervaz.

Instinctul îmi spunea să pornim mașina și să fugim de acolo. Dar, totodată, îmi plăcea ideea că Ian îmi cerea ajutorul. Era ca înainte să apară Cubby în ecuație.

— Hai repede, să terminăm odată cu asta!

Ian m-a târât după el. Gazonul din spatele casei era bine îngrijit și presărat din loc în loc cu tufe de trandafiri. Vântul vuia prin copaci, scoțând vaiete înfundate.

— Cred că aia este, a spus Ian, arătându-mi o fereastră mare.

— Hai să vedem.

A îngenuncheat, ca să urc pe umerii lui. M-am clătinat puțin până mi-am găsit echilibrul. M-am

aplecat cu grijă, să nu ating geamul impecabil de curat.

— Impresionant! l-am lăudat. Ai găsit Camera Roșie din prima încercare.

— Am găsit-o? Cum arată?

Se bălăngănea fericit de colo colo, așa că am fost nevoită să-l apuc de păr ca să nu cad.

— Păi, e roșie.

Draperii roșii, grele, cădeau până la covorul vișiniu și alte câteva canapele capitonate și scaune tapițate completau scena cu alte nuanțe de roșu. Până și portretul atârnat deasupra șemineului înfățișă un roșcat cu un braț de maci.

Mi-a întins telefonul.

— Poți să te muți mai la dreapta? Aici lumina bate în geam prea tare.

Ian s-a mutat, s-a împiedicat de un furtun de grădină, dar și-a recăpătat curând echilibrul. De data asta, imaginea era perfectă. Am făcut câteva poze, din mai multe unghiuri.

— Astea o să fie grozave, l-am anunțat eu.

— Addie, mersi mult. Ești super!

Emoția din glasul lui părea să micșoreze prăpastia dintre noi.

— Ți-am citit articolele, i-am spus, ținându-mă bine de puntea șubredă dintre noi.

Imediat, mișcările au încetat și i-am simțit umerii încordându-se. Părerea mea încă mai conta pentru el.

— Și cum ți s-au părut?

— Sunt incredibile. Pur și simplu incredibile. Ești făcut să scrii despre muzică.

Mi-a strâns gleznele.

— Mersi, Addie. Înseamnă enorm pentru mine. Am vrut de mult să ți le arăt, dar la început mi-a plăcut să țin secretul, fiindcă așa presiunea era mai mică. După aia, a venit vara…

S-a oprit, șovăielnic.

O tăcere lungă, butucănoasă a umplut atmosfera și voiam cu disperare să țin în viață tovărășia noastră. Mi-era tare dor de părțile frumoase ale prieteniei noastre.

— Ian, s-ar putea să ai dreptate. Poate c-ar trebui să-i spun mamei, am zis, iar cuvintele mi-au ieșit pe gură prea repede ca să le rețin.

Vai, nu! De ce spusesem asta?

— Pe bune?

Vocea i-a ricoșat din zidul casei și i-am simțit ușurarea, grea ca o ancoră.

— Habar n-ai cât de bucuros sunt. Exact asta trebuie să faci, să-i spui mamei. Asta înseamnă, de fapt, când zicem că ne maturizăm, nu? Ne asumăm propriile greșeli.

Greșeli. M-am zburlit la auzul cuvântului. Dar nu voiam să mă înfurii. Nu voiam decât să-i tai elanul lui Ian cât de blând puteam.

— Ian, ascultă.

Mi-am sprijinit degetele de geam și am tras adânc aer în piept.

Dar, înainte să apuc să deschid gura, am zărit ceva. La fereastră apăruse o femeie, cu o venă umflată de furie pe fruntea palidă, cu fața la fel de aproape de geam ca a mea. A deschis gura și buzele ei au schițat un urlet mut.

— Aaaaaah!

Țipătul a izbucnit din mine și m-am tras în spate.

— Addie!

Ian încerca să mă prindă, clătinându-se dintr-o parte în alta.

Mi-am pierdut echilibrul și am căzut pe spate, izbindu-mi capul de ceva tare. De o piatră, poate? Am văzut numai puncte negre.

— Addie, ești bine? De ce ai țipat? m-a întrebat Ian, aplecat deasupra mea, panicat.

— Pentru că…

Am încercat să explic, dar creierul meu era confuz.

Brusc, ușa verandei s-a trântit, trezindu-mă la realitate. A răsunat un ordin:

— Brutus, Marshall, pe ei!

Zgomotul unor labe grăbite a fost urmat de lătrături.

— Addie, trebuie să fugim! mi-a spus Ian, ridicându-mă în picioare și târându-mă după el, spre

mașină.

Rowan își ținea telefonul la ureche și, când ne-a văzut, a făcut ochii mari de uimire:

— Ce-ați pățit? Ce s-a…

— Pornește mașina! a poruncit Ian, vârându-mă în Trifoi mai întâi pe mine, apoi sărind și el înăuntru.

Rowan a scăpat telefonul din mâini și mașina a demarat. Doi dintre cei mai mari câini pe care i-am văzut vreodată ne atacau cauciucurile din spate.

*

Dulăii se opriseră la marginea proprietății, dar, chiar și așa, în următoarele zece minute Rowan a continuat să conducă asemenea unui maniac, cotind pe străduțe și depășind fiecare mașină care-i ieșea în cale.

Nu-mi puteam opri tremurul mâinilor. Femeia de la geam îmi amintise de un joc sinistru pe care-l jucam în școala primară. Se chema Bloody Mary. Mergeam în grup în baia fetelor și stingeam luminile, după care pronunțam sacadat: BLOO-DY MA-RY! privind în oglindă, sperând c-o să apară fantoma. Nu s-a întâmplat niciodată nimic înspăimântător, cu excepția ocaziilor când în baie intra bărbatul care făcea curățenie în școală, ca să ne ia la rost și să ne gonească de acolo. Mă întrebam ce aș fi făcut dacă într-adevăr ar fi apărut o față în oglindă. Acum aflasem răspunsul: mă făceam ghem și așteptam ca Ian să-mi sară în ajutor.

— Urmărește-mi degetul cu ochii, mi-a poruncit Ian, mișcându-și degetul arătător pe la nasul meu, de la stânga la dreapta. Te simți amețită? Ți-e greață?

— Ian! m-am răstit și l-am plesnit peste mână.

Îmi verifica reflexele, așa cum se procedează în caz de contuzie cerebrală. Toți elevii care făceau sport fuseseră obligați să participe la lecția asta.

— Cum e cu sensibilitatea la lumină? m-a întrebat frate-meu și mi-a băgat în ochi lumina lanternei telefonului.

Mi-am ridicat imediat mâinile, să mă feresc de fascicul.

— Ian! Lasă contuziile! Vezi că mă orbești, i-am spus și l-am împins înapoi pe locul din față, după care mi-am pipăit grijuliu ceafa. Mă doare, dar nu-i decât un cucui, m-am strâmbat cu, simțind o umflătură cât un ou de gâscă. N-am nicio contuzie.

— Bine, a încuviințat Ian, arătându-mi vânătaia lui. Ce zici, suntem chit?

Am ridicat din umeri, Trifoi a trecut peste o denivelare în asfalt și a sărit grațios în aer.

— Nu m-a văzut, nu? ne tot întreba Rowan. Sunteți siguri că femeia aia nu m-a văzut?

De când îl scăpase pe jos, telefonul lui suna neîncetat. Într-un târziu, și-a strecurat o mână între scaune, încercând să dea de el.

— Rowan, cum să te vadă? Ai fost tot timpul în mașină, i-a amintit vioi Ian.

Măcar el să fie fericit: avea pozele pe care și le dorise.

— Addie, pozele sunt incredibile, să știi!

Știam că veselia lui nu se datora numai abilității mele de a face poze excelente, ci și afirmației mele de adineauri, înainte să cad pe stratul de flori. *Poate c-ar trebui să-i spun mamei.* Ce naiba mă apucase să-i zic una ca asta? Dacă aș fi discutat cu mama, aș fi agravat situația. Mi-am atins precaută cucuiul de la ceafă și m-am strâmbat din nou.

— Ataci lumea în parcare, supraviețuiești loviturilor la cap… a remarcat Rowan amuzat și am văzut cum i se risipeau toate temerile. Addie, să știi că ți-am găsit o poreclă nouă, care ți se potrivește perfect, a spus el și mi-a întâlnit privirea în oglinda retrovizoare. Regina Maeve.

— Cine este? am întrebat.

— E o regină irlandeză renumită. Parțial persoană reală, parțial legendă. Și a fost o luptătoare. O să caut o ilustrație ca să ți-o arăt.

A pus telefonul pe silențios și pe urmă mi l-a întins. Ian s-a dat mai aproape, să vadă și el. În imagine, o femeie cu păr lung, blond, stătea plictisită

pe un tron, ca și cum cineva încerca s-o distreze, dar zadarnic. Își sprijinea un picior pe un scut de aur.

— Pare destul de cool, am zis, încercând să ascund faptul că mă simțeam flatată.

Dintotdeauna mă identificasem cu personaje ca ea. Nu îmi plăcuseră niciodată prințesele alea leșinate.

Rowan și-a recuperat telefonul, încuviințând.

— Au îngropat-o stând în picioare. În felul ăsta, e mereu pregătită să lupte cu dușmanii. Partea cea mai interesantă e că mormântul ei devine permanent mai mare, pentru că, de fiecare dată când urcă cineva dealul sub care e îngropată, ia o piatră și o adaugă mormanului.

Mi-a aruncat o privire scurtă și a continuat:

— Așa că devine din ce în ce mai puternică.

Exact când voiam să-i mulțumesc, telefonul a reînceput să-i sune și i l-am dat înapoi, grăbită. A apăsat nervos pe butonul „Silențios”.

— Cine te tot sună? l-a întrebat Ian, cu nasul lipit de pozele pe care le făcusem.

— Mama.

Răspunsul i-a ieșit pe gură cu o vehemență care m-a uimit. Avea același ton de mai devreme, din benzinărie.

Ian mi-a aruncat o privire, apoi l-a întrebat:

— E totul în regulă?

Rowan a dat aspru din cap:

— Nu sunt prietenul ei. Sunt fiul ei. Nu se poate să vină mereu la mine ca să se descarce de probleme, a adăugat, apăsând puternic accelerația.

Trifoi a trecut de la zborul normal la unul supersonic. Peisajul gonea pe lângă noi.

Eu și Ian schimbam priviri îngrijorate. Acul vitezometrului se muta spre dreapta văzând cu ochii. Viteza noastră încă era acceptabilă, dar Rowan accelera mai departe.

L-am atins ușor pe umăr.

— Ăăă… Rowan, ai început să șofezi cam repede. Ai nevoie de o pauză? Dacă vrei, pot să conduc eu o vreme.

— Sau conduc eu, s-a oferit Ian. Nu promit că n-o să izbesc mașina de vreun zid, dar o să încerc.

— Sunt singurul dintre noi care are carnet valid, a spus Rowan, încetinind puțin.

În continuare șofa peste limita de viteză admisă. Degetele lui strângeau telefonul cu putere.

— Rowan, dă-mi mie telefonul, am spus și m-am întins peste scaun, luându-i mobilul. Cred că trebuie să stai puțin departe de el.

I l-am pasat discret lui Ian, după care mi-am rezemat mâna de umărul lui Rowan:

— Auzi, habar n-am ce se petrece, dar să știi că nu ești singur. Suntem aici pentru tine.

Exact același lucru îmi spusese el la Killarney.

După un lung moment de liniște, umerii lui Rowan s-au destins, iar viteza a revenit la normal. Ian s-a uitat la mine recunoscător.

— Îmi pare rău, s-a scuzat Rowan. Părinții mei mă stresează mult. E un an foarte dificil. Am…

Vocea îi tremura. Eu și Ian ne-am privit iar. Mesajul din ochii lui era clar. *Ajută-l!*

— Ăăă…

Ochii mi-au poposit pe ghidul de călătorie.

— Ce-ar fi să facem încă o oprire? Una propusă de ghid între Killarney și Cobh există un castel. E un pic în afara traseului nostru, dar mi se pare interesant.

— Castelul Blarney? a zis Rowan pe un alt ton, mult mai vesel. Ce idee grozavă! Am nevoie de un răgaz să mă relaxez.

— Hm… a intervenit Ian. Normal că vreau să te relaxezi, dar îmi fac griji că, dacă oprim acolo, o să ajungem prea târziu la Cobh. I-am scris proprietarei barului e-mailuri o lună întreagă ca s-o conving să-mi răspundă la un interviu. Și pe urmă mi-a zis că nu are decât o oră la dispoziție pentru mine. Nu vreau să risc să ajung târziu.

De ce naiba nu pricepea? Nu vedea la ce nivel de disperare ajunsese Rowan?

— Are neapărat nevoie de o pauză, am spus eu, uitându-mă urât la Ian. N-o să stăm mult, ne mișcăm

repede. Și, ia zi, câți irlandezi ai pândit online, vara asta?

Bieții oameni! Când i se punea pata, Ian nu se potolea. Mergea până în pânzele albe.

— Doar doi, a bombănit Ian, iar vârfurile urechilor i s-au înroșit.

— Avem destul timp. Și mi-ai spus că-mi ești dator, a comentat Rowan, privindu-l pe Ian și așteptându-i reacția.

Frate-meu a ezitat o clipă, molfăind o șuviță de păr, după care s-a înduplecat.

— Bine. Dacă ne mișcăm repede, o să fie totul în regulă. N vreau să mai avem de-a face cu o situația ca aia cu tractoarele.

Eu și Rowan ne-am zâmbit victorios în oglinda retrovizoare.

Piatra Blarney

În viața oricărui călător cu inima frântă vine un moment când se trezește atârnând cu capul în jos, în vârful unui castel, cu buzele lipite de o piatră plină de salivă și întrebându-se: „Cum naiba am ajuns-aici?”

Te asigur că face parte din procesul firesc de vindecare a unei inimi frânte.

Locul despre care vorbesc este Castelul Blarney. Iar piatra năclăită de salivă e Piatra Blarney, o bucată de calcar cu istorie sordidă și cu abilitatea de a atrage peste 300.000 de vizitatori pe an. S-a dus vestea că aceia care își unesc buzele cu piatra fermecată vor avea vorba dulce – adică, vorbind, îi vor fermeca și convinge pe cei din jur să facă aproape orice.

Nu sunt convinsă că Piatra Blarney poate face asta, dar știu două lucruri pentru care este perfectă: herpesul bucal și discuțiile despre respingere. Hai să cercetăm partea cu respingerea, bine?

Fiindcă ești om și ești viu, presupun că ai trăit deja propriul moment al Pietrei Blarney Adică ți-ai permis să te expui, plină de vulnerabilități, dar, în loc să ai parte de minunata reciprocitate după care tânjeai, n-ai primit decât o piatră grețoasă, care *nu* ți-a insuflat deloc abilități oratorice.

Am trecut și eu prin asta. Știu foarte bine cum te simți. Totodată, știu că e la fel de tentant să crezi că ești singurul om lăsat să „atârne în gol”. Dar nu-i așa. Nu-i deloc așa. De fapt, suferința respingerii este așa de răspândită, încât a servit drept sursă de inspirație pentru jumătate din operele de artă ale lumii (și – aș zice eu – pentru gesturi nesăbuite). Și totuși, atunci când o pățești tu, ți se pare ceva nou-nouț. De parcă lumea ar fi gătit cel mai prost fel de mâncare și pe urmă te-ar fi invitat la masă.

Așa e dragostea. Universală și totuși *al naibii de personală.* Cine spune că nu a fost rănit ori e mincinos, ori e robot și știm cu toții că mincinoșii și roboții sunt cei mai nepotriviți prieteni din lume.

TEMĂ PENTRU INIMI FRÂNTE: Știi ce urmează să faci, nu-i așa, scumpete? Urcă-te în castel, strecoară-te în gaură și sărută piatra aia nenorocită. Îmbrățișează microbii. Creaturile astea sunt prezente ca să-ți reamintească faptul că nu ești singură.

Fragment din volumul *Irlanda pentru cei cu inima frântă – un ghid de călătorie neconvențional prin Insula de Smarald,* ediția a treia.

CA DE OBICEI, IRLANDA NU AVEA DE GÂND SĂ NE LASE SĂ NE RESPECTĂM programul. Drumul spre Biarney era în lucru și ticsit de muncitori care strigau joviali unii la alții, punând pe șosea niște conuri absolut inutile. Nici la castel nu era mai bine. Locul gemea de turiști.

După ce am așteptat douăzeci de minute în spatele unui șir de autocare pline cu turiști morocănoși, Ian a propus exasperat:

— Ce-ați zice să parchez eu și voi să vă faceți treaba?

— Dar tu nu vrei să vezi castelul? l-am întrebat, lungindu-mi gâtul ca să mă uit pe geam.

Clădirea reușea să arate impresionantă și totodată dărăpănată: o bătrână doamnă slabă, dar purtând coroană.

Ian și-a scos capul pe fereastră și a declarat:

— Gata, l-am văzut.

Rowan a pufnit în râs:

— Bine, Ian. Treci la volan.

Eu și Rowan am sărit din mașină, iar Ian s-a strecurat pe scaunul șoferului.

— Ai grijă la sensurile giratorii, am spus.

— Ha, ha, foarte haios! Probabil c-o să mă mișc juma' de metru până vă întoarceți.

Apoi a coborât tonul și mi-a vorbit numai mie:

— Vă mișcați repede, da?

— Normal.

Am plecat cu Rowan, urmărind indicatoarele care explicau că Piatra Blarney se află în vârful castelului. Ne-am înghesuit înăuntru, dând din coate spre scara în spirală și înaintând cu greu prin mulțimea de vizitatori care făceau poze.

Am luat-o înainte și probabil că am urcat repede, din moment ce am ajuns prima și l-am așteptat pe Rowan câteva minute bune. Într-un final, când și-a făcut apariția, răsufla greoi și avea fruntea scăldată de sudoare.

— Maeve, să știi că nu facem întrecere, a zis petrecându-și un braț pe după mine și prefăcându-se

că se prăbușește.

Îmi plăcea să aud nou-dobândita mea poreclă.

— M-am antrenat, vara asta, m-am lăudat eu, fără să-mi pot ascunde mândria din glas.

Nu lipsisem decât la două antrenamente toată vara. Plănuiam să fiu cât mai pregătită pentru selecționerii universităților.

— Știi că ai alergat fără oprire o sută de etaje, doar ca să săruți o piatră soioasă?

— Nu chiar. *Noi doi* am alergat o sută de etaje ca să sărutăm o piatră soioasă, l-am corectat eu.

În fața rândului, un angajat al castelului ajuta grijuliu o doamnă să coboare într-o gaură tăiată în piatră și jumătatea superioară a femeii a dispărut cu totul.

— Uite ce distractiv pare! am comentat eu. Stai cu capul în jos.

— Cauți senzații tari, vasăzică? mi-a spus Rowan și ochii lui cenușii au strălucit.

— Sută la sută, constant.

Frații mei mă catalogaseră drept dependentă de adrenalină. Cu siguranță, expresia asta avea conotații negative. Dar era adevărat. Înălțimi, *montagnes russes* – cu cât mai mari, cu atât mai bine pentru mine.

Rowan a făcut o grimasă.

— Nici nu mă așteptam la altceva din partea ta. Dar, Maeve, nu există „noi” în aventura asta. Gura mea n-o să se apropie deloc de Piatra Blarney.

— De ce? Ți-e frică de înălțimi?

M-am ridicat pe vârfuri ca să privesc peste zid. Cu excepția Falezei Moher, vârful Castelului Blarney oferea cea mai bună priveliște panoramică pe care o văzusem până acum. Dedesubt se întindea oceanul, care își schimba subtil nuanțele de verde, iar departe, jos, oamenii semănau cu niște confetti colorate. Mi-a lăsat aceeași senzație ca la Moher: mă simțeam liberă, departe de greutățile care mă așteptau pe drumul de întoarcere.

Rowan s-a ridicat și el pe vârfuri, deși putea să vadă foarte bine.

— Nu înălțimea este problema, Maeve, a spus și și-a împins ochelarii pe nas. Îmi pare rău că trebuie să te informez, dar localnicii își bat joc de Piatra Blarney. Fac pipi pe ea, o scuipă, chestii de-astea oribile. Crede-mă, nu vrei s-o săruți.

L-am amenințat dând din deget și am simțit vântul care bătea în rafale.

— Trebuie să-ți recitesc pasajul din ghid? Tocmai pentru microbii ăia ne aflăm aici. În plus, am crescut împărțind aceeași baie cu trei băieți. Nu mi-e teamă de puțin pipi.

Rowan a ridicat amuzat din sprâncene, așa cum mă așteptam. Îmi plăcea să-l iau prin surprindere. În plus, era adevărat. Îmi amintesc că, la un moment dat, când eram în școala primară, mă ofticasem atât de tare pe frații mei, că am desenat pe colacul toaletei, cu marker permanent, o mulțime de săgeți și am scris: AICI, ÎNĂUNTRU. Mama a râs o oră întreagă.

— Regină Maeve, curajul tău nu cunoaște limite. Dacă vei săruta piatra stropită cu pipi, am s-o sărut și eu. Îți aștern la picioare loialitatea mea.

Rowan a făcut o plecăciune adâncă.

— Mulțumesc, domnul meu, i-am spus, făcând la rândul meu o plecăciune.

*

Când ne-a venit rândul, până și latura mea temerară a șovăit. Scobitura în care se afla piatra era o gaură obișnuita și doar trei bare de metal te despărțeau de lunga cădere până pe peluza de dedesubt.

Angajatul m-a abordat:

— Ești gata să capeți darul convingerii, scumpo?

Purta o șapcă și își ridicase gulerul peste perciunii albi.

— Gata, i-am răspuns, încercând să nu bag în seamă faptul că stomacul meu făcea tumbe.

Rowan mi-a zâmbit încurajator.

M-am întins pe jos, cu fața în sus, și m-am târât binișor pe spate, până când fundul mi-a ajuns la margine. Simțeam golul de sub mine ca pe o peșteră străbătută de vânturi puternic.

— Foarte bine. Lasă-te pe spate, cu mâinile pe bare. Înapoi, înapoi, și mai mult, spunea ritmic bărbatul, așa cum probabil o făcuse de un milion de ori.

I-am urmat indicațiile până când am ajuns cu capul în jos și l-am simțit ținându-mă zdravăn de mijloc. Sângele mi-a năvălit în cap, odată cu vorbele Doamnei Ghid. *Fiindcă ești om și ești viu, presupun că ai trăit deja propriul moment al Pietrei Blarney. Adică ți-ai permis să te expui, plină de vulnerabilități*, *dar în loc să ai parte de minunata reciprocitate după care tânjeai, n-ai primit decât o piatră grețoasă, care nu ți-a insuflat deloc, abilități oratorice.*

Brusc, în fața ochilor mi-a apărut fața lui Cubby. O săgeată a pornit din inima mea și mi-a străbătut tot trupul. Dar, în loc să mă străduiesc să alung aceste emoții, le-am lăsat să stea și am rămas alături de ele – sau, mai bine zis, m-am legănat împreună cu ele –, așa cum făcusem la Killarney. Din nou, durerea nu mi s-a domolit, dar parcă sentimentele mele s-au clintit puțin, scoțând la iveală ceva ascuns. Sentimentele mele – inima frântă, suferința, rușinea – nu mă reprezentau. Erau doar o etapă prin care trebuia să trec, dar, la fel ca o pereche de tenișI sau un tricou, nu făceau parte din mine. Eu eram cu totul și cu totul altceva.

— Sărută piatra, iubire, mi-a șoptit răbdător bărbatul, scoțându-mă din reverie.

Corect. Am sărutat iute piatra. Chiar că era grețoasă. Și, în mod ciudat, parcă-mi insufla putere. Am mai sărutat-o o dată, și pentru Rowan.

— Bravo! Ai făcut-o! m-a lăudat Rowan, trăgându-mă de mână și ajutându-mă să mă ridic. Ești bine?

— Puțin ametită, i-am răspuns, fără să știu prea bine ce trebuia să fac cu noua mea revelație.

Nu îmi puteam arunca durerea din suflet ca pe un pulover vechi. Dar oare o puteam privi altfel? Ca pe ceva care nu mă definea? Mi-am ridicat privirea spre Rowan.

— Nu trebuie să săruți piatra. Am făcut-o eu pentru tine.

Mi-a zâmbit larg.

— Acum chiar că ai câștigat supunerea mea totală, mi-a spus și m-a susținut pe după umeri până când am ajuns în dreptul scării.

Ajunși la parter, tocmai mă pregăteam să-mi exprim în vorbe revelația, când o voce a răsunat în mulțime și mi-a atras atenția. Era genul de glas pe care nu-l poți ignora. Poruncitor, feminin. Avea accent american. Am simțit că-mi încremenesc picioarele. Nu putea fi adevărat!

— Perfect! Oameni buni, ascultați. Cameramanii intră primii. Restul, în șir indian. Am nevoie doar de un cadru bun, pe urmă plecăm la următorul nostru obiectiv. Am rămas deja în urmă cu programul, așa că trebuie să vă mișcați repede.

— Nu, am șoptit.

— Ce e?

L-am simțit mai degrabă decât l-am văzut pe Rowan întorcându-se spre mine. La cinci metri distanță, dincolo de o bancă de metal, am văzut-o pe mătușa Mel, în plină ședință de machiaj.

— Nu, am repetat eu, și mai apăsat.

Mătușa Mel s-a mutat mai la stânga, aranjându-și taiorul perfect croit, și-n următoarea secundă m-a cuprins panica. L-am văzut pe Walter. Și apoi, pe mama. Probabil că Walter mi-a simțit privirea, fiindcă dintr-odată s-a uitat în sus și ochii lui i-au întâlnit pe ai mei. Prin minte mi-a trecut un singur gând. *Fugi!*

Nu aveam timp să-l avertizez pe Rowan. Am luat-o la goană pe trotuar și am dat colțul așa de repede, că am alunecat în noroi. Aveam nevoie de o ascunzătoare bună, un loc unde să-mi adun gândurile. Un loc…

Un loc ca ăsta. Am găsit o mică deschizătură în fundația castelului și m-am grăbit să ajung acolo. M-am aplecat, am pășit pe sub cadrul scund al ușii și am urcat două trepte care duceau spre o cămăruță. Abia dacă avea mărimea unui dulap și era cufundată în întuneric. Singura geană de lumină provenea de la o crăpătură din perete. M-am prăbușit în genunchi și am simțit cum adrenalina îmi cutreiera corpul. Trebuia să-l avertizez pe Ian.

— Addie?

Mi s-a oprit inima în loc, dar, din fericire, în pragul ușii a apărut doar Rowan, încruntat.

— Nu ne cunoaștem de mult, dar să știi că ar trebui să ai un minimum de maniere. Nu se face să fugi de partenerul tău de călătorie, fără nicio explicație.

Un minimum de maniere? Partener de călătorie? Când era supărat, Rowan intra în rolul de profesor britanic rigid. L-am apucat de mânecă și l-am tras înăuntru. Trupurile ni s-au izbit umil de altul, cu stângăcie. Tavanul era prea scund pentru el, așa că stătea pe jumătate aplecat deasupra mea.

— Mama e afară. Toți nuntașii sunt acolo, am început eu.

I-a picat falca – nu văzusem niciodată așa ceva în realiste –, după care s-a răsucit cu gura căscată la ușă.

— Unde este mama ta? Te-a văzut?

— Ea nu, dar Walt m-a văzut. Trebuie să-l găsim pe Ian și s-o ștergem de aici, am spus și m-am lăsat pe vine, încercând să-mi liniștesc tremurul genunchilor.

— Îi trimit imediat un SMS, a spus Rowan, dar când să scoată mobilul din buzunar, o altă voce a bubuit în cămăruță, făcându-mă să cad grămadă. Telefonul lui Rowan a căzut cu un zăngănit.

— Addie?

Am țâșnit în picioare. Walt era aici, cu noi: se holba la noi și clipea derutat, în întuneric.

— Credeam că am luat-o razna, mi-a zis fratele meu mai mare. Te-am văzut, dar trebuia să fii în Italia și…

Privirea i-a poposit asupra lui Rowan, care încă își căuta telefonul, și Walt a adoptat imediat postura de Frate mai Mare:

— Tu cine naiba ești?

— Walt! am strigat și m-am aruncat spre el exact când se năpustea la Rowan.

Am reușit să-l lipesc de perete. Situația degenerase mult prea repede.

— Ușurel, ușurel! a zis Rowan, împleticindu-se în spate și ținându-și telefonul ca pe un scut. Sunt prieten cu Addie.

— Hei, ascultați-mă! am țipat din rărunchi.

M-am îndepărtat de Walter – care a rămas nemișcat – și am făcut prezentările:

— Walt, fă cunoștință cu Rowan. Este prietenul lui Ian. E un tip OK, nu ai de ce să-ți faci griji.

— Dar… dar nu ești în Italia, a spus Walt și vocea i s-a înălțat într-atât, de-ai fi zis că era un fluier pentru câini.

Dacă s-ar fi putut auzi în clipele alea, ar fi murit de rușine.

— Mama crede că ești în Italia. *Toată lumea* crede că ești în Italia.

— Așa și trebuie. Mama nu trebuie să știe că noi suntem încă în Irlanda. Trebuie să păstrezi secretul.

M-am aplecat spre el, ca să-mi subliniez spusele. M-a lovit un damf de parfum, solid ca un zid. Walt avea o mulțime de calități – era un tip dulce, necomplicat și putea fi extrem de atent la nevoile celorlalți –, dar nu se pricepea deloc să controleze cantitatea apei de colonie pe care o folosea. O chestie absolut nefericită, pentru că lui Walt îi plăcea la nebunie apa de colonie.

— Addie, ce naiba e în capul tău?

Glasul lui pițigăiat a mai urcat o octavă, iar odată cu el a crescut și neliniștea mea. Dacă nu-i distrăgeam atenția, avea să iasă de aici urlând și stricând totul. Venise momentul să schimb subiectul.

Mi-am fluturat mâinile în fața ochilor mei înlăcrimați:

— Walt, apa de colonie! Parcă mama ți-a spus să n-o iei în bagaj.

— Dar n-am pulverizat decât de două ori, a protestat el. Și pe urmă am pășit prin norul de parfum. Atât. Așa se face. De ce nu pricepeți?

Rowan s-a prins de planul meu și l-a întrebat:

— Te-ai dat cu parfum John Varvatos, nu? Ce ai folosit? Artisan Aqua?

Walt și-a schimbat instantaneu starea de spirit:

— Artisan Blu, a răspuns Walter, cu gura schimonosită într-un surâs. Îl folosești și tu?

Salvați de Varvatos. Rowan a încuviințat din cap viguros și am simțit situația detensionându-se.

— Am observat că, uneori, trebuie să-l mai temperez puțin, fiindcă e unul dintre cele mai puternice. Poate încerci și tu.

Rowan era maestru la întreruperea certurilor. Mama l-ar fi adorat. Totuși speram să nu-l întâlnească prea curând.

Walt și-a lăsat brațele pe lângă corp și a vorbit calm:

— Addie, de ce nu ești în Italia?

Trebuia să dau o explicație plauzibilă, convingătoare sau dezincriminatoare. Dar aveam o mică problemă: nu eram stăpână pe mine. Poate că, dacă începeam să vorbesc, urma să scot pe gură ceva genial.

— Am rămas aici din cauza lui Ian. Este…

Mi-am scotocit creierul, în căutarea unei replici salvatoare, dar nu am găsit nimic.

— Au rămas aici fiindcă Ian face cercetări pentru un eseu de admitere la facultate, mi-a sărit iar Rowan în ajutor. Sunt mentor pentru studenți, lucrez la Trinity College[21]. Ian m-a angajat ca să-l ajut să scrie eseul perfect. Iar acum facem cercetare despre locuri irlandeze faimoase, cu însemnătate istorică.

Nu era rău. Păcat că Walt nu avea să creadă niciodată. Lumea pica mereu în plasa lui, fiindcă făcea pe surferul relaxat, dar era doar o prefăcătorie. Cu excepția problemei cu parfumul, mintea lui Walt funcționa perfect. Avea zece pe linie și era înscris

într-un program de studii universitare accelerate, ca să-și ia diploma de inginer chimist mai devreme decât restul colegilor săi.

— Dar Ian nu are nevoie să scrie eseuri pentru admiterea la facultate, a răspuns Walt, flexându-și involuntar bicepsul stâng. Ar putea să pice la toate materiile în ultimul an de liceu, că tot ar fi admis într-unul din programele de sport ale Universității Washington. De ce și-ar pierde timpul scriind eseuri?

Am sărit automat în apărarea lui Ian, mârâind:

— Dar poate că-i place să scrie.

Despre asta vorbea Ian. De fiecare dată când se discuta despre viitorul lui, toată lumea presupunea automat că acest viitor însemna o cască de fotbal american și apărătoare pentru umeri. Brusc, mi-a venit o idee. Poate că avea să aibă efect.

— Ian încearcă să intre la Notre Dame sau la Penn State. Acolo au condiții de admitere mai severe, așa că eseurile sunt importante.

— La Penn State? a fluierat Walt, admirativ. Ai dreptate. Ca să fie admis acolo, ar avea nevoie de ceva în plus.

— Exact! am aprobat eu, mult prea ambalată.

— Și… de ce-i un secret? a întrebat Walt, iar îndoiala i s-a strecurat din nou în glas.

L-a măsurat pe Rowan de sus până jos și noul meu amic s-a îndreptat de spate, ridicând puțin bărbia, poate în încercarea de a adopta o atitudine cât mai profesională.

— Vrea să le facă o surpriză mamei și tatei, am adăugat eu repede. Îți imaginezi cât de fericit ar fi tata, dacă Ian ar juca pentru Penn State? Și-a fost foarte greu ca Ian să-și găsească un… consilier de studenți potrivit. A avut mare noroc cu Rowan.

Deși Walt încă ezita, a încuviințat:

— Bine, surioară, am înțeles. O să păstrez secretul.

— Mersi, Walt! Cred c-ar fi mai bine să te întorci la grup. Să nu-și dea seama că ai plecat.

A oftat din rărunchi.

— Amintește-mi să nu mai merg nicăieri, niciodată, cu mătușa Mel. Ultimele două zile au fost

de coșmar, a zis Walt și l-a salutat pe Rowan cu o mișcare a capului. Mi-a făcut plăcere, omule. Să ai grijă de fratele și de surioara mea.

— Se pricepe destul de bine să aibă grijă de propria persoană. Dar voi avea grijă de ea, i-a promis Rowan.

Walt mi-a dat o îmbrățișare scurtă și extraordinar de parfumată, după care s-a aplecat și a ieșit din cămăruță.

— N-a fost prea rău, așa-i, Maeve? m-a întrebat Rowan, sprijinindu-se de zidul cămăruței.

M-am sprijinit și eu de zid, lângă el.

— Mersi că m-ai susținut cu povestea admiterii la facultate. S-ar putea ca Walt să fi înghițit gălușca.

Poate pe termen scurt, dar, cu siguranță, nu și pe termen lung. Păstrarea secretelor pur și simplu nu făcea parte din chimia lui Walt. Nu făcusem decât să activez o bombă cu ceas.

*

Am așteptat vreo șapte minute, timp în care Rowan i-a scris un SMS lui Ian, iar apoi mi-a dat hanoracul lui în schimbul puloverului bleumarin, ca să-mi pot ascunde fața cu gluga. În situația de față, era cea mai bună deghizare pe care-o puteam născoci. Ne-am furișat afară și am luat-o la goană, iar eu mă rugam fierbinte să nu se uite nimeni foarte atent prin curtea castelului.

Când am ajuns la mașină, Ian era un pachet de nervi și se bâțâia așa de frenetic, că abia a putut coborî geamul. Ne-am lăsat amândoi în jos, să nu fim văzuți, și Rowan a încercat să iasă din parcare.

— Abia mâine ar fi trebuit să ajungă aici, a spus Ian. Le-am verificat itinerarul.

— Se pare că nu-l respectă.

— Nu-mi vine să cred că l-ai văzut pe Walt, a gemut el. Dintre toți, tocmai pe Walt.

Exact la asta mă gândeam și eu.

— Poate o să fie bine.

Încercam s-o imit pe profesoara de yoga care venea uneori la antrenamente ca să ne ajute cu vizualizarea victoriilor. Avea o voce calmă, melodioasă, care mă călca mereu pe nervi.

— Rowan a născocit o minciună excelentă: ai rămas în Irlanda ca să lucrezi la eseurile de admitere la facultate. În plus, Walt a promis că n-o să-i spună mamei.

— Addie, vorbim de Walter.

Am lăsat deoparte tonul profei de yoga.

— Știu. Și ce vrei să fac?

— Hei, mai ții minte că ați încheiat un armistițiu? Fără certuri!

Rowan s-a aplecat deasupra volanului, privind neliniștit în față. Opriserăm la o intersecție. O mulțime de oameni ne bloca ieșirea.

— Nu-mi vine să cred că s-a întâmplat așa ceva, a spus Ian.

Bâțâia din picior din ce în ce mai încet, după care s-a sprijinit, pleoștit, de portiera din dreptul lui.

Brusc, telefonul meu a bâzâit și Ian m-a privit speriat.

— E mama, nu? Walt nu a rezistat să-și țină gura mai mult de zece minute.

— Nu e mama, i-am răspuns și ușurarea mea a fost înlocuită imediat de nedumerire.

Îmi scrisese una dintre colegele mele, Olive, și evident că folosise numai litere mari:

IAN CHIAR A FOST DAT AFARĂ DIN ECHIPĂ????

LUMEA VORBEȘTE NUMAI DESPRE ASTA ȘI TOȚI SUNTEM SPERIAȚI!!!!

Poftim?

Ian mă privea agitat.

— Cine e? a întrebat, cu voce tensionată.

— E… Lina, i-am răspuns, hotărându-mă în ultima secundă să-l mint.

Olive se mândrea cu faptul că știa mereu ce se întâmplă în școală, dar mesajul ăsta nu putea fi

adevărat. Iar dacă pomeneam de vreun zvon prostesc, l-aș fi enervat și mai tare pe Ian.

— Mi-a confirmat cu ce avion vine aici, atâta tot, am completat eu.

Trecerea de pietoni s-a eliberat și Trifoi a țâșnit din loc.

— Sosesc mâine-seară, da? Și o să vină cu trenul la festival?

Am încuviințat din cap. Mintea mea era mult prea confuză ca să mai formuleze cuvinte. De la ce pornise oare zvonul ăsta? Normal că lumea se speriase. Ian era starul echipei, cel mai valoros jucător. Dacă îl dădeau afară, avea să se lase cu lupte de stradă.

Am frecat cu un deget ecranul telefonului și un gând neplăcut mi-a trecut prin minte. Una dintre maximele preferate ale părinților mei: *Nu iese foc fără fum.* Ceva stătea la baza zvonului. Dar ce?

*

Odată plecați de la Castelul Blarney, drumul a devenit din ce în mai plin de serpentine, așa că Ian a ajuns iar în poziția lui de suferință, ghemuit și lipit de portieră. Îl studiam cu mare atenție de când primisem mesajul Oliviei. O parte din mine voia să-i bage telefonul sub nas și să-l întrebe care-i treaba, dar cealaltă parte se temea că astfel avea să deschidă o altă ușă, și cine știe ce urâțenii mai așteptau de cealaltă parte?

Glasul lui Rowan a străpuns liniștea:

— Addie, știi cumva ce înseamnă becul ăsta de pe bord? Tocmai s-a aprins.

Am lăsat ghidul deoparte și m-am aplecat să arunc o privire. Indicatorul de temperatură urcase la maximum și un beculeț portocaliu strălucea lângă el. Ce bine ar fi fost dacă nu aș fi știut ce însemna!

— Nu-i a bună, așa-i? m-a întrebat Ian.

— Mașina s-a supraîncălzit, am explicat eu și m-am ridicat ca să mă uit la capotă.

Nu se vedea niciun pic de abur. Nu încă.

— Și e de rău? a întrebat Rowan, bătând nervos cu degetele în volan.

— Numai dacă mai vrei să ai motor, am zis.

Lipsa lui de cunoștințe despre mașini era aproape înduioșătoare. Și zic „aproape” pentru că, din cauza neștiinței lui, ajungeam mereu în buclucuri.

— Încetinește! Trage pe marginea drumului, dar să nu oprești motorul.

Ian și-a desprins fața verde de geam și mi-a spus, cu glas tremurat:

— Addie, nu avem timp să oprim. Interviul meu este peste o oră.

— În cazul ăsta, sigur nu avem timp să facem pană. Trebuie să oprim. Acum.

— Bine, oprește, a încuviințat Ian, învins.

Aveam ultimul cuvânt în ceea ce privește întreținerea mașinii, și el o știa. Până și tata, care se pricepea la mașini, începuse să-mi ceară sfaturi referitoare la bătrânul lui BMW.

Rowan a oprit în dreptul unui șir de copaci. M-am aplecat lângă capotă și am zărit un șuvoi subțire de lichid, curgând constant. Mi-am vârât mâna dedesubt și un strop lipicios și verde mi-a aterizat în palmă.

— Minunat! am bombănit, ștergându-mi mâna de pantalonii scurți.

Băieții s-au așezat și ei pe vine, de o parte și de alta. Furios, Ian strângea pumnii:

— Ce are mașina? Ce-i chestia asta verde?

— E lichidul antigel. Probabil că Max a umplut prea mult radiatorul, iar asta a provocat o presiune prea mare și, drept urmare, apar scurgeri, iar motorul nu se mai poate răci.

— Am să-l omor, a spus Rowan, izbindu-și palma cu pumnul. Și pe urmă o să-mi cer banii înapoi și-o să-l mai omor o dată.

— Și acum ce facem? Legăm radiatorul cu un umeraș? Îl lipim cu gumă de mestecat? m-a întrebat Ian, trăgându-se agitat de păr. Nici nu se pune problema să nu ajung la ora programată pentru interviu. Miriam e un nume important în lumea

muzicii. Și faptul că a acceptat să discutăm e complet…

— Ian, am priceput, l-am întrerupt, încercând să găsesc o soluție rapidă.

Văzusem odată, într-o emisiune despre mașini, cum gazda show-ului spărsese un ou crud într-un radiator și reușise două chestii deodată: să gătească oul și să astupe fisura. Numai că noi nu aveam ouă și probabil că oul ar fi înecat motorul.

— Cât mai avem până la Cobh?

Rowan și-a pus o mână streașină la ochi și a privit șoseaua.

— Vreo douăzeci de kilometri, cred.

Am sărit în picioare. Nu era o idee bună să rulăm cu motorul supraîncălzit, dar, dacă stăteam acolo și așteptam să ne tracteze cineva, Ian nu mai ajungea la interviu. Merita să riscăm?

M-am uitat la pumnii încleștați ai lui Ian. Aveam de ales: Trifoi sau Ian. Unul din ei urma să explodeze. Am răsfoit rapid în minte volumul *Reparații auto pentru to(n)ți,* pe care-l țineam la capul patului. Singura carte al cărei text mi se întipărise în cap și care mă liniștea – un semn clar că era ceva în neregulă cu mine.

— Ian, dă drumul la căldură. O să mai stăm câteva minute aici. Rowan, am nevoie să ridici capota și să-mi faci rost de niște apă. O să umplu radiatorul iar și o să fim atenți la indicator tot timpul. Ian, încearcă să găsești un atelier auto în Cobh. Trebuie să mergem direct acolo.

Mi-a zâmbit larg:

— ’Nteles!

Cobh

Cobh, pronunțat *cove*[22]. Sau, așa cum îmi place mie să zic, orașul lui ASCULTĂ-L PE UNCHIU-TĂU. PE BUNE, ASCULTĂ-L!

Sigur, am și o poveste de spus, scumpete, dar mai întâi iată contextul.

Cobh este un soi de loc pentru rămas-bun. Vezi docul acela de lângă apă? A fost punctul de plecare pentru mai mult de 2.500.000 de emigranți irlandezi. A fost totodată și locul unei despărțiri faimoase, și anume a *Titanicului.* Ai auzit de numele ăsta? Nava considerată de nescufundat a făcut ultima oprire în Cobh, loc unde a lăsat câțiva pasageri și de unde a luat alții, înainte să se avânte pe apele Atlanticului și, mai apoi, în brațele faimei de tristă amintire. Am să-ți povestesc acum despre unul dintre pasagerii norocoși ai vasului.

Francis Browne era un tânăr seminarist iezuit care avea un unchi renumit pentru darurile sale reușite. Unchiul său, Robert (episcop al impunătoarei catedrale pe care o poți vedea în centrul orașului), i-a făcut cadou un bilet pentru o călătorie de două zile la bordul *Titanicului,* cu ocazia zilei de naștere a tânărului. Planul era să-și înceapă drumul în Southampton și să-l sfârșească la Cobh, unde urma să debarce, să se bucure de o felie de tort de ciocolată și să petreacă împreună cu bunul lui unchi Rob câteva momente frumoase.

Era un plan minunat. Și o călătorie palpitantă. Numai că, odată cu cele peste o mie de fotografii făcute de tânărul Francis, acesta a lingușit în stânga și-n dreapta. O familie de americani înstăriți a fost atât de fermecată de el, încât s-a oferit să-i plătească tot voiajul până în America, în schimbul companiei lui la cină. Ura! Francis i-a trimis un mesaj unchiului său, cerându-i permisiunea să rămână la bordul navei, dar a primit un răspuns dur: PĂRĂSEȘTE IMEDIAT NAVA!

Francis și emblematicele lui fotografii au părăsit nava. Cu siguranță, a fost cea mai importantă decizie din viața lui.

Ți-am povestit toate acestea ca să te pregătesc pentru mesajul succint și important pe care-l am pentru tine, marinarul meu voios: PĂRĂSEȘTE IMEDIAT NAVA!

Care navă? Știi prea bine despre ce vorbesc, suflete. Nava pe care ți-ai construit-o înainte ca apa să devină rece și călătoria, înșelătoare. Cea pe care ai umplut-o cu optimism și cu emoție, spunându-ți: *iată ce ne așteaptă, e minunat!* Atunci când inima se implică, creierului îi place să i se alăture, creând un viitor ipotetic, care promite mări scânteietoare și curenți prielnici. Și atunci când acel viitor nu se materializează? Ei bine, navele nu plutesc singure. Trebuie să facem un efort conștient ca să ridicăm ancora și să le lăsăm să plece.

Așa că părăsește imediat nava și las-o să plece, suflete. Altfel, riști ca lucrul care te-a purtat cândva pe ape să devină însuși lucrul ce te va trage la fund. Să pășești pe pământ nu e rău deloc. Crede-mă.

TEMĂ PENTRU INIMI FRÂNTE: Găsește o coală de hârtie mai rezistentă, scumpete, și desenează-ți nava. Cu toate planurile, cu toate visele tale. Nu-mi pasă dacă te pricepi la desenat. Pune totul pe hârtie. Acum urmează să dăm o petrecere de despărțire. Folosește instrucțiunile de la pagina 101 – CUM SĂ FACI O BARCĂ DE HÂRTIE – și fă-ți un mic vas. Împăturește-ți viitorul în formă de barcă și apoi dă-i drumul pe apă. Lasă apa să facă restul.

Fragment din volumul *Irlanda pentru cei cu inima frântă – un ghid de călătorie neconvențional prin Insula de Smarald,* ediția a treia.

AM AJUNS ÎN COBH TRANSPIRAȚI ȘI LEȘINAȚI DE CĂLDURĂ. CA SĂ REDUCEM supraîncălzirea motorului, am fost nevoiți să dăm căldura la maximum și, până la service-ul auto, au curs apele pe noi. M-am înfierbântat și mai tare când mecanicul, un tip care mirosea a ton și pe care-l chema Connor, mi-a aruncat o privire și a decis imediat că habar nu aveam despre ce vorbesc.

— O să mă uit și eu, a zis el.

— E o gaură în radiator, am insistat. Am descoperit-o.

Gura i s-a strâmbat într-un zâmbet de superioritate.

— O să vedem.

Ian m-a tras spre ieșire înainte să izbucnesc.

— Ținem legătura, i-a spus frate-meu.

Am alergat cât am putut pe străzile cu vedere la apă, cu bagajele în spate, și am trecut în goană pe lângă șiruri de case în culori aprinse, cu rufe întinse afară, la uscat. Din loc în loc, vedeam mici vase ancorate la docurile de lemn, legănându-se ca niște imense rățuște de plastic. Catedrala înaltă trona deasupra tuturor, cu turla străpungând norii.

Biserica era înconjurată de vizitatori și, când ne-am apropiat, clopotele au despicat aerul cu un dangăt a cărui voioșie contrasta cu clădirea posomorâtă.

— Uau! am exclamat și m-am oprit brusc, ridicând capul spre clopotniță.

— Aoleu! a exclamat Ian și m-a înșfăcat de un cot. Clopotele alea anunță faptul că ar fi trebuit să fiu acolo deja. Poți să te holbezi mai târziu la biserică.

— Oricum trebuie să mai venim aici o dată, pentru tema din ghid, a zis Rowan, arătându-ne portul.

— Bine.

Am oftat și mi-am săltat rucsacul pe umeri, după care am luat-o la goană.

Era imposibil să ratezi barul Au Bohair. Clădirea cu două niveluri fusese vopsită într-o nuanță de albastru ca a ouălor de macăleandru și stătea înghesuită între un magazin de pălării, vopsit în nuanța lămâii verzi, și o brutărie zugrăvită în

stacojiu. Chiar și la ora aceea matinală atmosfera orașului era sărbătorească, veselă. Oamenii și muzica se revărsau pe trotuarul din fața barului și un nor de fum de țigară plutea în aer. Când am ajuns la marginea mulțimii, Ian s-a îndreptat spre un tip care stătea lângă ușă, îmbrăcat într-o salopetă uzată, din denim, și l-a întrebat:

— Știi unde pot s-o găsesc pe Miriam?

— Pe Miriam Kelly? a zis bărbatul și zâmbetul lui larg i-a dezvelit dinții galbeni ca porumbul. Pe scena din stânga. Dar ai grijă să n-o deranjezi când înregistrează. Eu am făcut o dată greșeala asta.

Ian a dat din cap agitat și mi-a vârât apoi în mâini mânerul genții lui de voiaj:

— Addie, ții tu asta?

A zbughit-o pe ușă și s-a făcut nevăzut în mulțimea de oameni.

— Sigur, nicio problemă! am strigat sarcastic în urma lui.

Ce mai conta că aveam și eu bagaj! Bărbatul mi-a zâmbit amuzat.

— Lasă-mă să te ajut, s-a oferit Rowan și mi-a luat, cu un aer distrat, ghidul de la subraț, după care a dispărut la fel de repede.

— Pe bune? am bombănit, chinuindu-mă să țin bagajele.

Am intrat cu greu pe ușă, călcându-i pe unii pe picior și vărsând băuturile altora. Abia când am reușit să ajung în mijlocul încăperii m-am oprit să privesc împrejur. Localul era plin cu mese de lemn, iar pereții erau acoperiți de postere cu teme muzicale. Într-un colț se zărea un bar bine aprovizionat și clienții ocupau fiecare centimetru de spațiu.

— Ian! am strigat.

El și Rowan se ridicaseră în vârful picioarelor, privind cu jind scena. De fapt, era mai degrabă o platformă de lemn, înălțată la vreo jumătate de metru deasupra podelei. Cumva, pe ea reușise să încapă un grup mare de instrumentiști care interpretau o melodie cu iz irlandez.

Am izbutit să-mi croiesc drum până la ei.

— Mi-ar fi prins bine puțin ajutor, i-am anunțat.

Niciunul nu părea să mă audă. Se străduiau să fie fani desăvârșiți. Grea treabă!

— Aici e prima scenă pe care au cântat cei de la Titletrack, a explicat Rowan, cu ochelarii aburiți de emoție. Locul ăsta e bestial. Absolut bestial!

— Nu-mi vine să cred că am ajuns aici, a zis Ian. Ne aflăm în locul unde Titletrack a cântat prima dată în fața publicului.

M-am strecurat între ei, încercând să le distrag atenția.

— Mai știți că m-ați lăsat la ușă cu toate bagajele?

— Ăsta e puștiul meu jurnalist? a bubuit din spate o voce răgușită.

Ne-am întors cu toții și am dat nas în nas cu o femeie scundă și rotundă, purtând ochelari cu lentile groase, îmbrăcată într-o rochie maro, fără formă, și cu părul strâns la spate.

— Hm… tu ești…? a îngăimat Ian.

— Miriam Kelly, a zis femeia și l-a strâns în brațe, bătându-l entuziasmată pe spate. Ai reușit! Îmi făceam griji că m-ai lăsat cu ochii în soare!

Ian și-a dres glasul, încercând zadarnic să depășească șocul faptului că femeia cea mai importantă din industria muzicală irlandeză avea înfățișarea unei persoane care face chec cu banane și croșetează pleduri în timpul liber.

— Ăăă… a încercat el iar să vorbească.

Brusc, tipa a renunțat la zâmbet și și-a luat un aer serios, arătând cu degetul spre el:

— Ia zi-mi, Ian, chiar sunt pe ducă trupele de amatori?

— I-ai citit articolul! am exclamat eu, recunoscând imediat titlul textului pe care-l citisem online, la Hanul Capătul Curcubeului.

Și-a întors ochii strălucitori către mine.

— Firește că l-am citit. Tânărul ăsta mi-a lăsat cinci mesaje vocale și mi-a trimis înspăimântător de multe e-mailuri. Aveam de ales: fie îl dădeam pe mâna autorităților, fie stabileam o întâlnire cu el. Tu trebuie să fii sora lui mai mică.

— Mă cheamă Addie, m-am prezentat eu, strângându-i mâna. Iar el este prietenul nostru, Rowan, și el un foarte mare fan Titletrack.

— Sunt foarte, foarte încântat să vă cunosc, a spus Rowan, punând sechestru pe mâna femeii, cu fața numai un zâmbet. Este o onoare!

— Un irlandez printre americani. Îmi place! a declarat Miriam, pe urmă s-a întors spre mine: Addie, fratele tău are condei! M-a impresionat articolul lui.

— Serios? a întrebat Ian, cu chipul luminat ca un tort aniversar și s-a tras înapoi câțiva pași.

Nu-l mai văzusem vreodată atât de afectat de un compliment – când era pe terenul de fotbal, ploua cu laude la adresa lui.

— Mulțumesc, a spus el, gâtuit.

Miriam l-a plesnit zdravăn pe spinare.

— Și-mi place la nebunie că ești așa de tânăr. Când o s-ajungi la vârsta mea, o să-ți dai seama că vârsta nu influențează deloc ceea ce poți reuși să faci în viață. Dacă ai talent, ai talent și gata. De ce să aștepți până crești? Și pe urmă, după ce ai crescut, de ce să te oprești? Asta e deviza mea.

Ce Titletrack? Ar fi trebuit să punem bazele unui club pentru fanii *lui Miriam.*

Tipa a continuat:

— Găsiți-vă o masă. Am fost toată vara pe drum, dar azi m-au lăsat să intru în bucătărie și am pregătit faimoasa mea tocăniță cu bere Guinness. Bruce Springsteen susține că tocănița asta i-a schimbat viața.

— Bruce Springsteen?

Ian avea o față de-ai fi zis că era pe punctul de a leșina.

Miriam și-a atins bărbia cu un deget.

— Sau a spus-o Sting? Uneori îi confund. O să-i anunț pe cei de la bucătărie că sunteți aici. Ne vedem în două secunde, a zis ea și a plecat lăsând în urmă unde de șoc.

— Ian, a fost demențial! a strigat Rowan, exaltat.

Fratele meu s-a întors și m-a privit cu ochii holbați.

— Tocmai am stat de vorbă cu Miriam Kelly.

— Nu, Miriam Kelly tocmai *ți-a făcut un compliment,* i-am atras eu atenția, plină de mândrie.

Ori de câte ori Ian era foarte fericit, starea lui mă molipsea și pe mine.

*

Miriam l-a condus pe Ian la o masă aflată lângă scenă, așa că eu și Rowan am ales o alta, mai aproape de ușă, ca să-l lăsăm pe Ian să-și pregătească interviul.

— De ce e Miriam așa de importantă? l-am întrebat pe Rowan, fără să-l pierd pe Ian din priviri nicio clipă.

Fratele meu se mai liniștise, obrajii lui aveau o nuanță de roșu mai potolit, iar până în clipa asta se stropise cu tocăniță și își scăpase de două ori pixul pe jos. Dacă avea de gând să devină critic de muzică, atunci trebuia să învețe să-și tempereze emoțiile în prezența persoanelor faimoase.

Rowan a dat din cap.

— E un fel de *scout* neoficial de talente. La început, îi plătea pe unii și pe alții ca să cânte aici, în barul ei, dar după ce a descoperit și a promovat unele dintre cele mai mari trupe din Irlanda, toate casele de discuri au început s-o angajeze ca să descopere noi talente. Acum cincisprezece ani, i-a auzit pe Titletrack cântând în cadrul unui concurs universitar și i-a invitat aici, să cânte peste vară. Așa au început să dobândească fani.

Am băgat lingura în tocăniță și am comentat:

— De asemenea, e o bucătăreasă excelentă.

Tocănița Springsteen a lui Miriam era un amestec de morcovi, cartofi și sos de carne deasupra căruia tronau două linguri de piure de cartofi. Era așa de gustoasă și de caldă, că îmi venea să intru cu totul în castron.

— Auzi, ai citit tema din ghid? m-a întrebat Rowan, împingând cartea spre mine, peste masă.

Trebuie să facem o barcă de hârtie și s-o lansăm la apă.

— Și ai de gând să faci tema sau o să te fofilezi din nou? l-am luat eu peste picior, deschizând cartea la capitolul despre Cobh.

— Cât timp nu trebuie să am de-a face cu vreun fluid corporal, mă bag.

— În regulă, am zis, sprijinindu-mă fericită de spătarul scaunului.

Eram sătulă și, pentru prima dată de câteva zile încoace, mă simțeam relaxată. Muzica live fusese înlocuită cu unul dintre albumele trupei Queen, album pe care-l recunoșteam din ziua în care tata făcuse curat în garaj. Însă mai presus îl auzeam pe Ian, care-și dădea încontinuu capul pe spate și râdea în hohote.

Când îl văzusem râzând așa cel mai recent? În ultimii ani devenise mult mai sobru, iar asta probabil că avea legătură cu fotbalul. Ai fi crezut că starul echipei de fotbal primește un tratament special, dar, dimpotrivă, antrenorii se purtau și mai dur cu el. Și Ian lua meciurile foarte în serios. Nici nu trebuia să verific programarea meciurilor ca să știu când urma unul, fiindcă întotdeauna, cu câteva zile înainte, devenea prost dispus și tăcut.

Că tot mă gândeam la fotbal, mi-am amintit de mesajul Oliviei. M-am uitat la telefon și am simțit un nod în stomac. **IAN CHIAR A FOST DAT AFARĂ DIN ECHIPĂ????** Trebuia să mă ocup și de mesajul ăsta. Dacă acasă circula zvonul ăsta, atunci Ian trebuia să afle cât mai curând. *Dar dacă nu e un zvon?* m-a întrebat mintea mea. Am redus-o imediat la tăcere. Bineînțeles că era un zvon. Ca să fie dat afară din echipa de fotbal, ar fi trebuit ca fratele meu să facă o chestie cu adevărat gravă, cum ar fi să dea foc școlii.

Oricum, trebuia să-i spun cu prima ocazie. Relația noastră chiar nu mai avea nevoie de un alt secret.

L-am privit pe Ian și ochii ni s-au întâlnit. Ne-a făcut semn să venim. Bolul lui cu mâncare era pe jumătate plin, iar paginile carnețelului erau umplute

cu scrisul lui înghesuit. Chipul îi strălucea de însuflețire când ne-a zis:

— Miriam a spus că putem rămâne aici peste noapte.

— Pe bune? Unde? a întrebat Rowan răsucindu-se, ca și cum s-ar fi așteptat să vadă un pat în spatele barului.

Miriam a zâmbit și și-a împins scaunul deoparte.

— La etaj. Avem câteva camere de închiriat. De obicei le păstrăm pentru tinerele talente. Cred că Jared a stat în dormitorul principal mai bine de o lună. Asta-mi amintește că trogloditul ăla încă îmi datorează chiria pe o lună! Bănuiesc că acum își permite să plătească, nu? Am să-l sun să-i spun.

— Jared? a întrebat Rowan, cu gura căscată. Adică sofistul trupei? A stat aici? Și ai *numărul lui de telefon*?

— Normal, a zis Miriam, ridicând ușor din umeri și privindu-l pe Ian. Să-mi spui când e gata articolul. Dacă vrei, pot să i-l trimit și lui Jared.

— Poți să…

Ian s-a înecat cu propriile cuvinte, iar fața lui a căpătat iar o nuanță stacojie.

— Eu…

A horcăit, așa că l-am lovit puternic în spinare.

— Ian, respiră!

Miriam l-a privit cu sprâncenele ridicate.

— Ian, o să fie bine. După ce o să lucrezi în domeniul ăsta tot atâta timp ca mine, ai să-ți dai seama că muzicienii sunt și ei niște simpli oameni.

Miriam s-a întors spre mine.

— Și acum, că tot veni vorba de oameni interesanți, hai să discutăm despre tine, Addie.

M-am făcut și eu stacojie la față. Atenția pe care mi-o acorda Miriam mi se părea mult prea entuziastă și puțin copleșitoare.

— Ce-i cu mine?

A ridicat degetul arătător spre mine.

— Am auzit că ești un adevărat mecanic. Ăsta-i un talent. Nu neapărat unul pe care eu să-l pot promova,

dar tot talent se cheamă. Ian mi-a spus că excursia asta nu ar fi avut loc fără ajutorul tău.

Am simțit cum pieptul mi se umplea de fericire.

— Ian, ai spus tu asta?

A ridicat din umeri, cu un surâs.

— Păi, e adevărat.

Rowan a declarat:

— Dacă nu ar fi fost Addie, ne-am fi târât și acum toba prin Irlanda. Chiar și azi ne-a salvat. Abia trecuserăm de Blarney și motorul a început să se încălzească, dar ea a reușit să ne ducă până la service-ul auto din capătul străzii.

Miriam a oftat.

— Să ghicesc: service-ul lui Connor Moloney? Nu-mi place s-o spun, dar omul ăla e tot atât de inutil ca un ceainic de ciocolată caldă, a spus ea, cu brațele încrucișate la piept. Deci ești mecanic auto. Ce ai de spus în apărarea ta?

Ce aveam de spus în apărarea mea?

— Hm, păi, îmi plac mașinile.

— Și te *pricepi* la ele, a insistat ea.

Rowan a explicat:

— Eu îi spun Maeve, fiindcă, prima dată când am văzut-o, l-a pus la pământ pe Ian într-o parcare. E ca o regină războinică.

Acum roșisem de-a binelea.

— Scuze, *de ce* vorbim despre asta? am întrebat.

— Fiindcă este nevoie! a zis Miriam, agitând în aer pumnul strâns. Este nevoie de mai multe regine războinice. Mai ales din cele care-și cunosc puterea.

S-a aplecat spre mine, cercetându-mi chipul rușinat.

— Addie, știi cu ce mă ocup eu, nu? Ce fac eu în viață?

Am încuviințat stânjenită.

— Da. Descoperi talente.

— Greșit! mi-a spus femeia, cu degetul ridicat spre mine și cu vocea descriind un crescendo entuziast. Eu le insuflu putere. Găsesc oameni care-și cântă cântecele, îi pun în fața unui microfon și mă asigur că

lumea îi ascultă. Și vreau să fac același lucru și pentru tine, Addie.

Ce tot îndruga?

A sărit în picioare, m-a cuprins cu brațul pe după umeri și m-a tras după ea, pe scenă.

— Hei, Miriam, eu nu știu să cânt nici cu vocea, nici la vreun instrument.

Și nici nu mă urc pe scenă. Dacă nu sunt pe un teren de sport, urăsc să fiu în centrul atenției. Am încercat din răsputeri să scap, dar m-a urcat pe podium și m-a pus în fața unui microfon. Ian și Rowan mă priveau cu ochii căscați, dar niciunul nu încerca să mă salveze. Trădătorii!

— Pat! Microfonul! a urlat Miriam.

Unul dintre barmani s-a aplecat sub bar și brusc microfonul a prins viață. Miriam mi l-a întins.

— Haide, Addie. Spune-le tuturor ce ai făcut.

Am privit-o oripilată. Adevărat, barul nu mai era la fel de aglomerat ca în timpul concertului, dar tot erau o mulțime de oameni de față și toți mă priveau, zâmbind amuzați. Evident, erau obișnuiți cu poznele lui Miriam.

— Haide, a insistat ea și m-a înghiontit. Spune-le cum te cheamă și cât de tare ești. O declarație poate fi un lucru foarte puternic, să știi.

Chiar trebuia s-o fac? Exact când gândul ăsta mi-a trecut prin cap, i-am simțit brațul strângându-mă ca un șarpe boa. Era clar că nu avea de gând să mă lase să plec de pe scenă. Mi-am dres vocea și am îngăimat:

— Ăăă… bună! Mă numesc Addie Bennett.

— Regina Maeve! a strigat Ian din public, cu palmele pâlnie la gură.

M-am înroșit până în vârful degetelor de la picioare. După ce terminam cu chestia asta, aveam să-l strâng de gât pe Ian.

— Și Miriam vrea să vă povestesc că, în ultimele zile, am tot călătorit cu mașina. S-a tot stricat, așa că eu am tot reparat-o. Și… atât! am spus și m-am grăbit să-i restitui lui Miriam microfonul, încercând s-o șterg imediat de acolo.

M-a apucat de tricou.

— Mai așteaptă puțin, Addie. Știi ce-mi place mie să văd? O femeie care-și cunoaște puterea. O femeie care știe că este deșteaptă și inventivă, o femeie care poate să rezolve lucruri. Addie, tu ești o femeie puternică, a spus Miriam și m-a prins de mână, ridicându-mi-o deasupra capului, ca într-un ring. Haide, Addie, spune-o!

M-am făcut mică.

— Ce să spun, mai exact?

Rowan și Ian își zâmbeau. Se distrau de minune.

— Spune: „Sunt eroina propriei mele povești".

— Sunt eroina propriei mele povești, am repetat eu repede.

— Nu, nu, nu. Mai tare. Deschide-ți diafragma. Cu răsunet!

Oare nu i se părea ironic că *silea* pe cineva să spună cât de puternic este? *Hai să terminăm odată*, mi-am zis.

Am tras adânc aer în piept și am urlat în microfon:

— Sunt eroina propriei mele povești!

— Da! Așa! Din nou! a strigat Miriam.

De data asta, nu m-am mai controlat.

— SUNT EROINA PROPRIEI MELE POVEȘTI!

— Bravo, fată dragă! a spus Miriam.

Mi-a lăsat brațul în jos, iar fața ei lucea de transpirație.

Urlatul chiar mă făcuse să mă simt bine. Probabil că m-aș fi simțit și mai bine dacă aș fi crezut în cuvintele alea.

*

— A fost ciudat, am spus, cărând valiza mea și pe a lui Ian până la scară.

Îndată ce Miriam m-a lăsat să cobor de pe scenă, Ian s-a grăbit să vadă cum arătau camerele noastre.

Rowan mi-a rânjit:

— Te-ai urcat pe o scenă și-ai urlat la o mulțime de străini că ești o eroină. Ce-i așa de ciudat în asta?

Am încercat să-l pocnesc, dar nu puteam, din cauza valizelor.

Rowan a apucat una, târând-o pe trepte.

— Dau o fugă până la atelierul auto, să vorbesc cu Connor și să mă asigur că mâine-dimineață mașina o să fie reparată, îți vine să crezi că Electric Picnic are loc mâine?

— Nu.

Nu-mi venea să cred. Ultimele zile parcă zburaseră.

— Eu o să rămân aici, am anunțat eu. Cred c-ar fi înțelept să nu-l mai întâlnesc niciodată pe Connor.

Rowan mi-a zâmbit.

— Păcat! Mi-aș fi dorit s-o văd pe eroina Maeve în acțiune.

— Ha, ha!

L-am urmat pe Ian pe scări, iar greutatea bagajelor mă împingea dintr-o parte în alta, făcându-mă să mă lovesc de pereți. În cele din urmă, am izbutit să ajung pe ultima treaptă și am lăsat toate bagajele să cadă pe podea.

— Nu-mi vine să cred, a răsunat glasul lui Ian prin ușa deschisă.

Camera avea tavanul înclinat și cele două paturi suprapuse erau îngrămădite la peretele din spate. Lumina apusului pătrundea printr-o fereastră octogonală.

Ian se agita de zor, trântit pe patul cel mai apropiat.

— În care pat crezi că a dormit Jared? Oare în ăsta?

— N-am nici cea mai mică idee, i-am răspuns, ferindu-mi privirea de a lui.

Venerația lui Ian pentru Titletrack era la limita ridicolului. Am intrat în următoarea cameră și am petrecut mai mult timp decât ar fi fost necesar cu aranjatul bagajului meu lângă pat. SMS-ul Oliviei aproape că-mi ardea buzunarul. Trebuia să discut cu Ian. Acum.

Când am intrat iar în camera lui, se mutase pe un alt pat. Stătea întins pe spate, cu brațele sub cap și cu

un zâmbet liniștit. Chiar aveam să fac asta? *Sunt o eroină*, mi-am spus eu cu jale.

— Mulțumesc că ne-ai adus aici, a spus Ian, înainte să apuc să deschid gura. Înseamnă mult pentru mine.

— A, nicio problemă, am spus, așezându-mă pe pat. Ian, am ceva de vorbit cu tine.

— Și eu!

S-a rostogolit pe burtă, căutându-și carnețelul.

— Voiam să-ți spun că ar trebui să-i spui mamei despre Cubby cât mai repede. Poate chiar înainte să ajungem acasă. Dacă vrei, le distrag eu atenția lui Archie și lui Walter în aeroport, cât discutați voi două.

— *Poftim?*

Am simțit cum puntea dintre noi se prăbușește. Acum nu doar că insista să-i spun mamei, dar îmi dicta locul și momentul?

S-a ridicat în capul oaselor.

— Cred că ar trebui să-i spui mamei despre Cubby înainte să…

— Ian, te-am auzit, am zis, sprijinindu-mă de ușa șifonierului. Dar nu sunt pregătită să-i spun mamei. Nu așa de curând.

Și-a închis cu zgomot carnetul.

— Dar când eram la Conacul Torc ai spus că am dreptate, că trebuie să vorbești cu mama.

— Am zis că *poate* ai dreptate. N-am promis că o s-o fac.

Ian a sărit în picioare și a început să se plimbe enervat, încoace și-ncolo, prin cameră.

— Îți bați joc de mine? Addie! De ce nu?

— Fiindcă nu sunt pregătită. Dacă vreau să-i spun mamei, o să-i spun.

Deși știam că voi provoca o explozie, nu m-am putut abține să adaug:

— Și, în plus, ce s-a petrecut între mine și Cubby nu e treaba ta.

— Nu e *treaba meat*

Ian s-a oprit în loc. Ochii îi străluceau de furie.

— Addie, mi-ar plăcea să fie așa cum spui, dar știm amândoi că nu este adevărat. A devenit treaba mea în secunda în care am intrat în vestiar.

Am simțit că mă înăbuș. Vestiarul. Ori de câte ori încercam să-mi imaginez scena, când Ian, propriul meu *frate*, a intrat în vestiar și l-a atacat pe Cubby, creierul meu trăgea draperii groase peste imaginile alea.

— Cum să fi știut că o să facă așa ceva?

Îmi simțeam gura uscată.

A ridicat un deget spre mine, împungând aerul.

— Te-am avertizat în privința lui. Ți-am spus că tipul ăsta nu aduce decât necazuri.

Era aceeași ceartă pe care o avusesem toată vara. Eram sătulă până peste cap.

— Addie, ascultă-mă măcar o dată! Nu mai poți ține secretul ăsta. Trebuie să-i spui mamei cu prima ocazie.

— Nu-mi mai spune ce să fac! am explodat, cu inima bătându-mi să-mi iasă din piept. Și cine ești tu, ca să-mi ții mie prelegeri despre secrete, *Indie Ian?*

Am pronunțat disprețuitor numele și privirea i s-a înăsprit.

— Nu întoarce chestia asta împotriva mea.

— De ce nu?

Am deschis larg brațele.

— Ai un prieten irlandez secret. O carieră secretă de scriitor. Planuri secrete de facultate.

Ar fi trebuit să mă opresc, să gândesc înainte de a vorbi, dar mă înfuriasem prea tare. Am scos telefonul din buzunar și i l-am vârât sub nas:

— Și asta ce înseamnă?

Mi-a smuls telefonul și s-a dezumflat când a citit SMS-ul Oliviei.

— Cum a aflat? a șoptit.

Când l-am auzit, am încremenit, iar creierul mi-a luat-o razna.

— Stai puțin. Ce vrei să spui? E adevărat? Te-au dat afară din echipă? De ce nu mi-ai spus?

A aruncat telefonul pe pat.

— S-a întâmplat din cauza ta, pricepi? Nu mai fac parte din echipă din cauza *ta.*

Nu.

Am ieșit din cameră de-a-ndărătelea. Mâinile îmi tremurau și-n capul pieptului simțeam o nouă greutate, una imensă.

De data asta, vocea lui era rugătoare:

— Addie, am fost dat afară din echipa de fotbal. Nici mama, nici tata nu au aflat încă, dar nu pot să țin secret la nesfârșit. Trebuie să vorbești cu mama. Trebuie să-i spui despre poză și despre cum Cubby a dat-o…

— Ian, *taci!* am țipat, astupându-mi urechile cu mâinile.

M-am răsucit pe călcâie și am luat-o la goană. Ian a rămas în urmă.

*

Am alergat până în port și am încetinit abia când am ajuns acolo. Răsuflam sacadat și lacrimile nu mă lăsau să respir ca lumea. M-am prăbușit pe o bancă de fier și am simțit metalul rece apăsându-mi spinarea.

Iată ce se petrecuse în vara asta. Lucrul care nu ar fi trebuit să mi se întâmple niciodată, nici mie, nici altcuiva. După ce Cubby s-a rugat de mine săptămâni la rând, am acceptat să-i trimit o poză în care nu purtam sutien. Nu mă simțisem în largul meu în privința asta, din două motive. Unu – toate glumele lui pe tema pozelor începuseră să semene cam mult a constrângere; doi avertismentul lui Ian îmi răsuna în urechi, indiferent cât de mult încercam să-l alung: *Aud cum vorbește despre fete. Nu vrei să ieși cu un tip ca el. Crede-mă.*

Doar că eu fusesem toată vara cu Cubby. Crezusem că-l cunoșteam mai bine decât îl cunoștea Ian. Crezusem că puteam avea încredere în el. Și – îmi spusesem eu – poate că așa se făcea trecerea de la întâlniri pe furiș, târziu în noapte, la mers împreună

pe holurile liceului, ca un cuplu. Trebuia să ai încredere.

Așa că i-am trimis poza, deși mâinile îmi tremuraseră când apăsasem butonul, deși vorbele lui Ian răsunau din ce în ce mai puternic în mintea mea.

La două zile după aceea, Ian se întorsese din cantonamentul de fotbal și dăduse buzna în dormitorul meu, cu ochii plini de lacrimi de furie. *Știi ce a făcut, nu? A arătat tuturor poza. De ce nu m-ai ascultat?*

Fusesem atât de șocată, că nici nu am întrebat ce s-a petrecut după aia, dar acum știam. După ce-l prinsese pe Cubby arătând poza mea la toată echipa de fotbal, Ian se bătuse cu el. Normal. După aia, fusese dat afară din echipa de fotbal. Și faptul că nu avusesem nici cea mai mică intenție să-mi implic fratele în treaba asta – nu dorisem ca viața mea să o influențeze pe a lui – nu conta, fiindcă așa se întâmplă într-o familie. Indiferent dacă vrei sau nu, acțiunile tale îi afectează întotdeauna pe ceilalți. Am tras adânc aer în piept și am suspinat. Trebuia să-i spun lui Ian de ce nu l-am ascultat. Adevăratul motiv. Merita să știe.

Câteva secunde mai târziu, i-am auzit pașii în spatele meu. Știam că avea să vină după mine.

— Addie… a început el.

Dar m-am răsucit și-am vorbit înainte să mă pot controla.

— Ian, tu știi cât de greu este să fiu sora ta mai mică?

A înghețat, plin de nedumerire.

— Ce vrei să spui? În afară de vara asta, întotdeauna am avut impresia că suntem cei mai buni prieteni.

— Așa e.

Am dat din cap, căutând cuvintele potrivite, iar el s-a așezat pe bancă, lângă mine.

— Vreau să-ți spun un lucru: știi cât de greu este să fiu sora lui *Ian Bennett*?

A clătinat din cap, aproape imperceptibil.

— Nu pricep.

— Tu ești starul liceului nostru. Starul echipei de fotbal. Sportivul-vedetă într-o casă *plină* de sportivi, am zis cu glas tremurător. Ești bun la învățătură, la sport, la scris… și normal că știai adevărul despre Cubby. Ai avut mare dreptate. Și, în adâncul meu, am știut-o de la bun început.

Ian și-a trecut degetele prin păr, cu o expresie derutată.

— Păi, și atunci de ce…

L-am mai întrerupt o dată. Voiam să mă asculte.

— Ian, vara asta am ieșit cu el pentru că am vrut să am pe cineva care să mă *vadă.* Să mă vadă cu adevărat, nu doar în comparație cu voi trei.

Am tras adânc aer în piept.

— Voiam să fiu și altcineva, în afară de Bennett numărul patru, fata care e doar mediocră.

— Mediocră? a repetat Ian, făcând ochii mari. De ce nu mi-ai spus niciodată că asta simți?

— De ce să-ți spun, când e jenant de evident?

O pasăre și-a făcut apariția ducând în cioc un cartof prăjii

— Ian, îmi pare foarte rău că am trimis poza, dar…

— Hopa! Stai puțin! m-a întrerupt Ian, ridicând brațele.

— Tu crezi că sunt supărat pe tine fiindcă ai trimis poza?

M-a privit drept în ochi, bâțâind un genunchi.

— Addie, nu despre asta e vorba. A fost decizia ta să trimiți poza. E… corpul tău, la urma urmei.

Ne-am strâmbat amândoi. Depășiserăm limitele unei conversații obișnuite între un frate și o soră.

— Scuză-mă, a spus repede, roșind. Nu știu dacă mă exprim cum trebuie. Vreau să spun că nu m-am supărat fiindcă ai trimis poza. Faptul că toată echipa a văzut-o nu a fost din vina ta. Cubby e vinovat.

Ian a lovit cu piciorul o pietricică de pe trotuar.

— M-am înfuriat pentru că nu m-ai ascultat când te-am sfătuit să stai departe de el. Îl știu pe Cubby de ani buni și am văzut cum s-a schimbat. Am vrut să te protejez.

Lacrimile îmi înțepau ochii, așa că m-am aplecat și mi-am rezemat coatele de genunchi. Nodul din gât părea că nu avea să dispară niciodată.

— Ian, îmi pare rău de faza cu echipa de fotbal.

A răsuflat prelung.

— Bun, acum e rândul meu să-ți mărturisesc ceva. Nu am vorbit serios adineauri, în cameră. Eram furios. Și încercam să subliniez o idee.

Mi-am îndreptat iute spatele.

— Adică încă faci parte din echipă?

A clătinat din cap.

— Nu. Am vrut să spun că e vina mea, nu a ta.

— Deci nu ai fost eliminat din cauza pozei?

Ian a ezitat:

— Păi… ba da. S-au întâmplat mai multe decât faptul că m-am luat de Cubby în vestiar, pentru ce a făcut. În ziua aia chiar mi-am pierdut cumpătul. Dar celelalte bătăi oricum întinseseră coarda.

— Celelalte bătăi?

Am ridicat brusc capul, uimită.

— Adică au fost mai multe? De câte ori te-ai bătut?

A șovăit.

— Nu sunt sigur. Și, ca să fiu cinstit, la început bătăile se iscau din cauza ta – băieții făceau comentarii stupide doar ca să mă enerveze. Dar pe urmă am cedat. Nu-mi mai suportam deloc coechipierii, orice fleac mă făcea să-mi ies din minți. Antrenorul m-a tot avertizat, până când…

Și-a îndreptat umerii și spatele.

— Dar nu mă deranjează că am fost dat afară, fiindcă urăsc fotbalul. Întotdeauna l-am urât și o să-l urăsc mereu.

— Poftim?

Mi-am luat ochii de la ocean. Faptul că-i plăcea să scrie mai mult decât îi plăcea să joace fotbal nu era același lucru cu a detesta fotbalul. Imposibil să-l urască de-a binelea, când era un fotbalist atât de talentat.

— Vrei să spui că urăști antrenamentele sau…

A clătinat din cap.

— Nu. Urăsc *fotbalul.* Punct.

Privirile ni s-au întâlnit și Ian a continuat:

— Urăsc antrenamentele, urăsc meciurile, întâlnirile de dinaintea meciurilor pentru ridicarea moralului, petrecerile de după, urăsc uniforma echipei… Urăsc faptul că oamenii se poartă diferit cu mine, ca și cum aș fi special, numai fiindcă mă pricep la asta. Și lucrurile stau așa de foarte mult timp. Imediat ce și-au dat seama că sunt bun la fotbal, parcă ar fi aruncat peste mine o pătură de fotbal: nimeni nu mai vedea nimic altceva. Voiau cu toții să mă încadrez în stereotipul fotbalistului, doar că stereotipul ăsta nu mi s-a potrivit niciodată.

Nu mă gândisem niciodată că lui Ian nu îi plăcea fotbalul. Dintr-odată, am avut o revelație: graba cu care Ian pleca după antrenamente, enervarea de dinaintea meciurilor, faptul că încerca din răsputeri să nu vorbească despre fotbal, când toți cei din jur numai despre asta doreau să discute. Adevărul fusese în fața mea încă de la început.

— Ian, nu am știut. Cred că pentru tine a fost…

— Îngrozitor? a completat el, posomorât.

— Îngrozitor. De ce nu mi-ai spus?

A clătinat din cap.

— N-am vrut să te dezamăgesc. Lumea e așa de fericită când mă vede jucând, iar tu ai venit la fiecare meci de-al meu. Am vrut să fiu și eu ca tine, ca Archie și ca Walter. Când intri pe teren, te transformi în persoana care ești cu adevărat. Te distrezi. Pentru mine, nu era așa.

— Dar simți asta când scrii? Și când e vorba despre Titletrack?

— Exact. De-asta este excursia asta așa de importantă pentru mine. Am crezut că, dacă scriu un articol grozav, poate o să fiu acceptat în redacția unei publicații mai mari, iar mama și tata nu ar mai fi așa de supărați că renunț la fotbal.

Am strâns din buze, abia reținându-mi un zâmbet.

— Adică vrei să spui că și tu ai ceva de discutat cu mama și cu tata?

A gemut exasperat, dar a surâs.

— Da. Nu mă bate la cap, bine? O s-o fac și pe asta.

— Glumești? Normal că o să te bat la cap, cel puțin la fel de mult cât m-ai sâcâit tu.

Rowan ne-a speriat, apărând ca din senin lângă bancă.

— Aici erați! Habar n-aveam unde ați dispărut. Am întrebat un barman și mi-a spus că…

A tăcut când mi-a văzut obrajii uzi de lacrimi.

— Ia stați. Ce este? S-a întâmplat ceva?

— S-ar putea spune și așa.

Rowan adusese ghidul și, când l-am văzut, mi-a venit o idee.

— Auzi, Ian, nu vrei să facem împreună tema pentru Cobh? Cred că te-ar putea ajuta.

— Bună idee, a zis Rowan. Pun pariu c-o să-ți placă.

Ian și-a dat părul pe spate și l-a prins cu un elastic pe care îl purta la încheietura mâinii.

— Nu știu ce să zic. Trebuie să vorbesc cu vreun copac sau să sărut ceva?

Am clătinat din cap.

— Trebuie să desenăm o situație care nu a ieșit așa cum am sperat. Și pe urmă să facem bărcuțe din hârtiile desenate și să le dăm drumul pe apă.

— Hmm… a mormăit Ian, dar, din felul în care privea ghidul, am înțeles că ideea îi plăcea.

— Te-am căutat pentru că voiam să facem tema înainte să se întunece de tot. Am cerut și hârtie de la bar, dar nu au avut decât chestiile astea.

Rowan mi-a întins un teanc de pliante vechi, care făceau reclamă pentru spectacolul unui violonist.

— Pentru mine sunt destul de bune, am zis.

Am împărțit pliantele, după care ne-am așezat pe jos, cu ele în față.

La mine a fost ușor. În desenul meu eram eu și Cubby, mergând pe coridorul școlii: el cu brațul pe după umerii mei, iar eu încântată de șoaptele care veneau din toate direcțiile.

Desenul în sine era oribil, dar faptul că scosesem imaginea asta la suprafață a schimbat ceva înăuntrul

meu. Durerea nu a dispărut, dar o parte din greutatea ei a coborât de-a lungul creionului și s-a materializat într-un obiect pe care îl puteam privi. Un obiect pe care îl puteam lăsa în urmă.

Ne-am dus apoi la marginea apei, urmând instrucțiunile Doamnei Ghid pentru a confecționa câte o Barcă AntiIubire. Am dat drumul bărcuței mele pe apă și mi-am imaginat încă o clipă cum ar fi fost dacă lucrurile s-ar fi petrecut altfel. Dacă și Cubby ar fi ținut la mine cât ținusem eu la el. Și i-am dat drumul pe apă, uitându-mă cum valurile o poartă în larg, unde sarea avea să o dizolve.

Și după ce bărcuța s-a făcut nevăzută, Ian și Rowan îmi erau în continuare alături. Iar pentru mine asta însemna mult mai mult decât mi-aș fi închipuit.

*

Peste noapte a fost furtună și am auzit ca prin vis răpăiala ploii. Dimineața, cerul avea nuanța piersicii. Înainte să mă dau jos din pat, m-am întors pe spate și am privit îndelung crăpăturile din tavan, punându-mi la încercare proaspăta senzație de ușurare.

Încă mai simțeam o gheară în piept, dar faptul că eu și Ian ne înțelegeam din nou ușura situația.

M-am îmbrăcat și am intrat în camera băieților, pe care i-am găsit întinși pe pat. Rowan purta un tricou roz, al cărui desen înfățișa o mâță călare pe o orcă, iar Ian cerceta harta.

Am arătat spre tricoul lui Rowan și i-am spus:

— Câte din astea ai?

— Nu destule. Bună dimineața și ție, mi-a spus el, iar gropița lui m-a făcut imediat să surâd.

Am arătat spre harta lui Ian.

— Mai avem o singură oprire până la Electric Picnic, nu?

Fratele meu a zâmbit fericit, țopăind pe pat:

— La Stânca de la Cashel. Nu-mi vine să cred că în *seara asta* e concertul!

— Mie nu-mi vine să cred că Lina o să ajungă aici, în seara asta!

Aveam în continuare emoții, dar cum toată tensiunea dintre mine și Ian dispăruse, simțeam că îmi venea mult mai ușor să-i povestesc Linei cele întâmplate.

Rowan a ridicat mobilul în aer.

— Connor zice că putem să luăm mașina de la service după ora zece. Vreți să ne mai oprim undeva și să luăm micul dejun?

— Da, am răspuns eu și Ian, la unison.

Miriam plecase dis-de-dimineață cu mașina la Dublin, pentru o întâlnire, așa că, după ce ne-am luat la revedere de la angajații barului, ne-am târât bagajele până în Piața Centrală și ne-am oprit la o cafenea văruită în albastru-cobalt. Pe vitrina ei scria cu litere aurii: LA BERTIE. CEAI GRATUIT PENTRU ORICE COMANDĂ. La intrare, un clopoțel ne-a anunțat prezența. Am comandat ouă și pâine prăjită.

Fiindcă voiam să privesc oceanul cât mai mult posibil, în timp ce așteptam mâncarea, am ales o masă lângă fereastră și am cuprins în palme cana aburindă, plină cu ceai de mentă.

Afară, turiștii treceau pe lângă noi pe trotuar și îi priveam absentă, amestecând zahărul în ceai. Ignoram conversația lui Rowan cu Ian și mă gândeam la Lina. Nu o văzusem de mai bine de trei luni. Oare cum avea să fie diseară? Urma să reluăm prietenia din punctul unde am lăsat-o? Sau trebuia să ne obișnuim iarăși una cu alta?

Chelnerița tocmai ne adusese farfuriile, când deodată un trecător de pe stradă m-a scos rapid din reveria cu miros de mentă. Era un tip înalt, cu umeri lați, cu o pereche de căști imense pe urechi și cu un mers fudul, care mi-a amintit imediat de…

— Walter! am țipat.

Chiar atunci, s-a uitat în vitrină și ochii lui s-au oprit asupra lui Ian.

— NU!

Ian și-a scăpat linguriță în cană, împroșcând ceai fierbinte în toate părțile. Prima mea pornire a fost să mă ascund sub masă, dar privirea aspră a lui Walter a

trecut imediat de la Ian la mine și, dintr-odată, ne priveam ochi în ochi.

— Pe bune? Chiar se întâmplă din nou? a exclamat Rowan. Insula asta e mult prea mică.

— Cine e tipul? ne-a întrebat chelnerița, ținând o carafa cu apă.

Walter își apropiase fața de vitrină și respirația lui aburea sticla.

— E periculos?

— Oarecum, am bombănit, sărind în picioare.

Walter și-a scos căștile și a pornit hotărât spre intrare. Deja dădea din buze și tirada lui ne-a întâmpinat îndată ce a deschis ușa.

— Voi doi sunteți groaznici! Eu încerc din răsputeri să uit că Addie a apărut ca din senin la Castelul Blarney, iar acum, poftim, sunteți aici și MÂNCAȚI MICUL DEJUN!

A pronunțat ultimele cuvinte strigând, ca și cum a mânca micul dejun ar fi fost în capul listei de greșeli pe care cineva le putea comite față de el. În mod clar, Walt și secretele nu făceau casă bună.

— Domnule, liniștiți-vă, i-a spus ferm chelnerița, mânuind tava ca pe un scut. Vă servesc cu o ceașcă de ceai? Poate aveți o aromă preferată. Mușețel? Lămâie și lavandă? E din partea casei.

— Nu se dă el în vânt după ceai, dar vă mulțumim, i-am răspuns politicos.

— Walt, stai calm, i-a poruncit Ian, depărtându-se de vitrină. Unde-i mama?

— Voi ce căutați aici? a cerut Walt să afle.

Am făcut semn spre Ian și i-am răspuns:

— Eu și Rowan ți-am mai explicat o dată, la Castelul Blarney. Lucrăm la eseul lui Ian.

A dat din cap, dezgustat.

— Pe naiba! Am vorbit cu Archie despre chestia asta și lui i s-a părut la fel: o minciună. Nu e nevoie să pleci în altă țară ca să faci cercetare pentru un eseu de admitere la facultate. Asta înseamnă că ești un mincinos, a conchis el, împungându-l pe Rowan cu degetul. Măcar porți parfumuri John Varvatos?

Rowan a făcut o grimasă, dar nu i-a răspuns.

— I-ai spus lui Archie? l-a luat Ian la rost, sărind în picioare.

Harta lui stătea întinsă pe masă și Ian a dat-o deoparte imediat.

Walter s-a răstit:

— Normal! Trebuia să-i spun *cuiva.*

Speriată, am aruncat o privire pe geam. Nu răspunsese la întrebarea lui Ian.

— Unde e mama? am repetat.

— La catedrală. Am convins-o să mă lase să chiulesc.

Catedrala era la două străzi distanță de noi. Fusese cât pe ce să dăm nas în nas cu ei?

Walt l-a săgetat pe Ian din priviri.

— Vă întreb pentru ultima oară: ce faceți voi în Irlanda?

Chelnerița s-a făcut mică auzind tonul lui Walt, iar eu am privit cu regret farfuria cu ouă pufoase. Micul dejun ieșea din discuție. Iar Walt nu mai înghițea minciunile noastre. Era timpul să spunem adevărul.

— Ian, povestește-i, l-am îndemnat, oftând.

Ian a luat câteva șervețele și a șters ceaiul vărsat.

— Mergem la un festival de muzică numit Electric Picnic, ca să-i vedem în concert pe cei de la Titletrack. E trupa mea preferată și acolo își susține concertul de adio. Am pus chestia asta la cale de foarte mult timp. Iar Addie m-a interceptat pe drum și de asta e și ea aici.

Sprâncenele lui Walt mai că ajungeau la tavan.

— Am știut eu! Am știut că m-ați mințit. Deci „mentorul internațional", aici de față, este…

— Prietenul lui Ian, l-a informat Rowan. Și un fan Titletrack. Să știi că da, chiar port parfumuri John Varvatos. Artisan Aqua e preferatul meu, a adăugat el și Walt l-a măsurat cu un ochi critic.

Era cazul să nu mai ia parfumurile așa de în serios.

Ian a continuat:

— Walt, ăsta e planul: după festival, o să ne întâlnim cu toții în Dublin, să zburăm…

— Stop! a spus Walter, a ridicat mâinile și s-a retras grăbit spre ușă. Nu-mi spuneți mai multe. Aveți

grijă de voi și încercați să nu ne mai ieșiți în cale.

— S-a făcut, m-am învoit eu, fericită.

— Dar e clar că nu respectați itinerarul, a zis Ian. Unde vă duceți de aici?

— Nu mai știu. Într-un loc cu o stâncă, parcă.

— Stânca de la Cashel? a spus Ian și a lovit cu pumnul în masă. Exact acolo mergem și noi.

Rowan a clătinat din cap:

— Nu mă miră. E un obiectiv turistic destul de popular.

— Ei bine, voi n-o să vă mai duceți acolo, a zis Walt. Dacă apăreți și acolo, s-a terminat. Abia reușesc să păstrez secretul.

— Walt, te rog, am zis eu, cu mâinile împreunate rugător. Trebuie să-l păstrezi. Nu se poate să fiu eliminată din echipa de fotbal. Te rog mult, nu mai spune nimănui!

Dintre toți frații Bennett, mie și lui Walt ne plăcea sportul cel mai mult. Trebuia să mă înțeleagă.

— Ce crezi că am tot făcut de când am plecat de la Castelul Blarney și până acum? Încerc să vă acopăr, a spus Walt și s-a apropiat de ieșire.

A privit în stradă, apoi a deschis ușa.

— Probabil că mama o să mai stea la catedrală vreo douăzeci de minute. Ați face bine s-o ștergeți de aici. Repede! a mai zis Walt, apoi a țâșnit pe trotuar, lăsând ușa să se trântească în urma lui.

— Și acum ce facem? am întrebat, îndepărtându-mă de geam.

— Păi, nu mai mergem la Stânca de la Cashel, a răspuns Ian, dezamăgit. Pentru articolul meu, să ajung acolo era foarte important.

Rowan și-a împins ochelarii pe nas.

— De fapt… Cred că știu un loc mai tare decât Stânca de la Cashel. Va trebui să facem un mic ocol, dar e aproape de Stradbally. Și, dacă zvonurile sunt adevărate, locul ăla are mult de-a face cu Titletrack.

— Serios? Despre ce e vorba? l-am întrebat.

Mi-a zâmbit.

— E secret.

Inelul secret al zânelor

Nu exagerez deloc atunci când spun „secret” scumpete. Următoarea oprire este pur și simplu o comoară aflată în afara drumurilor cunoscute. O experiență pe care o poți îndesa în bagaj și pe care o vei scoate la lumină atunci când nesimțitul ăla din avion o să se laude cu toate locurile inedite pe care le-a vizitat. (Nu că l-ar fi întrebat cineva.)

În general, când vine vorba de călătorii, prefer metoda „umblă până găsești” dar în acest caz improvizația nu o să funcționeze. Nici nu are cum, câtă vreme la mijloc e vorba de magie. Privește îndeaproape harta de pe pagina următoare, apoi întoarce-te aici.

Ai reușit? Știam eu că poți. Ești o scumpete super-descurcăreață.

Înainte să-ți croiești drum prin pâlcurile modeste de copaci de pe marginea dinspre est a șoselei, o să-ți spun câteva reguli de bază. Codul bunelor maniere al zânelor. Nu vreau să sune exagerat, dar, dacă nu te conformezi acestor reguli, există posibilitatea ca soarta să ți se schimbe complet.

Așadar, acum știi. Conformează-te.

Regula numărul 1. Fii cu băgare de seamă.

Zânele au nevoie de un loc în care să danseze și să-și organizeze petrecerile. Iar dacă zânele astea sunt irlandeze, atunci au nevoie de un loc în care să pună la cale pieirea celor care au îndrăznit fie măcar și să se uite la ele pieziș.

Asta ne duce la regula următoare.

Regula numărul 2. Nu înfuria zânele.

Zânele irlandeze au reputația de a fi puțintel cam răzbunătoare. Răzbunare în stilul „o să-ți fur copilul” sau „o să-ți dau foc la hambar”. Zânele irlandeze nu se joacă și nici tu nu ar trebui s-o faci. Vorbește-le calm, nu călca pe flori și încearcă din răsputeri să ai numai gânduri bune.

Regula numărul 3. Lasă un dar pentru zâne.

Îți sugerez să fie ceva micuț și deopotrivă frumos sau delicios. Monede, miere, degetare, *taco* de pește, primul născut al vecinilor… toate sunt alegeri excelente.

Regula numărul 4, Pune-ți o dorință.

Dacă apari la ușa unei zâne și nu îți pui o dorință, e ca și cum te-ai duce la un bal de absolvenți și ai refuza să dansezi pe cea mai în vogă piesă. Nu numai că așa ceva nu s-a mai pomenit, dar, pe deasupra, este de-a dreptul nepoliticos. Apoi e bine să știi că zânele adevărate nu îndeplinesc dorințe, ci le *călăuzesc,* te ajută să-ți dai seama ce dorește cu adevărat inima ta și apoi te împing într-acolo. Așa că ascultă cu atenție, scumpete. S-ar putea să auzi ceva surprinzător.

TEMĂ PENTRU INIMI FRÂNTE: Scrie-ți aici dorința. Promit să nu mă uit.

_____
_____

_____
_____

_____
_____

Fragment din volumul *Irlanda pentru cei cu inima frântă – un ghid de călătorie neconvențional prin Insula de Smarald,* ediția a treia.

MOTORUL LUI TRIFOI ERA RECE CA UN JULEP CU MENTĂ, TOBA îi fusese fixată cu ceva mai solid decât un umeraș. Am alergat la service-ul auto, ne-am pus banii la grămadă ca să plătim reparațiile, după care am tulit-o din Cobh de parcă am fi fost niște contrabandiști fugăriți de poliție. Ne-am grăbit așa de tare, că nu i-am mai ținut lui Connor discursul special pregătit – „ți-am spus eu că problema era la radiator”.

După a doua întâlnire cu Walt, ne-a fost clar că era doar o chestiune de timp până când mama avea să afle adevărul. Mă agățam cu dinții de ultimul fir de speranță. Poate că nu îi va spune. Dar dacă nu avea să-și dea drumul la gură, Walt urma să se autodistrugă prin implozie. De fiecare dată când o mașină se apropia în spatele nostru, mă întorceam, așteptându-mă să văd autocarul mătușii Mel și pe mama la volan, spumegând de furie.

— Crezi că mama a aflat? am întrebat, privind copacii pe lângă care zburam. De pildă, în clipa asta?

— Addie, a oftat Ian, dar i-am simțit zâmbetul dincolo de tensiunea din glas.

Uneori, numai cu gluma reușeam s-o scoatem la capăt. Mai ales când eram pe cale să fim dați în vileag că ne-am furișat într-o excursie prin Europa și cu asta pierduserăm lucrul la care țineam cel mai mult. M-am uitat la părul ciufulit al lui Ian. Bine, poate că fotbalul nu conta *cel mai mult.* Ne-am început aventura cu speranța că ai noștri nu aveau să afle niciodată, iar acum speram să mai rezistăm câteva ore, până la concert.

Doamne, cât de mult decăzuserăm!

Mă ajuta faptul că Lina și Titletrack erau ca niște luminițe călăuzitoare pe drumul care ni se așternea dinainte. Simțeam cum stomacul mi se strângea de emoție.

— Eu încă mai cred că Walter n-o să vă pârască, a început Rowan.

Conducea mașina cu douăzeci de kilometri peste limita de viteză legală și tăia toate curbele, dar acum,

după trei zile de călătorie, nu-mi mai păsa. De fapt, era un șofer foarte atent, iar când el stătea la volan, aveam aceeași senzație de siguranță pe care o simțeam în preajma lui. Pe de altă parte, Ian parcă era Broscoiul Kermit, fiindcă fața lui căpătase o nuanță verde-cenușie.

I-am făcut semn.

— Mai bine te liniștești. Nu arăți deloc bine.

— Sunt OK, a insistat Ian, dar, într-un moment de rară sinceritate, a recunoscut adevărul: Ba nu, ai dreptate. Nu mi-e bine deloc, a spus și s-a uitat la Rowan. Eu tot nu pricep ce legătură au oprirea asta pomenită în ghid și Titletrack.

Rowan i-a răspuns radios:

— O să vezi.

Se simțea foarte mândru de sine. Razele soarelui se strecurau și dispăreau pe geamurile mașinii și, ori de câte ori îi atingeau fața, pe puntea nasului îi apărea o constelație de pistrui. Ciudat de fermecător.

Găsirea inelului zânelor nu a fost deloc o treabă simplă. În loc de indicații clare, Doamna Ghid folosea în harta ei descrieri precum „stânca aia care arată ca David Bowie în 1998” și „un hambar de culoarea păcatului”. Am fost nevoiți să ne învârtim de câteva ori și să căutăm pe Google fotografii cu David Bowie, până am ajuns aproape de locul căutat.

În cele din urmă, am oprit mașina și am traversat șoseaua spre un pâlc de copaci care nu arătau deloc promițător. Ian era un car de nervi. Nervi amestecați cu greață. Speram să fi meritat efortul de a parcurge o grămadă de serpentine.

— Ce naiba e un inel al zânelor? a întrebat Ian, ieșind de pe șosea și pășind în noroi.

— Inelele zânelor sunt, de fapt, niște fortărețe circulare, a răspuns Rowan. Rămășițele unor ferme medievale. Pe vremea aia, oamenii săpau șanțuri și pe urmă foloseau pământul astfel obținut pentru a construi îngrădituri circulare. În toată Irlanda se găsesc rămășițele lor. Multă vreme, oamenii nu au știut ce erau, așa că au găsit tot felul de explicații magice.

Pe mine mă convinsese.

— Haideți, am zis și am pornit cu pas hotărât spre pădure, ca și cum aș fi știut ce făceam.

Am ezitat o secundă înainte de a mă afunda în noroi. Avea consistența untului de arahide topit. Tenișii mei nu aveau cum să supraviețuiască acestei excursii. Ian a gemut, pleoscăind și el prin nămol.

Rowan ni s-a alăturat.

— Știi ce căutăm, nu? Un zid rotund, făcut ori din piatră, ori…

— Ca ăla de acolo?

I-am arătat un mal rotund, acoperit de petice de iarbă și de mușchi de copac. Ne-am grăbit cu toții într-acolo.

Dar una era să găsești inelul zânelor și cu totul altceva era să pătrunzi în el. Malul de pământ avea cam un metru și jumătate înălțime și mă ducea cu gândul la un tobogan vertical cu apă.

— Și cum o să…? a început Rowan, dar Ian și-a luat avânt în spatele nostru și a urcat ridicătura din patru pași mari.

— Ăăă, cam așa, bănuiesc, a completat Rowan.

— Uau! Ce e locul ăsta? a strigat Ian, care deja intrase în cerc.

— Ian, nu mai țipa! am strigat, încălcând eu însămi regula Doamnei Ghid. O să le înfurii pe zâne.

— Tu crezi că mi-e frică de zâne, când știu că *mama* e pe aproape?

A ezitat o clipă, iar tonul lui a devenit respectuos:

— Pe bune, ce este locul ăsta?

Eu și Rowan ne-am privit, după care am urcat valul de pământ cât de repede am putut. Ca de obicei, când Ian făcea ceva, părea mult mai ușor decât în realitate. Am căzut pe spate de două ori și am aterizat în nămol.

— Ai nevoie de ajutor, Maeve?

Mi-am ridicat privirea și l-am văzut pe Rowan silindu-se să nu râdă.

— Tu *râzi* de mine? l-am certat.

— Nici vorbă. Mi-e prea frică de tine ca să fac așa ceva. Pur și simplu mă gândeam dacă am mai văzut

vreodată pe cineva dând rateuri într-un asemenea hal, când are de urcat un dâmb de un metru și jumătate.

— E din cauza tenișilor. Când i-am luat, credeam că o să călătoresc prin Italia pe un scuter, nu c-o să merg prin noroaie.

Am atacat din nou valul de pământ, dar de data asta l-am lăsat pe Rowan să mă ajute.

Odată ce mi-am recăpătat echilibrul, i-am șoptit la ureche:

— Spune-mi adevărul. Locul ăsta are legătură cu Titletrack sau doar ai încercat să-l consolezi pe Ian?

— Chiar are legătură cu Titletrack, mi-a răspuns Rowan.

Era unul dintre puținii oameni care, văzuți de aproape, arătau și mai bine. Ochii lui cenușii aveau stropi albaștri și o constelație de pistrui îi dansa pe nas, în lumina soarelui.

— Veniți să vedeți!

Mi-am desprins privirea de la Rowan, uitând imediat de pistrui. De jur-împrejurul nostru, niște copaci înalți și frumoși înconjurau cercul și crengile lor se uneau deasupra, ca o umbrelă protectoare. Dar lumina a fost cea care m-a vrăjit. Razele soarelui străbăteau atâtea straturi de frunze, încât, atunci când atingeau cercul, din ele nu mai rămânea decât o lucire caldă, norocoasă.

Dacă zânele existau, cu siguranță aici își aveau sălaș.

În tăcere, eu și Rowan am coborât cu grijă și am pătruns în interiorul cercului. Acolo, părea și mai liniște. Doar vântul adia mătăsos prin iarbă. Un ciot de copac aflat în mijloc era acoperit cu o sumedenie de nimicuri lucitoare: trei degetare aurii, o brichetă argintie, două agrafe de păr cu periuțe și o mulțime de monede.

— Ia te uită, a șoptit Rowan.

A băgat mâna în buzunar și a scos un pumn de mărunțiș și o gumă de mestecat învelită în folie.

Apoi e bine să știi că zânele adevărate nu îndeplinesc dorințe, ci le călăuzesc: te ajută să-ți dai seama ce dorește cu adevărat inima ta și apoi te

împing într-acolo. Așa că ascultă cu atenție, scumpete. S-ar putea să auzi ceva surprinzător.

Am scotocit prin buzunare și am scos o mână de monede – restul primit pentru omletele nemâncate în cafenea, de dimineață. I-am dat o monedă lui Ian.

— Trebuie să ne punem dorințe și pe urmă așezăm obiectele pe buturugă, drept ofrandă pentru zâne.

— Așa cum a făcut și Jared, a declarat triumfător Rowan.

Ian a căscat ochii, și nu din cauză că tonul lui Rowan depășea nivelul de decibeli aprobat de zâne.

— *Jared* a fost aici?

Rowan a încuviințat și a zâmbit.

— În dimineața asta, citeam mai multe despre începuturile trupei Titletrack și am dat de un interviu mai vechi, în care Jared spunea că s-a oprit lângă Cobh, la un inel al zânelor. Era în drum spre Kinsale – care e puțin mai la sud de aici –, dar, din întâmplare, s-a oprit la Au Bohair, ca să ia prânzul, și așa a cunoscut-o pe Miriam.

Am sărit în sus de bucurie.

— S-a oprit să-și pună o dorință, iar restul e istorie. Crezi că ăsta e inelul la care s-a oprit?

Rowan a ridicat din umeri:

— Nu pot fi sigur, dar Jared spunea că era aproape de Cobh, iar ăsta e singurul drum principal dinspre Dublin. Dar hai să auziți partea care mi-a plăcut cel mai mult. În loc să-și dorească să devină un muzician faimos, le-a rugat pe zâne să-i dea „următorul lucru de care are nevoie”. Câteva ore mai târziu, a întâlnit-o pe Miriam și abia *după aceea* restul a devenit istorie.

— Rowan, e perfect! a strigat Ian, fără să se sinchisească de urechile delicate ale zânelor.

A arătat spre ciot.

— Aici este adevăratul început al lui Titletrack. Chiar aici.

Rowan și-a desfăcut larg brațele, mândru.

— Nu am spus că o să-ți dau ce-ți dorești?

L-am strâns de braț.

— Bună treabă, Rowan!

— Atunci, hai să ne punem o dorință, a propus Ian. Dacă a avut efect pentru Jared, o să aibă efect și pentru noi. Rowan, tu ai descoperit locul ăsta, așa că tu o să fii primul.

Rowan a făcut câțiva pași mari până la buturugă și a pus cu atenție guma lui de mestecat lângă o agrafă. Când a așezat-o, ceva s-a schimbat în poziția lui. De parcă s-ar fi înseninat. A urmat o pauză lungă, iar când Rowan a vorbit, glasul lui era calm și limpede:

— Aș vrea ca mama și tata să renunțe la războiul dintre ei.

Dintr-odată, mă simțeam ca o intrusă, ca și cum eram martora unei clipe intime. Am schimbat o privire iute cu Ian. Oare Rowan avea nevoie să fie puțin singur? Am început să mă îndepărtez, dar cuvintele lui m-au pironit în loc:

— S-au certat toată viața mea, de când îi știu.

S-a întors către noi, cu chipul liniștit.

— Certuri urâte. Chiar și în public. Odată, am ieșit să luăm cina la restaurant și s-au certat atât de rău, încât cineva a chemat paza, a continuat el, cutremurându-se. M-am simțit așa de ușurat de Anul Nou, când m-au anunțat că vor să divorțeze! Mi-am spus: „În sfârșit! S-a terminat!”. Însă nu s-a terminat. Nu mai locuiesc în aceeași casă, dar într-un fel e ca și cum furia lor îi leagă unul de celălalt tot atât de strâns cum îi lega căsnicia. Iar acum sunt mereu prins la mijloc. Nu pot să scap, a spus Rowan și a făcut un gest către mașină. Vor să mă oblige să aleg la care să stau în timpul anului școlar. De asta îmi țin toate lucrurile în Trifoi. Încă nu știu la care dintre ei să mă duc. În ambele locuri mi se pare îngrozitor.

Îmi simțeam inima grea.

— Rowan…

Nu știam cum să-mi termin propoziția.

Soarele îl îmbăia în lumină, scoțând în evidență toate straturile tristeții sale. Până acum, niciodată nu privisem legătura dintre oameni în felul ăsta: ura te poate lega de o persoană la fel de strâns ca iubirea. Mă durea sufletul pentru el.

— Îmi pare foarte rău, a zis Ian. Nu am știut că treci prin asta. Aș fi încercat să te ajut.

— Dar m-ai ajutat, chiar dacă nu ai știut, a spus Rowan, râcâind pământul cu vârful adidasului. Aveam nevoie de cineva care să mă cunoască în afara contextului meu familial. Și-mi pare rău că v-am bătut la cap să nu vă certați. Pur și simplu îmi stârnea anumite emoții. Știu că uneori mama voastră se poartă dur cu voi, dar voi aveți grijă unii de alții și îmi dau seama că sunteți o familie adevărată.

Și-a ridicat privirea și i-am zărit ochii sinceri, vulnerabili.

— Aș vrea să fi avut și eu ce aveți voi.

Picioarele m-au purtat la el fără voia mea și i-am cuprins umerii cu un braț.

— Rowan, ne ai pe noi. Suntem aici, cu tine, și o să-ți stăm alături atât cât vei avea nevoie.

Ian s-a apropiat și el, de cealaltă parte, și am privit toți trei ciotul. Am pus cu grijă o monedă pe buturugă.

— Dorința mea este pentru Rowan, am spus, măsurându-mi cuvintele. Vreau să fie fericit și să știe că nu e singur.

— Și eu la fel, a zis Ian, așezându-și moneda lângă a mea. Dorința mea este pentru Rowan.

Rowan nu ne-a mulțumit. Nu era nevoie să o facă. În ultimele trei zile, Rowan ne dusese cu mașina lui, își păstrase calmul în timp ce eu și Ian ne certam și ne aruncam cuvinte usturătoare. Voiam să-i mulțumim.

Într-un târziu, el a rupt tăcerea:

— Cred că tema asta mi-a fost de ajutor. Are cineva chef să meargă la Electric Picnic?

— Hm, mda, am răspuns cu un aer nonșalant și Ian a zâmbit. Nu am alte planuri.

Tocmai ieșeam din inelul zânelor, coborând malul noroios, când telefonul mi-a bâzâit. Ian s-a încordat.

— O, nu! Walt ne-a dat de gol?

Am ridicat ecranul în dreptul ochilor. Era un mesaj de la Olive.

ADDIE, EȘTI BINE? TOATĂ LUMEA VORBEȘTE DESPRE CUBBY ȘI DESPRE O POZĂ DE-A TA.

Nu! Am înghețat. Aș fi vrut ca literele SMS-ului să se combine altfel, ca mesajul să aibă altă semnificație. Mâinile îmi transpirau, abia mai puteam respira.

Pentru Olive, expresia „toată lumea” desemna mult mai mulți oameni decât pentru majoritatea. Era una dintre puținele persoane care reușeau să se integreze în orice grup social din liceu și se simțea în largul ei atât alături de fotbaliști, cât și în echipa de dezbateri. Dacă spunea „toată lumea”, atunci chiar se referea la *toată lumea.*

Ian îmi studia expresia.

— Addie, ce este? Ți-a scris mama?

I-am întins telefonul și chipul i-a încremenit.

— Nu se poate!

*

Am plâns douăzeci de minute încontinuu. Lacrimile nu voiau să se oprească. Rowan și Ian se uitau îngrijorați la mine, dar nu luam în seamă prezența lor.

Toată lumea știa. *Toată lumea.*

Un gând și mai înspăimântător: dacă toată lumea văzuse poza?

Ian și Rowan mă tot întrebau dacă sunt bine, dar eu eram într-o bulă, complet separată de ei.

Într-un final, Ian i-a trimis un SMS unui fost coleg de echipă.

— Antrenorul meu a aflat, Addie, mi-a spus Ian agitat.

Mă privea de parcă aș fi fost ceva fragil, gata să se spargă în bucăți. Oare nu-și dădea seama că eram deja bucăți?

— Cum a aflat? am întrebat, dar vocea parcă nu era a mea.

— Nu știu. *Eu,* unul, nu i-am spus. Nici măcar atunci când ne-a luat la întrebări pe Cubby și pe mine ca să afle de ce ne-am bătut. Dar acum știe. Și…

— Și ce?

Îmi simțeam gâtul uscat. Nici măcar nu mai puteam înghiți.

Genunchiul lui Ian se bâțâia pe scaun.

— Se zvonește că o să-l suspende pe Cubby din echipă. Sau chiar mai rău de-atât. Nu sunt decât zvonuri, dar cred că așa a ieșit chestia asta la iveală.

Chestia asta.

Chestia asta eram *eu.* Și inima mea, și *corpul* meu, în văzul tuturor. Oricine era liber să arunce cu piatra. Cât de mult urma să degenereze situația? Cât avea să dureze până aflau ai mei? M-am ghemuit într-un colț, în Trifoi, atât de nefericită, că până și lacrimile mi s-au uscat. Deși băieții încercau să mă consoleze, nu avea niciun rost. Puteam auzi șoaptele pe coridoarele școlii. Simțeam deja asupra mea privirile băieților care văzuseră mai mult din corpul meu decât aveam să le arăt eu vreodată, de bunăvoie. Profesorii aveau să afle. Și antrenorii mei. Îmi venea să vărs. Mai ales când telefonul meu a început să vibreze, anunțând SMS-uri de la coechipierele mele – unele îngrijorate, altele doar curioase.

E adevărat?

În cele din urmă, mi-am pus telefonul pe silențios și l-am îndesat sub mormanul de haine al lui Rowan. Ce altceva puteam face?

*

Cu cât ne apropiam de Stradbally, cu atât simțeam că mă transform într-un ghem. Mi-am dat seama că am ajuns când am început să înaintăm bară la bară și niște săgeți albe ne direcționau spre un drum neasfaltat, luminat cu instalații de beculețe.

Am avansat încet, într-un șir lung de mașini, printre oameni care țipau unii la alții. Muzica răsuna

la maximum, din fiecare mașină. Îmi aducea aminte cum era parcarea din curtea liceului meu, în fiecare dimineață. Deodată, gândul întoarcerii acasă s-a transformat într-o asemenea povară, că abia mai puteam respira.

— Am sosit, a spus Rowan, uitându-se în ochii mei.

Entuziasmul lui era cu mult mai scăzut decât ar fi trebuit. Până și Ian părea docil, cu trupul neobișnuit de domolit.

Ian s-a uitat la mine, după care mi-a arătat un câmp deschis, plin cu adăposturi de toate felurile: corturi, rulote, corturi indiene, toate îngrămădite laolaltă ca într-un circ gigantic.

— Tare, nu? m-a întrebat blând. Și gândește-te că în curând o să ajungă și Lina. O să ne simțim cu toții mult mai bine.

Sau mai rău, am adăugat în minte, cu inima grea. Cu doar câteva ore în urmă, abia așteptam să-i povestesc Linei, dar situația se schimbase acum, după ce primisem SMS-urile celor de acasă.

Numele terenurilor de camping sclipeau ușor în luminii soarelui care apunea. Toate erau însoțite de caricaturi ale unor oameni renumiți: Oscar Wilde, Janis Joplin, Andy Warhol și Jimi Hendrix. Un tip cu o vestă roșu-aprins ne-a făcut semn să ne mișcăm mai repede spre locul de parcare. Odată ajunși acolo, Ian a țâșnit din mașină și și-a desfăcut larg brațele.

— Nu-mi vine să cred că suntem în sfârșit aici.

— Și mie mi se pare că a durat mai mult de trei zile să ajungem, a adăugat Rowan.

Eram de acord cu el. Aveam impresia că fuseserăm la Hanul de la Capătul Curcubeului și la Plaja Inch acum o veșnicie.

Am ieșit din mașină și i-am urmat pe băieți, amorțită, ca să-mi ridic biletul. Cum am intrat pe porți, primul gând care mi-a venit în minte a fost *haos.* Locul gemea de oameni mergând pe jos, călare pe motociclete sau în mașini, îmbrăcați în cele mai stranii haine pe care le văzusem până acum. Mulți aveau fețele pictate și costumele erau variate: de la

mantii de piele la tutuuri. Muzica venea de pretutindeni și toate melodiile se împleteau. Până și băieții mei păreau copleșiți.

Într-un târziu, Ian s-a întors spre noi cu un zâmbet.

— Eu zic să dăm o raită, să vedem care-i treaba și pe urmă o să aflăm unde cântă Titletrack. Ce ziceți? Sună bine? a întrebat Ian, privindu-mă încrezător.

În traducere, frate-meu spunea: „Hai să-i distragem atenția lui Addie!”.

— Sună foarte bine, i-am zis, străduindu-mă să-i răspund cu o speranță pe măsură.

Trecusem prin multe ca să ajung acolo, așa că măcar puteam încerca să mă bucur de festival.

În ciuda costumațiilor țipătoare și a mulțimii copleșitoare, Electric Picnic a început normal, cu toate ingredientele obișnuite ale oricărui festival: scene peste tot, chioșcuri cu mâncare, nenumărate toalete ecologice, pușți care urlau dându-se în carusele, ghicitoare experte în tarot… Cu cât înaintam mai mult, cu atât aveam senzația că am ajuns într-un parc de distracții.

Primul lucru cu adevărat ciudat pe care l-am văzut a fost autobuzul scufundat. Un autobuz roșu, supraetajat și afundat în noroi, cu partea din spate aproape complet intrată într-un șanț. Următorul a fost un tonomat uman – o structură de mărimea unei cabine de lift, care adăpostea o trupă ce cânta live melodii la cerere. Apoi pe lângă noi a trecut în fugă un trio format din tipi îmbrăcați în „costume” de sumo nămolite.

— Ați văzut și voi asta? a întrebat Rowan, privindu-i neîncrezător.

Tipul care venea la urmă purta un tutu sclipitor.

— Dar pe *asta* ați văzut-o? a întrebat Ian, zgâindu-se la un tip pe o bicicletă făcută dintr-un pian.

— Mă simt de parcă tocmai am căzut printr-o vizuină de iepure[23], am zis, dorindu-mi ca tot ce vedeam să-mi distragă atenția de la bâzâitul telefonului meu, vârât în buzunar.

Am simțit miros de scorțișoară, iar Rowan a început să adulmece.

— Sunt mort de foame. Orice-ar mirosi așa, vreau și eu. Mai vrea cineva să mănânce?

— Eu, am răspuns, uimită.

De obicei, când sunt foarte supărată nu-mi e deloc foame, dar bunătățile de carnaval erau ispititoare. În plus, mama susținea că, în viață, majoritatea problemelor pot fi depășite cu unt și zahăr. De data asta, voiam să-i pun teoria la încercare.

— Mergeți voi doi să mâncați primii, s-a oferit Ian, scoțându-și carnetul din rucsac. Eu încerc să descopăr pe care scenă o să cânte Titletrack. O să fac și niște poze.

— Vrei să-ți aduc ceva? l-am întrebat.

— Nu. Ne vedem aici, a zbierat Ian luând-o din loc, iar părul lui prins în coc s-a făcut nevăzut printre amatorii de muzică.

Am plecat cu Rowan să inspectăm standurile cu mâncare și-n cele din urmă ne-am oprit la un chioșc care vindea niște gofre pe lângă care ale mele erau o glumă. Am comandat un Nor de Ciocolată – o gofră belgiană presărată cu ciocolată albă și neagră –, iar Rowan a cerut Porcul Zburător – o combinație de șuncă, frișcă pufoasă și caramel.

A durat destul de mult să ni se aducă mâncarea, apoi ne-am așezat la o masă aproape goală și am mâncat în tăcere – lucru pentru care i-am fost recunoscătoare. Altcineva în locul lui probabil că ar fi vorbit cu mine, încercând să mă scoată din starea aia, dar Rowan nu a procedat așa. A stat alături de mine, oferindu-mi din când în când câte un pic din gofra lui. Când farfuriile noastre s-au golit, ziua era pe sfârșite, iar cerul începea să capete o nuanță aurie.

Am bătut darabana în masă.

— Pe unde o fi?

— Ian? a întrebat Rowan, lingându-și frișca de pe degete.

— A trecut destul de mult timp. Speram să se fi întors deja, am spus, scrutând mulțimea.

Locul spre care se îndreptase Ian arăta întunecat și destul de pustiu, deci era limpede că nu acolo se găsea scena pe care urma să cânte Titletrack.

— Probabil c-a pierdut noțiunea timpului, a adăugat Rowan, aplecându-se spre mine. În caz că nu știai, te anunț că fratele tău se cam entuziasmează pentru chestiile care-i plac.

Am pufnit:

— Pe bune? N-am observat.

Gropița lui și-a făcut apariția.

— Ia te uită, Maeve, a zis Rowan și am presupus că îmi arăta o altă costumație ciudată.

Dar, când am ridicat privirea, am văzut că arăta spre mine.

— Râzi, a explicat el și și-a plecat ochii, jucându-se cu șervețelele. Addie, știu și eu cum e să se dărâme lumea în jurul tău…

S-a oprit, iar eu am strâns furculița între degete, sperând că urma să spună: „Dar prietenii tăi o să sufere de amnezie colectivă și nimeni nu o să-și amintească de pază” sau „De fapt, sunt un călător în timp și am venit să te salvez de trecut”. În schimb, am auzit următoarele cuvinte:

— Azi e o zi proastă, dar n-o să fie mereu așa. Crede-mă.

Am încuviințat și ochii mi s-au umplut de lacrimi. Știam că avea dreptate, normal că știam. Oamenii dau de probleme tot timpul, dar se ridică și merg mai departe. Doar că acum în fața mea se înălța un munte, mobilul mi se umpluse de mesaje și nu aveam nici cea mai mică idee cum să ajung în vârf.

M-am foit, reținându-mi cu greu lacrimile, dar apoi Rowan mi-a întins mâna, caldă și plăcută, la fel cum fusese pe Plaja Inch.

— Mai ții minte ce-ai spus când eram la Inelul Zânelor? Ai zis că tu și Ian o să-mi fiți alături. Același lucru e valabil și pentru tine. Știu că nu pot îndrepta situația, dar sunt alături de tine.

Privirea din spatele ochelarilor era sinceră și am simțit în suflet un strop de liniște, care începea să încolțească. Viața poate fi plină de neprevăzut: de exemplu, în clipa asta ar fi trebuit să fiu în Italia și să mănânc paste. Când colo, iată-mă aici, terminând de

mâncat o gofră, în aerul rece al Irlandei, alături de un prieten nou, pe care mă puteam baza.

— Mersi, Rowan. Înseamnă mult pentru mine.

Rowan a privit în altă parte și și-a retras mâna, uitându-se pe deasupra umărului meu. A anunțat:

— S-a întors Ian.

M-am ridicat repede, dar n-am apucat să mă răsucesc, că un uragan de păr creț m-a lovit așa de tare, încât aproape că m-a doborât.

— Lina! am țipat eu și, drept răspuns, prietena mea m-a strâns în brațe, mai-mai să mă sufoce.

Mi-am îngropat nasul în cârlionții ei care miroseau a lămâie.

— Lina… Nu pot să respir, am îngăimat.

— Ah, iartă-mă!

Mi-a dat drumul și am izbucnit în hohote de râs. Mă simțeam atât de ușurată să o văd!

— Lina, arăți nemaipomenit, i-am spus.

Era adevărat. Italia îi pria. Avea pielea măslinie și, în loc să încerce să-și potolească părul, așa cum făcea altădată, îl lăsase liber și cârlionții grei, voluminoși, îi săltau pe lângă chip. Poate fiindcă vedeam părul acela atât de cunoscut, ochii mi s-au umplut de lacrimi. *Te rog, nu începe să plângi din prima secundă în care o vezi!*

— Nu-mi vine să cred că am ajuns aici. Ce *este* locul ăsta? La intrare am dat de doi tipi care alergau într-o minge mare din plastic, care se rostogolea.

Lina s-a dat un pas înapoi și l-a observat pe Rowan.

— Tu ești Rowan?

— Eu sunt, a zis el, dând mâna cu ea.

Mă așteptam s-o cântărească din ochi. Toți băieții o făceau, fiindcă aveau multe de văzut: părul, ochii ei mari și multe altele. Dar el s-a mulțumit să-i zâmbească politicos, după care m-a privit pe mine.

— Îmi dau seama de ce sunteți prietene. Știți amândouă să vă faceți intrarea.

Lina a zâmbit larg și m-a cuprins pe după umeri.

— Facem și noi ce putem.

Ca din senin, a apărut și Ian, cufundat în discuție cu un tip aproape la fel de înalt ca Lina, brunet și cu o hălăciugă de păr creț.

— Ian ne-a găsit lângă pădurile cu zâne, ne-a explicat Lina.

— Tu ești Ren? l-am întrebat pe creț.

Avea un nas tipic italian, iar când a zâmbit, am observat imediat strungăreață dintre dinții din față.

Ren m-a îmbrățișat.

— Mă bucur să te cunosc! Am auzit o mulțime de chestii despre tine.

Știam la ce se referea, dar tot m-am încordat. *Nu vorbește despre chestiile alea*, mi-am spus. Nu se referea deloc la mesajele din telefonul meu și nici la Cubby. Numai că era prea târziu: deja mă panicasem și m-a luat amețeala. Vreme îndelungată, mă gândisem doar ipotetic la momentul când urma să-i povestesc Linei, iar acum acel moment sosise.

Așa cum era de așteptat, Lina și-a dat seama de neliniștea mea.

— Addie? Te simți bine?

Mai bine îi spuneam totul chiar acum. Să scap odată. Am înghițit în sec.

— Lina, am putea vorbi între patru…

— Tocmai am găsit un muzeu Titletrack în pădure, ne-a întrerupt Ian, strecurându-se lângă mine. Nu știu cine l-a făcut, dar *trebuie* să-l vedeți.

N-am apucat să mă opun, fiindcă ne-a tras pe mine și pe Lina după el, în direcția din care venise, iar Rowan și Ren ne-au urmat.

Am încercat să mă opun, dar energia lui era mult prea mare.

— Ian, oprește-te! Trebuie să vorbesc cu Lina. Trebuie să-i spun despre…

M-am întrerupt, sperând că avea să înțeleagă.

În schimb, Ian a mărit pasul, aproape alergând.

— Îmi pare rău, dar nu putem amâna. Concertul începe în mai puțin de o oră.

Buclele Linei săltau în ritmul pașilor noștri. Am văzut-o întorcând de câteva ori capul spre băieți.

— Vă țineți după noi, da?

— *Ma certo*, i-a răspuns Ren.

Și atunci mi-am dat seama că nu doar Ian mă trăgea după el, ci și Lina. Și ea voia la fel de mult ca Ian să ajungă la muzeu.

— Ce se petrece? i-am întrebat. De ce naiba alergăm?

— Ai încredere în noi, mi-a zis Lina, strângându-mă de braț, și pe urmă m-au privit toți patru, zâmbind aidoma pisicii de Cheshire, din *Alice în Țara Minunilor.*

Situația devenea din ce în ce mai ciudată.

*

În cele din urmă, Ian s-a oprit sub un pâlc de copaci împodobiți. CD-uri vechi fuseseră atârnate de ramuri, legate cu panglici, și se legănau în bătaia vântului de seară, iar instalațiile luminoase înconjurau trunchiurile și câteva ramuri. Câteva lumânări fuseseră așezate pe un ciot de copac care-mi aducea aminte de cel din inelul zânelor.

— Ce-i asta? am întrebat, oprindu-mă în loc.

— Scuze, Addie. Știu că te așteptai să vezi un muzeu Titletrack, mi-a surâs Ian, după care s-a întors spre Lina: Ai adus costumele de ceremonie?

— Normal.

Lina și-a desprins brațul de al meu, după care a așezat pe jos rucsacul burdușit, din care a scos patru bucăți de material și ne-a întins fiecăruia câte una.

În timp ce mă zgâiam la ei, toți au început să improvizeze togi.

— Astea sunt cearșafuri? Ce se petrece?

Ian și l-a înnodat pe al lui pe umăr.

— Ne îmbrăcăm în hainele de ceremonie.

— Care ceremonie?

— Și asta e pentru tine, a spus Lina, scoțând din rucsac un șal lung, de culoarea prunei.

L-a așezat cu grijă pe umerii mei.

Am ridicat materialul în lumină. Avea model niște mandale complicate.

— Unde l-am mai văzut? m-am mirat eu.

— A fost al mamei, m-a lămurit Lina. Îl purta la toate vernisajele. Spunea că o face să se simtă ca o regină.

Inima mea a luat-o razna.

— Lina, șalul ăsta e special. Chiar vrei să-l port?

— Nu. Vreau să-l păstrezi, a spus și mi l-a aranjat pe umeri.

Mi-am înăbușit obiecțiile. Voiam foarte mult să refuz darul, dar nu puteam; era prea plin de semnificații.

I-am mulțumit, cu glas tremurat.

— Cu plăcere. Și acum, să-i dăm drumul. Însoțitor? a spus Lina, gesticulând spre Rowan, care a trecut imediat alături de mine și m-a escortat spre ciotul plin de luminițe.

— Rowan, îmi spui și mie ce se întâmplă? am șoptit. Știai de treaba asta?

Gropița și-a făcut apariția.

— Scuze, Maeve, dar am jurat să păstrez secretul. Pot să-ți spun că ăsta nu e un muzeu Titletrack.

Ian a gesticulat spre ciot.

— Haideți, luați fiecare câte o lumânare, ca Addie să poată urca pe buturugă.

Părul lui era și mai încâlcit decât de obicei, iar gluga hanoracului i se ițea din togă. Am clătinat ferm din cap.

— Ei, nu! N-o să recreăm scena de la Au Bohair.

Ciotul era complet acoperit de luminițe și, chiar dacă ne aflam la marginea câmpului, printre noi erau destui participanți la festival, iar o parte dintre ei chiar s-au oprit ca să privească scena.

— Liniștește-te. Nu trebuie să spui nimic. O să vorbim noi. Urcă! m-a îndemnat Ian.

— De ce?

A scos un sunet exasperat.

— Te rog, măcar de data asta nu te mai certa cu mine. Te rog.

Cel de-al doilea „te rog” m-a convins. M-am urcat pe buturugă și pe urmă m-am întors cu fața la prietenii mei. Stăteau în semicerc și lumânările aruncau umbre ciudate pe chipurile lor. Ai fi zis că

urma să fiu inițiată într-un cult secret. Sau că aveau să mă sacrifice.

— Ce se petrece?

Cu toții zâmbeau complice. Apoi Ian a dat din cap spre Ren:

— Maestre de ceremonii, să începem!

Ren și-a dres vocea și s-a apucat să declame tunător:

— Doamnelor și domnilor, stradballezi și stradballeze! Avem în fața noastră o preafrumoasă fată…

— Ren, nu mai improviza, l-a întrerupt Lina. Respectă scenariul.

— *Nessun problema*, a zis Ren și și-a dres iar vocea. În această frumoasă zi de vară s-a strâns un grup de oameni care o iubeau și care voiau ca fata să știe că îi sunt mereu alături. Și, astfel, au ținut cea dintâi ceremonie a Reginei Maeve. Aici, la Stradbally, în văzul tuturor.

Chiar că „în văzul tuturor”. Mulțimea de gură-cască creștea din clipă în clipă, așteptând, neîndoielnic, un spectacol. Ren gesticula teatral, ridicând glasul.

— Și astfel, precum Regina Maeve din vechime, am așezat-o la loc de cinste și o vom onora zidind-o, piatră cu piatră.

Brusc, am băgat de seamă grămăjoara de pietre de la picioarele lor și mi-am dat seama ce se întâmpla. Recreau scena mormântului Reginei Maeve, despre care îmi povestise Rowan când îmi dăduse porecla.

— Ia stați. A cui a fost ideea? am cerut să știu.

— A lui Ian, a răspuns Lina.

Ian a clătinat din cap.

— Toți am contribuit. Rowan ți-a dat porecla, eu am venit cu ideea ceremoniei, Lina a adus materialele și Ren este maestru de ceremonii.

— Ian m-a sunat chiar înainte să plecăm spre aeroport, a intervenit Lina. N-am avut decât un sfert de oră ca să mă pregătesc.

— Ne-a ajutat mama, a adăugat Ren. Are surprinzător de multe beculețe cu led.

— Asta e…

Mi-am mușcat buza de jos, neștiind ce să spun mai departe. Lacrimile îmi usturau ochii.

— Și eu ce am de făcut? am întrebat.

— Stai acolo, a zis Ren, întorcându-se spre Lina. E rândul tău*, principessa.*

Lina a luat o piatră și a înaintat, împiedicându-se în togă.

— Un prieten bun e ca un trifoi cu patru foi: greu de găsit și aducător de noroc când îl ai.

S-a oprit, cântărind piatra.

— N-am inventat eu replica, a explicat prietena mea. Era inscripționată pe un tricou, în aeroport.

Lina s-a adresat grupului:

— Pentru cei dintre voi care nu știu, mama mea a murit anul trecut. Boala a apărut dintr-odată și mi-a răpit-o mult prea repede.

Vocea îi tremura, dar și-a înălțat privirea și s-a uitat în ochii mei, după care a continuat mai încet.

— Mai ții minte când, la sfârșit, mama nu mai putea să respire singură deloc și doctorii știau că nu mai avea de trăit decât câteva ore?

Am încuviințat. Amintirea aia mi se întipărise în minte. N-o să uit niciodată când am primit acel telefon. Lina plângea așa de tare, că nu puteam înțelege ce zicea. Nu știam decât că trebuia să ajung la spital. Repede. Gheara aceea cunoscută a început să mă sugrume.

Lina a respirat adânc, iar flacăra lumânării sale a pâlpâit.

— Era patru dimineața și, chiar dacă știam că era inevitabil, m-am simțit de parcă situația aia era nouă. Ca și cum diagnosticul, tratamentele și tot restul nu fuseseră decât o farsă imensă. Bunica era acolo… Plângea foarte tare, iar mama era conectată la o mulțime de monitoare. Abia atunci mi-am dat seama că urma s-o pierd.

Lacrimile îi curgeau pe față, dar nu s-a obosit să le șteargă. Ren i-a cuprins umerii cu un braț.

— Dar știți care-i amintirea mea cea mai clară din noaptea aia?

Am clătinat din cap. Nu mă simțeam în stare să răspund.

— Tu. La mai puțin de zece minute după ce te-am sunat, ai venit alergând pe coridorul spitalului. Toate asistentele țipau la tine să te oprești, dar nu ți-a păsat de nimic – ai venit în goană la mine. Plecaseși atât de repede de acasă, că nici măcar nu aveai pantofi.

După o pauză, Lina a continuat, cu ochii strălucind:

— Asta o să-mi amintesc mereu. Cum ai venit alergând pe coridor, desculță și cu asistentele pe urmele tale. Așa ești tu și n-o să uit niciodată că, atunci când am avut cel mai mult nevoie de tine, nu ai stat pe gânduri nicio secundă. Ai apărut, pur și simplu.

A înaintat un pas și a pus piatra la rădăcina ciotului.

— Închinați-vă Reginei Maeve, prietena mea cea mai bună și cea mai rapidă!

Plângeam amândouă și lacrimile ni se prelingeau pe obraji. Niciodată nu crezusem că noaptea aia îngrozitoare avea să aducă altceva în afară de durere. Și totuși adusese un lucru care îmi alina prietena.

— Eu urmez, a spus Ren.

A luat o piatră și s-a apropiat de mine, strângând ușor umărul Linei.

— Ați încercat vreodată dropsurile Starburst, cu aromă de fructe?

Schimbarea bruscă de subiect m-a făcut să izbucnesc în râs. Lumea a dat afirmativ din cap – mai ales cei din cercul exterior –, dar eu nu-l scăpăm din ochi pe Ren, încercând să ignor faptul că publicul crescuse considerabil. Lina îmi spusese că Ren e genul de tip care începe să-ți placă treptat – cu cât petreci mai mult timp cu el, cu atât ți se pare mai drăguț. Am înțeles brusc la ce se referea.

A continuat:

— Mie îmi plac bomboanele astea la nebunie. Ori de câte ori călătoresc în America, le mănânc încontinuu. Și știți că se mănâncă într-o anumită ordine? Trebuie să răstorni punga și să le mănânci

mai întâi pe cele roz, pe urmă pe cele roșii și portocalii. Le lași la urmă pe alea galbene, pentru momentele când ești cu adevărat disperat.

Ce voia să spună? I-am aruncat Linei o privire. Zâmbea.

— În fine, Addie, vreau să-ți spun că ești o bomboană roz. De fapt, uită ce-am spus. Ești un nivel mai sus. Ești ca o pungă de Starburst în ediție limitată, care are numai bomboane roz. Știu asta pentru că, atunci când Lina a avut nevoie de tine, ai fost alături de ea.

Ren a lăsat piatra lângă ciot.

— Închinați-vă Reginei Maeve, cea mai roz dintre bomboanele Starburst!

— Mulțumesc, Ren, am șoptit.

Corpul meu nu prea știa cum să se comporte. Să râdă? Să plângă? Să se bucure? Am ales bucuria.

Următorul a fost Rowan. A pășit înainte, cu piatra în mână. Urcată pe ciot, aproape că eram la fel de înalți. Nu s-a uitat în ochii mei, iar emoțiile lui m-au molipsit. Inima a început să-mi bată și mai tare.

A tras aer în piept.

— Bine. E cam greu să ții un discurs după cel cu bomboanele Starburst roz, dar o să încerc.

Se tot foia neliniștit de pe un picior pe altul – o mișcare care-mi aducea aminte de Ian.

— Acum trei zile, stăteam liniștit în mașina mea de doi bani, când am văzut o fată doborându-și fratele, într-o parcare. Mi-am spus că e surprinzătoare. Și diferită. Așa că l-am convins pe fratele ei s-o lase să ne însoțească, lucru care i-a stricat toate planurile.

Rowan mă privea cu vinovăție, legănându-se de pe un picior pe altul.

— Și următoarele trei zile au fost incredibile, fiindcă am descoperit că nu este doar curajoasă. Este deșteaptă. Loială. Și complet incapabilă să se îmbrace potrivit cu vremea de afară. Și am ajuns să vorbim despre niște subiecte pe care nu le-am discutat cu nimeni. Chiar și atunci când ni s-a inundat mașina și când ne-au fugărit niște câini de pază… îmi

tot spuneam: „Ce bine ar fi dacă săptămâna asta nu s-ar termina!”.

Și-a ridicat bărbia și m-a privit în ochi.

— Și am vrut să-ți spun că nu ai nevoie de tipul ăla din State. Nu ai nevoie de nimeni, decât dacă îl vrei cu adevărat. Te descurci foarte bine pe cont propriu. Tu ești Maeve.

O căldură plină de pace mi-a coborât pe umeri, ușoară ca un al doilea șal. În vara asta uitasem cum era să te simți așa. Uitasem că nu faptul de a fi sau nu aleasă mă făcea valoroasă. Eram valoroasă indiferent de ce se întâmpla. Îmi eram de ajuns mie însămi. Aș fi vrut să cobor și să-mi pun capul pe umărul lui, în schimb, mi-am plecat fruntea.

— Îți mulțumesc, Rowan, am șoptit.

— Cu plăcere. Închinați-vă Reginei Maeve!

S-a aplecat ca să pună piatra lângă celelalte și a vorbit cu glas scăzut, așa încât numai eu să-l aud:

— Mi-aș dori să nu-mi iau la revedere de la tine mâine.

— Și eu la fel, am murmurat.

Lina mi-a întâlnit privirea pe deasupra lui Rowan și nu și-a putut reține zâmbetul. I-am zâmbit și eu.

Rowan s-a întors la locul lui și Ian a pășit în fața, ținând lumânarea în dreptul carnețelului deschis, pe care se vedeau șiruri ordonate de cuvinte. Îmi pregătise ceva. Mi-am îndreptat umerii.

— Mai ții minte întrebarea pe care domnului Hummel îi place s-o pună la începutul semestrului? „Dacă un copac cade în pădure și nu e nimeni prin preajmă ca să-l audă, arborele face vreun zgomot?”

Am dat afirmativ din cap. Era o întrebare menită să te pună în încurcătură.

Lumânarea i s-a clătinat în mână.

— Ei bine, prima dată când am auzit întrebarea asta, la tine m-am gândit. Fiindcă toată viața am simțit că, dacă nu-mi ești alături – să mă ajuți să suflu în lumânările de pe tort, să mă încurajezi la meciuri, să mă însoțești în excursii –, atunci nimic din ceea ce fac nu are importanță, nu contează. Ești singura persoană care-mi știe toată viața, omul care a trecut

alături de mine prin toate. Și asta înseamnă că ești martora existenței mele, a spus Ian și și-a coborât carnețelul. Deci care e răspunsul la întrebare? Dacă un copac cade în pădure, iar sora ta mai mică nu e acolo, să-l audă, copacul acela face vreun zgomot?

Și a pus piatra jos, după care li s-a alăturat celorlalți.

— Închinați vă Reginei Maeve, cea mai bună și mai veche prietenă a mea!

Lacrimile mi se adunau sub bărbie și am rămas uitându-mă la Ian, la ochii lui – oglinzi strălucitoare –, care reflectau toate lucrurile pe care le vedea în mine. Și pe urmă în capul meu a răsunat o altă voce. *Dar tu, suflete? Tu ce vezi în tine?*

Am privit îndelung înăuntrul meu. Am văzut o mulțime de lucruri: curaj, compasiune, perseverență, nesiguranță, chiar și frică. Dar din toate acestea se ridica Maeve. Cu părul strălucitor, ținând în mână un scut, cu tronul în spatele său. Și, deodată, eu eram cea de pe tron, cu mantia deopotrivă groasă și fină înfășurată în jurul meu.

Anul următor avea să fie dificil, fără îndoială. Poate și cel de după avea să fie tot așa. Dar eram îndeajuns de puternică și de curajoasă. Eram Maeve și aveam să reușesc.

Am sărit de pe buturugă și prietenii mei m-au înconjurat ca într-un cocon cald.

*

Cei care nu erau deja pe pajiștea din fața scenei Titletrack se îndreptau spre ea, venind din toate direcțiile. Nu era doar evenimentul principal al festivalului, dar și evenimentul principal pentru toți cei de față.

Un zgomot înfundat s-a auzit într-una din boxe, iscând un murmur general și făcându-ne să grăbim pasul. Ian alerga în fața noastră, iar toga lui se târa prin noroi. Niciunul dintre noi nu ne schimbaserăm hainele de ceremonie, fiindcă n-am mai avut timp.

De fapt, astfel costumați, ne integram mai bine în mulțime.

— Mă duc să găsesc un loc pentru noi, a anunțat Ian, dispărând.

— Sper să-l găsim când ajungem acolo, am spus.

Țineam strâns mâna lui Rowan într-a mea. Pe de o parte, ca să nu ne pierdem și pe de alta, fiindcă ne luaserăm de mână după îmbrățișarea de grup.

Nu-mi venea să cred cât de bine se potriveau mâinile noastre. Ca și cum până acum s-ar fi aflat în locuri complet opuse de pe glob, așteptând ocazia de a se întâlni.

Mulțimea devenea tot mai agitată. Ne-am ferit în ultima clipă de un biciclist costumat în păun, când în spatele meu a răsunat o exclamație gâtuită, care aducea cu un „vai, nu!”.

— Lina, ce s-a întâmplat? a întrebat Ren.

— Addie… a spus ea și m-a atins.

M-am întors și i-am văzut ochii căscați. Imediat, mi-a atras atenția cineva care se mișca prin mulțime cu viteza unei rachete. Să fie oare…?

Da, ea era.

Racheta aia era mama.

— Vai, nu! am spus, la rândul meu.

Creierul meu mă sfătuia să fug, dar chiar și în starea mea de panică, știam că nu era deloc o idee bună. Dacă fugeam, m-ar fi urmărit.

Mama a ajuns lângă mine într-o milisecundă.

— Bună, Addison! Bună, Lina!

Tonul mamei atingea înălțimi noi, absolut terifiante.

— Ar fi bine să începi să vorbești. Acum!

— Cum de ne-ai… găsit? m-am bâlbâit eu.

Răspunsul la întrebarea mea s-a ivit în stânga ei. Walter. Urmat agale de Archie, care ținea în mână o vată de zahăr gigantică.

— Walter, i-ai spus? am urlat la fratele meu.

Și-a ridicat mâinile, protestând:

— Nu eu. Archie i-a spus. Mi-a smuls secretul și pe urmă i-a zis mamei.

— Hei! a exclamat Archie, încercând să-l lovească pe Walter în mutră cu vata de zahăr, dar mama l-a împiedicat. Nu da vina pe mine.

— Destul cu vorbăria!

Mama s-a întors spre mine, cu fața neclintită.

Nu mulți știau că, în facultate, fusese una dintre cele mai bune patinatoare de roller derby din tot statul. În clipa asta, înțelegeam de ce atunci fusese poreclită Meduza Distrugătoarea.

— Addison, ar trebui să fii în Italia. *Italia!*

Cât timp eu căutam un răspuns, mama s-a întors spre Lina.

— Howard știe că ești aici?

— Rowan, du-te să-l anunți pe Ian, am șoptit, profitând de scurtul moment de neatenție al mamei.

A încuviințat și apoi a zbughit-o în mulțime. Fără îndoială, era bucuros să scape de Meduza.

Lina a dat afirmativ din cap, dar cam de prea multe ori.

— Mă bucur să vă văd, doamnă Bennett. Da, știe. El mi-a cumpărat biletul.

L-a împins pe Ren în față.

— El e Ren, prietenul meu.

— Bună ziua, a îngăimat Ren. Încântat de cunoștință.

Se ofilise sub privirea ei aspră, așa că i-am sărit în ajutor.

— Mamă, pot să-ți explic. Concertul ăsta este foarte important pentru Ian…

Și-a ridicat nervoasă o mână, reducându-mă la tăcere.

— Unde este Ian?

Și acum? Nu voiam să o dezlănțui asupra lui Ian. Dacă nu-l mai lăsa să asiste la concert?

— Ăăă… Nu prea știu.

— Băieți!

Mama a pocnit din degete, iar Archie și Walter au sărit în sus, atenți.

— Voi doi sunteți cei mai înalți de aici. Găsiți-l!

Înălțat pe vârfuri, Walt și-a lungit gâtul pe deasupra mulțimii, iar Archie a alergat la o boxă, pe

care a început să se cațăre.

— Nu cred că are voie să facă asta, a comentat Lina, tocmai când un agent de securitate se ducea glonț spre el.

— Văd un tip cu coc, într-o togă albă. Drept înainte! a urlat Archie, înainte ca agentul de securitate să-l doboare la pământ.

— Dar de ce purtați togi? ne-a întrebat Walter.

Ovații puternice au izbucnit în depărtare, urmate de câteva acorduri. Simțeam că inima îmi sălta în piept.

— Mamă, începe concertul. N-am timp să-ți explic de ce, dar este cel mai important lucru care i s-a întâmplat vreodată lui Ian. Trebuie să-l lași să-l vadă.

Vehemența vorbelor mele m-a luat prin surprindere. Catarina ar fi fost mândră de mine. Regula numărul patru: *Pune pasiune! Nimeni nu poate lupta cu pasiunea.*

Mama s-a tras puțin în spate și și-a ridicat sprâncenele perfect conturate.

— Mi se pare că voi doi vă înțelegeți din nou.

Am încuviințat:

— Mai bine ca niciodată.

A ezitat, după care le-a făcut semn băieților.

— Toată lumea, atenție la mine! Urmați-mă!

Evident că toți ne-am supus.

Chiar dacă Rowan îl prevenise pe Ian cu câteva minute înainte, la vederea mamei, Ian s-a albit.

— Mamă… a îngăimat el, gâtuit.

— Ian, a zis ea glacial. În clipa asta aș vrea să-ți zic o mulțime de lucruri, dar sora ta susține că acest concert e cel mai important lucru din lume pentru tine. Așa că te las în pace, în seara asta, a adăugat mama, împungându-i pieptul cu degetul. Dar după concert veți fi supuși unui interogatoriu intens și, probabil, pedepsiți pe viață. Ne-am înțeles?

— Ne-am înțeles. Mulțumesc, doamnă, a zis Ian, aruncându-mi o privire recunoscătoare.

În familia noastră, apelativul „doamnă” era echivalent cu „știu c-ai să mă faci chisăliță și te

respect pentru chestia asta”. Mama a dat din cap, aprobator.

Rowan a făcut un pas în față, frământându-și mâinile.

— Doamnă Bennett, eu sunt Rowan. Mă bucur să vă cunosc.

Mama și-a înclinat capul într-o parte și i-a răspuns:

— Aha, meditatorul irlandez.

— E prietenul meu, a zis Ian.

— Și al meu, am adăugat.

— Ia spune-mi, prietene Rowan, de ce stăm noi aici, când Titletrack o să înceapă din clipă în clipă să cânte pe scena aia de colo?

Și-a ridicat bărbia spre masa de corpuri nerăbdătoare.

— Cum o să putem vedea ceva?

— Asta chiar e o problemă, a recunoscut Rowan. Ar fi trebuit, probabil, să fi venit mult mai devreme. De pildă, ieri.

Ian și-a mușcat buza de jos, cu chipul înnegurat, și-am simțit cum furia urca în mine. *Ba nu!* Nu trecuserăm prin atâtea ca să stau la dracu-n praznic, la un concert, privind cum fratele meu se transforma într-un ghem de dezamăgire.

Înainte să găsesc eu o soluție, mama a bătut din palme și a zis:

— Bine, oameni buni. Uite cum facem. Faceți un lanț. Intrăm.

— Unde? a întrebat Ian. Oamenii ăștia par să stea aici de săptămâni.

— Ian, nu mai comenta! În ceea ce te privește, este ultimul concert pe care o să-l mai vezi vreodată, așa că ar fi bine să te bucuri de el.

Mama a cântărit mulțimea și i-au lucit ochii. Brusc, mi-am amintit de teancul de discuri de vinil pe care le ținea în pod. Proverbiala așchie nu sărise departe de trunchi.

— E nevoie să vorbesc mai tare? ne-a întrebat mama, văzând că niciunul dintre noi nu se mișca. Formați un lanț!

Toți cei non-Bennett s-au uitat, cu stupoare, cum ne luam de mâini.

— Gata?

Mama s-a răsucit hotărâtă spre zidul de oameni din fața noastră și, deodată, a apărut Meduza Distrugătoarea, în toată splendoarea ei terifiantă.

— VENIM! FACEȚI LOC!

— Hei, ai grijă! i-a strigat un tip cu o pălărie albastră, când mama l-a împuns cu cotul.

— Ba tu să ai grijă! s-a răstit ea. O să-i pedepsesc pe copiii ăștia pentru tot restul vieții lor din cauza concertului. Așa că măcar să se distreze acum.

— Fir-ar! a exclamat amicul lui Pălărie Albastră. Înaintați!

— Ți-a mai spus cineva până acum că ești leit mama ta? mi-a șoptit Rowan, strângându-mi mâna. Nu știu cine e mai de temut: Maeve sau mama ei.

— Am s-o iau ca pe un compliment, i-am șoptit eu.

Cât a cântat trupa de deschidere, mama și coatele ei au izbutit să ne aducă în fața scenei, ba chiar au eliberat un spațiu în care am încăput toți laolaltă. Din clipa în care nu i-a mai luat cu asalt, oamenii s-au întors la locurile lor și ne-au prins ca într-o menghină.

— Mamă, ești nemaipomenită! i-a spus Ian, încântat. Mulțumesc.

— Nu-ți spun „cu plăcere”, fiindcă ar însemna că-ți trec cu vederea ce s-a petrecut, s-a răstit ea.

Dar ochii încă îi scânteiau.

Am făcut tot posibilul să-mi găsesc locul în mulțime. Îmi simțeam corpul învinețit și lipicios de la atâția fani Titletrack de care mă ciocneam. Toți asudau. Temperatura dinăuntrul mulțimii era cu cel puțin zece grade mai mare decât cea din afara ei.

Lasere scăldau scena, îmbăindu-ne într-un roșu-aprins. Patru siluete și-au făcut apariția, ca prin minune.

— Ei sunt! a strigat Ian, strângându-mi brațul. Rowan! Addie! Ei sunt!

— Ian, liniștește-te! i-am strigat, dar urletele mulțimii mi-au acoperit vocea.

S-au auzit primele acorduri și am recunoscut imediat cântecul „Clasic”, cel al cărui videoclip fusese filmat la Burren. La început, Ian părea mult prea șocat ca să reacționeze, și apoi, în loc să zâmbească, pe obrazul luminat în roșu i-a apărut o lacrimă.

— Ce s-a întâmplat? i-am strigat.

M-a strâns din nou de braț, înfigându-și unghiile în pielea mea.

— Suntem aici, a spus el, simplu.

Restul trupei a început să cânte, umplându-mi urechile și unindu-mă cu Ian și cu acea clipă. Dintr-odată, m-am gândit la un alt aspect al viitorului meu. Peste un an, fratele meu urma să plece la facultate și, pentru prima oară, aveam să stăm departe unul de celălalt. Cum avea să fie viața mea fără Ian alături?

Am încercat să mi-o imaginez, numai că singurul lucru care mi-a venit în minte a fost drumul nostru până la Electric Picnic, Ian cântând melodiile Titletrack, cu Irlanda verde și misterioasă perindându-se în goană dincolo de geamurile mașinii.

Singurul lucru de care eram sigură era ce aveam să fac mai departe.

Înainte să-mi pierd curajul, m-am întins și am tras-o pe mama de mânecă.

— Mamă, după ce se termină concertul, trebuie să-ți spun ceva. Ceva foarte important.

Ea s-a uitat la mine și Ian mi-a strâns mâna.

Drumul se îngusta apoi se lățea, după care dispărea la orizont, prea departe ca să-i văd capătul. Așa că l-am lăsat să se desfășoare.

Love & Luck

Ai parcurs un drum lung, suflete. Suflet scump. Câtă mândrie crește în pieptul meu de dimensiuni considerabile, la gândul că nu doar ai explorat Insula de Smarald, dar și că inima ta s-a VINDECAT! Ești mult mai bine, de o mie de ori mai bine, de genul „o ușă se închide, dar zece ți se deschid". În suferință există și frumusețe.

Așa este?

Am dreptate?

Să terminăm cu prostiile, scumpete. Fiindcă ne apropiem de clipa când ne vom despărți, simt că a venit momentul să-ți vorbesc deschis. Nu vreau ca inima ta să se vindece. Niciodată n-am vrut asta.

Poftim? De fapt, *tipa a fost malefică de la bun început?* Nu, scumpete. Sigur că nu. Ai puțină răbdare.

Știi ce-mi place la oameni cel mai mult, suflete? Prostia noastră pură. Când e vorba de iubire, nu învățăm niciodată din greșeli. Niciodată. Nici chiar atunci când știm ce riscăm. Nici când ar fi mai rezonabil să ne mutăm în peșteri individuale, cu aer condiționat, în care inimile noastre măcar ar avea o șansă să rămână intacte. Știm care sunt riscurile atunci când ne deschidem porțile inimii, și totuși o facem.

Ne îndrăgostim în continuare, facem copii, cumpărăm pantofi care arată grozav, dar în care ne simțim oribil. Continuăm să adoptăm cățeluși, să ne facem prieteni, să cumpărăm canapele albe, pe care suntem convinși că vom scăpa o felie de pizza cu fața în jos. Și totuși o facem.

Să fie vorba de ignoranță? De amnezie? Sau e altceva? Ceva mai curajos?

Ai deschis această carte pentru că aveai inima frântă și voiai s-o vindeci. Dar universul nu plănuia asta. Și nu a fost niciodată planul *meu.* Inimile rămân frânte atât timp cât rămân deschise. Ăsta e rostul lor.

Iar durerea vine la pachet, laolaltă cu bucuria nebunească pe care o vei primi.

Urăsc să-mi iau rămas-bun, așa că permite-mi să-ți dăruiesc un ultim gând, o amuletă irlandeză pe care s-o porți la brățara ta norocoasă. Știai că fiecare dintre frunzele unui trifoi înseamnă ceva? Chiar așa, scumpete. Credință, Speranță și Dragoste. Iar dacă se întâmplă să găsești un trifoi cu patru foi, să știi că a patra frunză simbolizează Norocul. Așa că, dragostea mea, îți doresc să ai parte de toate aceste patru lucruri, Credință, speranță, dragoste și noroc. Dar, mai presus de toate, dragoste. Dragostea este în sine o întruchipare a norocului.

Fragment din volumul *Irlanda pentru cei cu inima frântă – un ghid de călătorie neconvențional prin Insula de Smarald,* ediția a treia.

Epilog

IAN A PARCAT MAȘINA ÎNCET, A OPRIT MOTORUL ȘI A LĂSAT MUZICA SĂ CÂNTE. Era o melodie Titletrack, firește. De când ajunseserăm acasă, ascultam non-stop muzica trupei Titletrack: melodiile se suprapuneau în holul care despărțea camerele noastre, iar câteodată se împleteau. Datorită lor, săptămâna aia atât de grea fusese mai ușor de suportat.

Avusesem parte de multă amărăciune. Am vrut să dau cărțile pe față imediat ce ne-am strâns cu toții, așa că am solicitat o reuniune de familie, la care am spus tot ce aveam pe suflet. Frații mei au trebuit să fie ținuți cu forța, ca să nu dea buzna în casa lui Cubby, iar tata a tăcut, înlăcrimat, preț de zece minute îngrozitoare. Dar mi-au fost cu toții alături. Și am căpătat un mic avantaj: veștile mele au înlesnit lucrurile pentru Ian. Faptul că renunțase la fotbal era o biată pocnitoare față de bomba atomică pe care le-o trântisem eu.

Am coborât oglinda din plafon ca să-mi privesc cearcănele. Diferența de fus orar combinată cu emoțiile au avut drept rezultat nenumărate nopți nedormite. Ieri-seară l-am sunat pe Rowan și am vorbit cu el până la două noaptea, în timp ce urmăream amândoi un filmuleț pe YouTube, despre o prințesă celtă, numită Maeve, care-i nimicea pe toți cei care-i stăteau în cale. Cred că Rowan încerca să mă facă să mă simt mai bine.

Ian a dat muzica mai încet.

— Carevasăzică, de Crăciun?

Obrajii mi s-au încălzit. Jur că uneori îmi citea gândurile.

— Ce-i de Crăciun?

— Un anume irlandez mi-a spus că nu mai sunt decât 68 de zile până la vacanța de Crăciun. Suntem noi prieteni buni, dar numărătoarea aia nu are legătură cu mine.

— Termină!

Exact cum îmi închipuisem, odată situația clarificată, mama și Rowan se împrieteniseră aproape instantaneu. Și acum Rowan venea să ne viziteze. Ori de câte ori mă gândeam că urma să-l văd, un fluturaș bătea din aripi în pieptul meu.

Am privit amândoi prin parbriz. Nu ne grăbeam să ieșim din mașină. Mi se părea mie sau numărul elevilor se triplase? Pentru o clipă, n-am mai văzut clar. Câți dintre ei știau despre poza aia?

Probabil o grămadă.

— Maeve, ești gata? m-a întrebat Ian, iar sunetul degetelor lui bătând darabana în geam mi-a întrerupt gândurile.

— Da, i-am răspuns, părând mult mai sigură decât eram cu adevărat.

Poartă-te calm.

— Nu-ți face griji, Addie. Sunt cu tine, mi-a spus Ian, de parcă nu m-ar fi auzit. O să te conduc la fiecare sală de clasă. Ți-am verificat orarul. Eu sunt pe coridorul B și tu, pe C, așa că ne întâlnim în față, la cancelarie. Și dacă-ți spune cineva ceva, zi-i că…

— Ian, mă descurc, i-am spus, mai apăsat. Am supraviețuit unui drum prin Irlanda, într-o rablă. Sunt în stare să intru în liceu.

— Bine.

Ian bătea din nou darabana.

— Știu că te descurci, dar, dacă ai vreodată nevoie de ajutor, să știi că te poți baza pe mine. Și nu contează ce zic alții. Tu ești Maeve.

— Sunt Maeve, am repetat, iar neliniștea pe care o auzeam în vocea lui a pus-o în umbră pe a mea.

Oare era mai îngrijorat decât mine? M-am agățat de impresia asta.

Am coborât din mașină și ne-am scos rucsacurile. Al meu era extrem de greu, pentru că, pe lângă manuale, luasem cu mine și pietrele. Patru la număr. Am făcut-o din impuls, când am ieșit pe ușă. Îmi plăcea felul în care-mi apăsau umerii și pantofii sport în asfalt. În plus, dat fiind că angajații de la AST[24] făcuseră o criză când văzuseră cu ce voiam să călătoresc în avion – măcar să mă folosesc de ele.

Am pornit amândoi prin parcare, iar Ian privea neliniștit mulțimea de elevi.

— Ian, calmează-te!

— Sunt complet calm, a protestat el, dar o șuviță de păr și-a găsit loc spre gura lui.

Din nefericire, se pare că de obiceiul ăla nu avea să scape prea curând. Am ajuns la uși și Ian s-a oprit, ignorând elevii care se înghesuiau din toate părțile. S-a legănat agitat pe călcâie și m-a întrebat:

— Ești gata, Maeve?

Bună întrebare. Eram gata?

Vara asta îmi dovedise că aveam multe trăsături. Eram dezordonată, impulsivă, uneori nesigură, alteori făceam lucruri pe care le regretam. Lucruri iremediabile. Cum ar fi să nu-mi ascult fratele. Sau să-mi dăruiesc inima unui băiat care nu era de încredere. Și, cu toate astea – de fapt*, pe lângă* toate astea –, eram Maeve. Deci, indiferent dacă mă simțeam sau nu pregătită, aveam să intru în liceu. La urma urmei, era viața mea.

O să reușești, floare de câmp! O să reușești!

— Sunt gata, i-am răspuns cu hotărâre.

Am privit în ochii albaștri ai lui Ian, făcându-mi curaj o ultimă oară. Apoi am apucat clanța și am împins ușa. Împreună.

Mulțumiri

Vă mulțumesc, Nicole Ellul și Fiona Simpson! Ați auzit? NICOLE ELLUL ȘI FIONA SIMPSON. Am avut mari probleme să termin la timp cartea asta și, de foarte multe ori, m-ați luat în spate și m-ați purtat mai departe. Vă mulțumesc pentru amabilitate, sprijin, înțelepciune și, în general, pentru că sunteți grozave. Pentru mine, sunteți Zeițele Editării. (Oare ar fi jenant dacă v-aș confecționa coroane?)

Mara Anastas, mulțumesc pentru răbdare, sprijin și entuziasm. Visez să am energia ta.

Le mulțumesc celor de la Simon Pulse. Sunteți un grup de oameni excepționali, care oferă lumii cărți excepționale și faptul că editura voastră îmi publică volumul este un PRIVILEGIU. *Mulțumesc.*

Sam, la un moment dat, în nebunia din 2016–2017, ai venit la mine și mi-ai spus: „Draga mea, văd ce faci. Și îmi *placi*". Replica asta nu numai că a inspirat una dintre temele importante ale acestei cărți, dar mi s-a părut printre cele mai profunde lucruri pe care le poți spune cuiva. Tu, o persoană foarte cinstită, m-ai văzut în bucătăria mea dezordonată, cu părul ciufulit, și totuși ai declarat că *mă placi.* Și a fost foarte important pentru mine. Te văd, Sammy. Și, Doamne, cât de mult îmi placi!

Nora Jane, cu fiecare secundă în care ești aici, lumea devine mai bună. Te-aș compara cu o brioșă cu glazură roz sau cu un ecler perfect, cu ciocolată, dar ar fi caraghios. Ești o fetiță, nu o prăjitură! (Deși înțeleg foarte bine de ce e posibil să fii confundată cu așa ceva.) Îți mulțumesc că ți-ai împărțit anii timpurii cu *Love & Luck.* Nici nu știi cât de mult mă bucur că 90% din crizele tale de furie au la bază faptul că vrei să ți se citească. Te iubesc, Bertie Blue.

Liss, ți-am zis că ești în topul celor cinci femei pe care le admir? Așa este. Uneori, când lumea mi se pare înspăimântătoare, îmi îndrept umerii și merg hotărâtă mai departe, încercând să pun în aplicare combinația ta unică: să ții înverșunat la cineva și, în

același timp, să pară că nu-ți pasă. Te-am privit făcând acest lucru în ultimii douăzeci de ani. Îți mulțumesc că m-ai ajutat să rămân cu picioarele pe pământ.

Ali Fife, acum ar trebui să-ți mulțumesc că ai lăsat totul baltă ca să petreci 72 de ore pe un drum irlandez, ascultând cum încercam să înjur. Dar o să trec peste partea asta. Se întâmpla tot în iureșul din 2016–2017. De o grămadă de vreme, viața mea fusese un urcuș anevoios care nu se mai termina și mă simțeam epuizată pe toate planurile. Zăceam întinsă pe podea, întrebându-mă cum aveam să mă ridic. Și apoi tu ai intrat pe ușa mea. Nici n-a fost nevoie să te chem. Pur și simplu ai venit, ai cântărit din ochi haosul vieții mele și *ai rămas* cu mine. Câteva zile. Cine face așa ceva? O persoană ca tine. Îți mulțumesc că ai făcut asta pentru mine.

Le mulțumesc femeilor din grupul de sprijin pentru mamele cu depresie postpartum, din cadrul Healing Group. Chiar dacă ar fi să nu vă mai văd niciodată, nu voi uita acea dimineață oribilă, când m-ați înconjurat și mi-ați dat puterea de a părăsi camera aceea și de a fi mamă încă o zi. Vă mulțumesc.

Mary Stanley, îți mulțumesc că mi-ai pus la dispoziție înțelepciune, obrăznicie și o cutie mare cu șervețele. De asemenea, îți sunt recunoscătoare pentru că tu ai fost prima persoană căreia i-am spus: „Sunt artistă”.

Le mulțumesc oamenilor din cadrul Children’s Center, fiindcă mi-au dat speranță atunci când eu o pierdusem pe a mea.

Grupul Mamelor Dezlănțuite de Preșcolari – prietenele pe care nu știam că le am decât când am nimerit împreună, la aceeași masă de picnic. Vă sunt recunoscătoare pentru că, datorită vouă, perioada de după a doua mea naștere a fost mai puțin singuratică și pentru că m-ați făcut să râd în hohote. Cred că sunteți toate divine. (Când ne facem tatuaje împreună?)

Andrew Herbst, îți mulțumesc pentru cunoștințele tale despre mașini și pentru că ai găsit, răbdător,

moduri în care eu să le fac bucăți. (Hei, suntem prieteni de o grămadă de vreme!)

Eli Zeger, ai fost sursa mea de inspirație pentru Indie Ian și articolele lui. Îți mulțumesc pentru apelul ăla telefonic. Ești un scriitor *foarte* bun. Abia aștept să văd încotro te va purta talentul. Căutați-l pe Twitter, cu numele @elizeger.

Roisin & Ross, cred că stewardesa care ne-a încurcat locurile în avion a fost mânată de forța divină. Vă mulțumesc că mi-ați povestit despre tinerii irlandezi și pentru că m-ați ajutat cu atâta amabilitate! Și… felicitări pentru logodnă!

Îi mulțumesc Armatei de Bone. Dana Snell, Hannah Williams, Sarah Adamson și Maria Helbling, vă mulțumesc că m-ați ajutat să-mi îngrijesc copiii.

De asemenea, îi mulțumesc familiei mele. Rick, Keri, Ally, Abi, Brit, McKenna, Michael, vă mulțumesc că ați apărut în viața mea, fiecare în felul lui. Sunt cu adevărat binecuvântată.

DAVID. Iubirea mea, liniștea mea, puterea mea. Un an și jumătate, am tot purtat o conversație în care eu declaram: „Nu mai pot! E prea mult”, iar tu îmi spuneai: „Ba poți. De asta ești aici”. Deși ești *mult* mai mult decât merit să primesc, o să mă agăț de tine.

Ultimele rânduri sunt doar pentru mine și trebuie să le scriu: îi mulțumesc fetiței de pe plută. Hai să încheiem o nouă înțelegere: tu conduci și eu te urmez. Abia aștept să văd unde ajungem data viitoare.

Photograph © 2016
by Maggie Herbst/Echo Photography

JENNA EVANS WELCH

În copilărie, Jenna Evans Welch a fost genul de cititoare nesăţioasă pentru care n-a existat altă opţiune decât să devină ea însăşi scriitoare. Este autoarea aclamatului roman *Love & Gelato*, bestseller *New York Times*, şi a nu mai puţin încântătorului *Love & Luck*. Locuieşte în Salt Lake City, Utah, împreună cu soţul şi cei doi copii. Atunci când nu scrie, Jenna se joacă v-aţi ascunselea cu copiii săi ori creează, cu entuziasm, dezastre metodice în bucătărie.

Trei adolescenți pornesc într-o inedită călătorie prin Irlanda și descoperă, treptat, cât de multe lucruri îi leagă și cum se poate vindeca un suflet rănit.

„Fanii volumului *Love & Gelato* se vor delecta cu această poveste despre dragoste, prietenie şi festivalul muzical irlandez Electric Picnic. *Love & Luck* este o achiziţie necesară pentru toate rafturile cărţilor de dragoste destinate adolescenţilor."
SCHOOL LIBRARY JOURNAL

NU RATA:

„Asezonată cu minunate descrieri ale artei şi arhitecturii renascentiste, cartea de faţă este un pariu câştigat pentru fanii poveştilor de iubire şi ai călătoriilor savurate din fotoliu." – **KIRKUS REVIEWS**

Ficţiune contemporană
pentru adolescenţi.
Teens Love BOOKS Teens Love

www.edituraepica.ro

EPICA

ISBN 978-606-8754-68-0

{1} Cântec popular irlandez. (N. tr.)

{2} Numele sub care mai este cunoscută Irlanda, datorat culorii care predomină în peisajele acestei țări. (N. red.)

{3} O zonă turistică a orașului Dublin care adăpostește câteva localuri cu muzică irlandeză cântată live. (N. red.)

{4} Joc de cuvinte. *More* se traduce prin „mai mult”. (N. tr.)

{5} Aluzie la o scenă din filmul *File de poveste*. (N. red.)

{6} Companie americană de televiziune prin cablu, care produce emisiuni despre renovări și amenajări interioare. (N. tr.)

{7} În folclorul irlandez, un spirit feminin despre care se spune că prevestește moartea, prin țipete sinistre. (N. red.)

{8} Serie de volume pentru copii scrise de autoarea americană Laura Ingalis Wilder (1867-1957). (N. red.)

{9} Filmările pentru *Braveheart* s-au desfășurat în Irlanda. (N. red.)

{10} Joc de cuvinte. Aluzie la melodia *Smells Like Teen Spirit*, a formației Nirvana. (N. red.)

{11} Trifoiul este simbolul național al Irlandei. (N. red.)

{12} Nume dat fanilor de sex masculin ai desenelor animate *Micul meu ponei*. (N. red.)

{13} *Saturday Night Live*, emisiune americană televizată. (N. tr.)

{14} Poulnabrone Dolmen este un mormânt faimos și spectaculos, datând din neolitic, aflat în comitatul Clare. (N. tr.)

{15} Pâine specific italiană, caracterizată prin coaja crocantă și textura poroasă (N. tr.)

{16} Companie nord-americană producătoare de echipamente audio profesioniste. (N. tr.)

{17} În traducere literală, „Poposind lângă pădure, într-o seară de iarnă”. Robert Frost (1874-1963) a fost un poet american cunoscut pentru descrierile realiste ale vieții la țară. A primit patru Premii Pulitzer. (N. red.)

{18} În traducere literală, „O pasăre venea pe drum”. Emily Elizabeth Dickinson (1830-1886), poetă americană ale cărei creații au fost considerate inedite pentru perioada în care a trăit. Erau scurte, deseori fără titlu, cu punctuație neobișnuită. (N. red.)

{19} Tulburare de stres posttraumatic. (N. tr.)

{20} Joc de cuvinte bazat pe numele personajului omonim al seriei Harry Potter: *hairy* se traduce prin „păros”, iar *paw* (derivatul lui inventat fiind, în acest caz, *pawter*) — prin „labă”. (N. red.)

{21} Trinity College face parte din Universitatea de Stat din Dublin. (N. red.)

{22} Golf mic, în engleză. (N. tr.)

{23} Aluzie la cartea pentru copii Alice in Țara Minunilor, scrisă de Lewis Carroll, în care Alice cade prin vizuina Iepurelui Alb și ajunge într-o lume fantastică. (N. red.)

{24} Administrația pentru Securitatea Transporturilor, agenție guvernamentală americană. (N. tr.)

Table of Contents

Dragă Inimă Frântă,	6
Prolog	8
Calea sălbatică a Atlanticului	12
Faleza Moher	31
Burren	91
Peninsula Dingle	121
Parcul Național Killarney	153
Piatra Blarney	173
Cobh	189
Inelul secret al zânelor	215
Love & Luck	246
Epilog	248
Mulțumiri	251